

บทที่ 2

ประเภทการส่งผล ของกรรม

บทที่ 2

ประเภทการส่งผลของกรรม

2. ประเภทการส่งผลของกรรม

- 2.1 หมวดที่ 1 กรรมให้ผลตามหน้าที่
- 2.2 หมวดที่ 2 กรรมให้ผลตามลำดับ
- 2.3 หมวดที่ 3 กรรมให้ผลตามเวลา
- 2.4 ตารางประเภทและธรรมชาติการส่งผลของกรรม
- 2.5 การระลึกชาติ

แนวคิด

1. วิชากรรม สามารถส่งผลได้หลายรูปแบบ ในอรรถกถากล่าวถึง การส่งผลของกรรมไว้ 3 หมวด แต่ละหมวดแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ กรรมให้ผลตามหน้าที่ 4 ประเภท กรรมให้ผลตามลำดับ 4 ประเภท กรรมให้ผลตามกาล 4 ประเภท รวมเป็น 12 ประเภท
2. ความเข้าใจเรื่องผลของกรรมที่ส่งผลข้ามชาติจะแจ่มแจ้ง เมื่อได้ศึกษา เรื่องการระลึกชาติ คนที่ระลึกชาติมีหลายประเภท และเป็นเรื่องสากล ที่สามารถพิสูจน์ตามกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งจะช่วยให้ตระหนักถึงการสืบทอดของชีวิต และผลของกรรมที่บุคคลทำไว้ในอดีต แล้วตามมาส่งผลในชาติปัจจุบัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจหลักเกณฑ์การให้ผลของกรรม 12 จำแนกการให้ผลตามหน้าที่ ตามลำดับ และตามกาลเวลา
2. เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจ และสามารถวิเคราะห์ผลของการกระทำ วิชาที่เป็นกุศลและอกุศลได้
3. เพื่อให้สามารถเปรียบเทียบ และแสดงเหตุผลของการให้ผลของกรรม ในแต่ละประเภทได้อย่างถูกต้อง

บทที่ 2

ประเภทการส่งผลของกรรม

เมื่อวิบากกรรมเกิดขึ้นแล้ว ส่งผลได้หลายประเภท หลายรูปแบบ ในอรรถกถา กล่าวถึงประเภทการส่งผลของกรรมไว้ 12 ประเภท จัดเป็น 3 หมวด ดังนี้

2.1 หมวดที่ 1 กรรมให้ผลตามหน้าที่ (กิจจตุกกะ) มี 4 อย่าง คือ

- 1) กรรมนำไปเกิด (ชนกกรรม)
- 2) กรรมสนับสนุน (อุปถัมภกกรรม)
- 3) กรรมบีบคั้น (อุปปีฬกรรม)
- 4) กรรมตัดรอน (อุปฆาตกรรม)

หมวดที่ 1 กรรมให้ผลตามหน้าที่ ทั้ง 4 อย่าง มี 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายที่เป็นกุศล และฝ่ายที่เป็นอกุศล

1. กรรมนำไปเกิด (ชนกกรรม)

กรรมนำไปเกิด หมายถึง กรรมที่ทำหน้าที่นำสัตว์ไปเกิดในภพภูมิต่าง ๆ เพราะการที่สัตว์โลกจะเกิดขึ้นมาได้ในภพ 3 เช่น สัตว์เดรัจฉาน มนุษย์ เทวดา เป็นต้น ย่อมเกิดขึ้นด้วยอำนาจแห่งกรรมนำไปเกิดทั้งสิ้น

ลักษณะของกรรมนำไปเกิด

จากความหมายข้างต้น จึงอาจเปรียบกรรมนำไปเกิดเสมือนมารดาผู้ให้กำเนิดบุตร เพราะมารดาต้องมีหน้าที่ให้กำเนิดบุตร กรรมนำไปเกิดก็เช่นกัน มีหน้าที่เพียงนำสัตว์ทั้งหลายให้เกิดขึ้นเท่านั้น พอสัตว์นั้นเกิดแล้วก็หมดหน้าที่ของกรรมนำไปเกิด นอกจากนี้ กรรมนำไปเกิดยังทำหน้าที่ในการตกแต่งสัตว์ในแต่ละภพภูมิให้มีอวัยวะแตกต่างกัน เช่น ตา หู จมูก ปาก แขน ขา ให้เหมาะสมกับภาวะของสัตว์แต่ละประเภทในแต่ละภพภูมิ เช่นว่า เกิดเป็นคนต้องมีลักษณะอย่างนี้ เกิดเป็นสัตว์ชนิดนี้ต้องมีรูปร่างลักษณะอย่างนี้ นอกจากนี้ การที่สัตว์โลกมีสภาพแตกต่างกัน เช่น ร่างกายพิกลพิการ หรือสมบูรณ์แข็งแรง รูปร่างงดงามหรืออัปลักษณ์ เกิดมาในตระกูลสูงหรือต่ำ ฉลาดหรือโง่ ร่ำรวยหรือยากจน ล้วนเกิดจากกรรมนำไปเกิดที่ให้ผลในคราวเดียวกับที่นำไปเกิดด้วยเช่นกัน

กรรมนำไปเกิดจึงเป็นใหญ่ในการนำสัตว์ไปเกิด กรรมอื่นจะมาแทรกแซงแย่งทำหน้าที่ไม่ได้ เพราะกรรมนำไปเกิดทำหน้าที่ตามลำพังในขณะนั้น เปรียบเสมือนมารดากำลังคลอดทารก ย่อมทำหน้าที่คลอดเพียงคนเดียว คนอื่นจะมาแย่งหน้าที่คลอดร่วมด้วยในขณะนั้นไม่ได้

กรรมนำไปเกิดมีอยู่ 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายที่เป็นอกุศล และฝ่ายที่เป็นกุศล กรรมนำไปเกิดฝ่ายที่เป็นอกุศลนั้น เมื่อทำหน้าที่นำให้สัตว์ไปเกิดนั้น ย่อมผลักดันให้ไปเกิดในทุคติภูมิ คือ อบายภูมิทั้ง 4 มี

สัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ส่วนกรรมนำไปเกิดฝ่ายกุศล ทำหน้าที่นำสัตว์ให้ไปเกิดในสุคติภูมิ คือ เทวดา และมนุษย์

2. กรรมสนับสนุน (อุปถัมภ์กรรม)

กรรมสนับสนุน หมายถึง กรรมที่ทำหน้าที่อุปถัมภ์ค้ำชูกรรมอื่นคือ การเข้าไปค้ำชูกรรมของสัตว์ทั้งหลายที่เกิดในภูมิต่าง ๆ ให้ได้รับความทุกข์และความสุขตามสมควรแก่กรรมของตน

ลักษณะของกรรมสนับสนุน

จากความหมายข้างต้น จึงอาจจะเปรียบกรรมสนับสนุนเป็นเสมือนวีรบุรุษที่คอยช่วยเหลือมนุษย์ให้มีแต่ความสุข หรือเป็นเสมือนผู้ร้ายที่คอยซ้ำเติมและทำให้มนุษย์เดือดร้อนเป็นทุกข์ เพราะกรรมสนับสนุนมีหน้าที่ช่วยอุปถัมภ์สนับสนุนกรรมนำไปเกิด คือ สนับสนุนสัตว์ทั้งหลายที่เกิดในภูมิ ต่าง ๆ ให้ได้รับความทุกข์และความสุขตามสมควรแก่กรรมของตน ถ้ากรรมนำไปเกิดแต่ให้สัตว์เกิดมาดี กรรมสนับสนุนก็จะสนับสนุนให้ดียิ่งขึ้นไป แต่ถ้ากรรมนำไปเกิดแต่สัตว์ให้เกิดมาไม่ดี กรรมสนับสนุนก็จะสนับสนุนหรือซ้ำเติมให้สัตว์นั้นแย่ แย่ หรือทุกข์ยากลำบากยิ่งขึ้นไปอีก

กรรมสนับสนุนมี 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายที่เป็นอกุศล และฝ่ายกุศล กรรมสนับสนุนฝ่ายอกุศลจะทำหน้าที่อุปถัมภ์กรรมที่เป็นอกุศลให้เจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป โดยจะทำหน้าที่บันดาลให้เจ้าของกรรมประสบกับความวิบัติ พบกับอุปสรรคความขัดข้องในชีวิตอยู่เสมอ มีความอภัพโชคตลอดชีวิต ส่วนกรรมสนับสนุนฝ่ายกุศลจะทำหน้าที่อุปถัมภ์กรรมที่เป็นกุศลให้เจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป

3. กรรมบีบคั้น (อุปปีฬกรรม)

กรรมบีบคั้น หมายถึง กรรมที่ทำหน้าที่บีบคั้น เบียดเบียนสุขและทุกข์ของกรรมอื่นที่มีสภาพตรงกันข้ามกับตน

ลักษณะของกรรมบีบคั้น

จากความหมายข้างต้นจะเห็นว่า กรรมบีบคั้นจะคอยตัดรอนผลของกรรมอื่น แล้วให้ผลด้วยตนเอง โดยจะบีบคั้นเบียดเบียนกรรมนำไปเกิดและกรรมสนับสนุน เช่น ถ้าหากว่า กรรมนำไปเกิดแต่สัตว์ให้เกิดมาดี กรรมสนับสนุนก็สนับสนุนให้สัตว์นั้นดียิ่งขึ้น เจริญยิ่งขึ้น แต่กรรมบีบคั้นนี้ จะทำหน้าที่บีบคั้นเบียดเบียนสัตว์นั้นให้ลำบากให้ตกต่ำ แต่หากว่า กรรมนำไปเกิดแต่สัตว์ให้เกิดมาไม่ดีและกรรมสนับสนุนก็เข้าสนับสนุนซ้ำเติมให้สัตว์นั้นตกต่ำ และลำบากยิ่งขึ้น ในขณะที่กรรมบีบคั้นจะทำหน้าที่เป็นปฏิปักษ์กับกรรมนำไปเกิดและกรรมสนับสนุน คือ จะเข้าไปสนับสนุนช่วยเหลือสัตว์นั้น ให้มีความสุขความเจริญ

กรรมบีบคั้นมีอยู่ 2 ฝ่ายเช่นกัน ถ้าเป็นฝ่ายอกุศลกรรม ย่อมทำหน้าที่เบียดเบียนทำร้ายความสุขความเจริญแก่เจ้าของกรรม แล้วบันดาลให้เขาได้รับความทุกข์ความเสื่อมอันเป็นผลของตนต่อไป ถ้าเป็นฝ่ายกุศลกรรม ย่อมทำหน้าที่บีบคั้นความทุกข์ความเสื่อมแก่เจ้าของกรรม แล้วบันดาลให้เขาได้รับความสุขความเจริญอันเป็นผลต่อไป

4) กรรมตัดรอน (อุปชาตกรรม)

กรรมตัดรอน หมายถึง กรรมที่มีหน้าที่เข้าไปฆ่าหรือเข้าไปตัดรอนกรรมอื่น ๆ ที่มีสภาพตรงกันข้ามกับตน ให้สิ้นลงอย่างเด็ดขาด จึงมีชื่อเรียกกรรมนี้อีกอย่างหนึ่งว่า อุปัจเฉทกรรม ซึ่งแปลว่า กรรมที่เข้าไปตัด

ลักษณะของกรรมตัดรอน

จากความหมายข้างต้น อาจเปรียบเทียบกรรมตัดรอนเสมือนบุรุษผู้กำลังจะยิงลูกศรที่สามารถไปได้ไกลประมาณ 8 อสุก คือ 14 เส้น ในขณะที่นั้นมีบุรุษอีกคนหนึ่งถือค้อนยกขึ้นคอยสกัดหน้าลูกศรนั้นไว้ ทำให้ไม่สามารถที่จะยิงลูกศรออกไปได้จนถึงที่หมาย และให้หมดประสิทธิภาพตกลงยังพื้นดิน กรรมตัดรอนก็เช่นกัน เมื่อใดที่ตามมาทัน ก็ย่อมทำหน้าที่เข้าไปฆ่า เข้าไปตัดรอนกรรมอื่นไม่ให้ผลอย่างเด็ดขาดในปัจจุบันทันด่วน

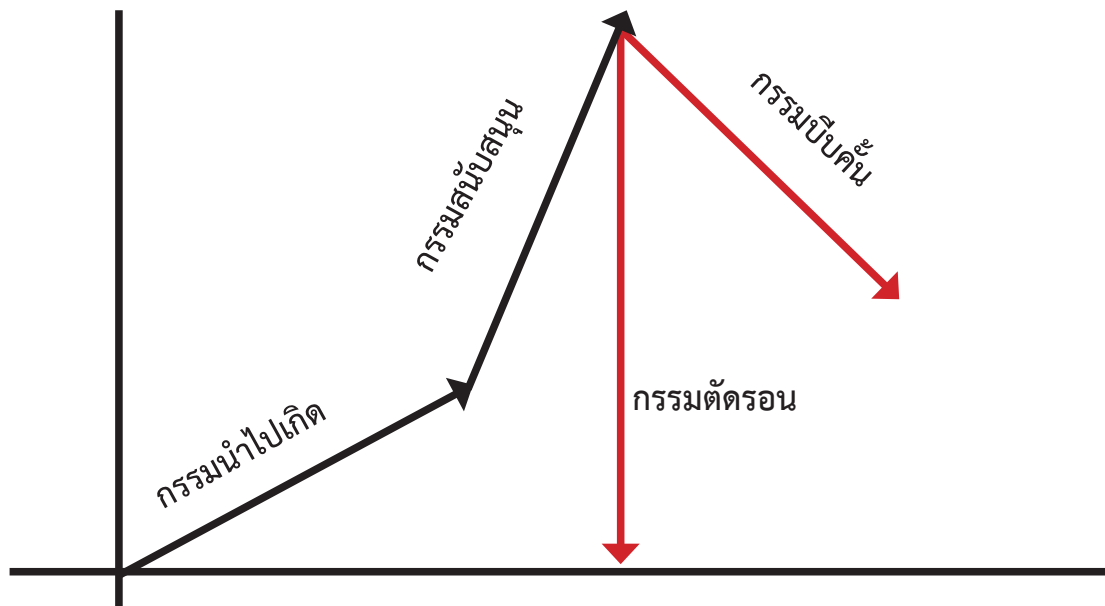
กรรมตัดรอนจึงเป็นปฏิปักษ์ หรือตรงข้ามกับกรรมนำไปเกิดและกรรมสนับสนุน แต่จะสนับสนุนกรรมบิพคั้น โดยจะทำหน้าที่เข้าไปฆ่ากรรมอื่นที่กรรมนำไปเกิด และกรรมสนับสนุนแต่ไว้ เช่น กรรมนำไปเกิดชักนำให้มาเกิดเป็นมนุษย์ผู้โชคดี โดยเกิดเป็นลูกเศรษฐี มีปัญญา และหน้าตาดี อุปัตถัมภกรรมก็สนับสนุนให้เป็นที่รักใคร่ของคนทั้งหลาย ทำอะไรก็ล้วนแต่ประสบความสำเร็จ แต่กรรมตัดรอนจะเข้าทำการตัดรอน เช่น ทำให้ล้มจม หรือเสียชีวิต เป็นต้น ในทางตรงกันข้าม ถ้ากรรมนำไปเกิดชักนำให้บุคคลนั้นมาเกิดในตระกูลต่ำ กรรมสนับสนุนก็สนับสนุนให้มีความลำบากแร้นแค้นหนักเข้าอีก แต่ทันทีที่กรรมตัดรอนให้ผล ก็ทำให้บุคคลนั้นจะมีชีวิตที่ดีขึ้นผุดผิดตา เช่น ได้รับความยอมรับในสังคม ประสบผลสำเร็จในชีวิต เป็นต้น

ความแตกต่างกันของกรรมบิพคั้นกับกรรมตัดรอน

ดังที่กล่าวมาแล้ว กรรมบิพคั้นคือ กรรมที่ทำหน้าที่เบียดเบียนกรรมอื่นที่มีสภาพตรงกันข้าม แต่กรรมบิพคั้นจะค่อย ๆ เบียดเบียนอย่างช้า ๆ ไม่รวดเร็วฉับพลัน เช่น ถ้าเป็นกรรมบิพคั้นฝ่ายอกุศล เมื่อตามมาทันย่อมเข้าเบียดเบียนกุศลกรรมของมนุษย์ให้ค่อยหมดสิ้นไป ทำให้คนนั้นสิ้นความสุขความเจริญ สิ้นทรัพย์สมบัติไปอย่างช้า ๆ ซึ่งมีได้แต่ตาย

ส่วนกรรมตัดรอน เมื่อตามมาทันย่อมทำหน้าที่เข้าไปฆ่า เข้าไปตัดรอนที่มีสภาพตรงกันข้ามกับตนให้เด็ดขาดในปัจจุบันทันด่วน ไม่ชักช้าเหมือนกรรมบิพคั้น เช่น ถ้าเป็นกรรมตัดรอนฝ่ายอกุศล เมื่อตามมาทันย่อมเข้าไปตัดกุศลกรรมของมนุษย์ในทันทีทันใด ทำให้คนนั้นสิ้นเนื้อประดาตัว ทรัพย์สมบัติ ทรัพย์สินย่อยยับ และก็จะทำให้หมดสิ้นอายุไปในทันที

กรรมตัดรอนก็มีอยู่ 2 ฝ่ายเช่นกัน คือ ฝ่ายที่เป็นกุศลและฝ่ายที่เป็นอกุศล กรรมตัดรอนฝ่ายที่เป็นอกุศลเมื่อตามมาทัน ก็ย่อมทำหน้าที่เข้าไปฆ่ากุศลกรรมให้สิ้นลงทันทีไม่ให้เหลือเลย



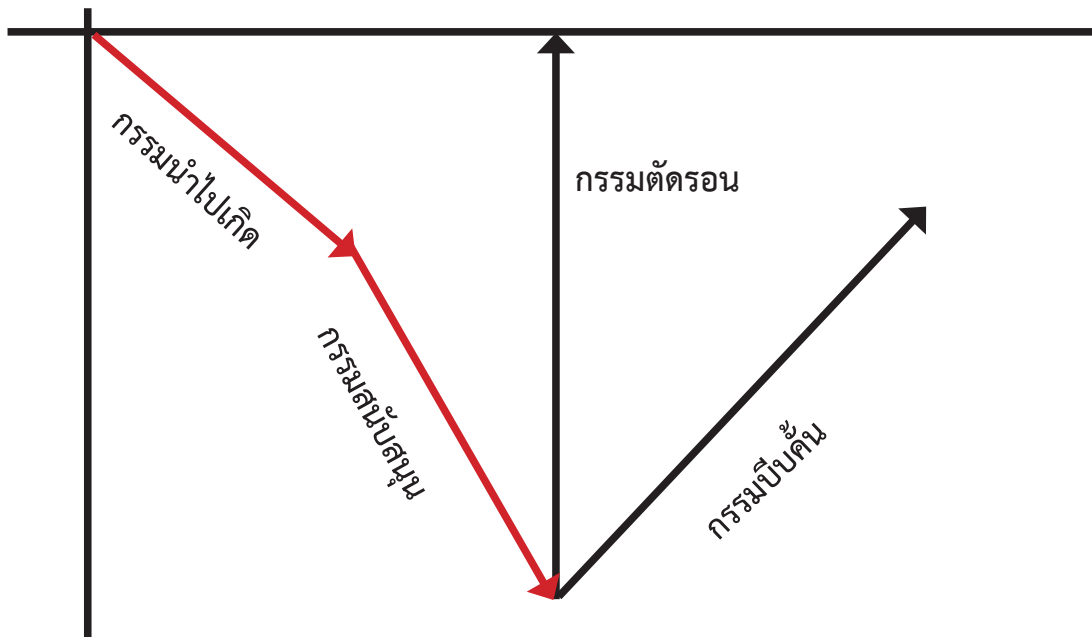
ถ้ากรรมนำไปเกิด และกรรมสนับสนุนเป็นฝ่ายกุศล กรรมบีบคั้น และกรรมตัดรอนจะเป็นฝ่ายอกุศล

ตัวอย่างเรื่องของพระนางสามาวดีกับบริวาร

วิบากกรรมที่เคยสุ่มไฟประทุษร้ายพระปัจเจกพุทธเจ้า

ภิกษุหนึ่งสนทนากันถึงเรื่องของพระนางสามาวดีกับบริวารที่ถูกไฟคลอก พระบรมศาสดาตรัสถึงบุพกรรมของพระนางว่า

ในอดีตกาล พระนางและบริวาร 500 ลงเล่นน้ำในแม่น้ำแห่งหนึ่ง ขึ้นมาแล้วหนาวเย็น จึงผิงไฟชวนกันไปจุดไฟที่กอหญ้า เมื่อไฟติดหญ้าก็ยุบลง เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าประจำราชสกุลนั่งเข้าสมาบัติอยู่ ด้วยความเกรงอาญา จึงให้บริวารนำกิ่งไม้มาสุ่มที่พระปัจเจกพุทธเจ้าหมายว่าจะฉาปนกิจ แต่ก็ไม่สามารถทำอันตรายแก่พระปัจเจกพุทธเจ้าได้ ครบวันที่ 7 ทานออกจากสมาบัติเหาะไป ด้วยกรรมนี้ ทำให้พระนางและบริวารต้องตกนรกหลายพันปี ถูกไฟคลอกถึง 100 อัฐภาพ และถูกพระนางมาคันทิยาจับขังแล้วจุดไฟเผาพร้อมกับบริวาร หลังจากพระนางและบริวารตายแล้วไปสู่เทวโลก เพราะเป็นพระอริยบุคคล ส่วนพระนางมาคันทิยาถูกพระราชาลงโทษเผาพร้อมทั้งหมู่ญาติ (ขุ.ธ.อ. 40/300-301 แปล.มมร.)



ถ้ากรรมนำไปเกิด และกรรมสนับสนุนเป็นฝ่ายอกุศล กรรมตัดรอน และกรรมบีบคั้นจะเป็นฝ่ายกุศล

พระนางมัลลิกาเทวี ระลึกถึงกรรมชั่วตอนสิ้นใจไปเกิดในอบาย

พระนางมัลลิกาเข้าไปในซุ้มสรงน้ำ ขณะก้มชำระกายสุนัขตัวโปรดได้เข้าไปกระทำสังกะสะ ขณะนั้นพระเจ้าปเสนทิโกศลอยู่บนปราสาท ยืนอยู่ที่หน้าต่างเห็นเหตุการณ์นั้น

เมื่อพระนางกลับขึ้นไปถูกพระราชธิดาว่า นางจึงโกหกว่า ที่ซุ้มสรงน้ำนั้นใครเข้าไปก็จะเป็นอย่างนั้น

พระราชธิดาจึงเสด็จไปที่ซุ้มสรงน้ำ พระนางมัลลิกาอยู่ที่หน้าต่างก็ทูลว่า เห็นพระราชธิดาทำสังกะสะกับนางแพะ พระราชธิดาก็หลงเชื่อที่พระนางโกหกนั้น

พระนางมัลลิกาบำเพ็ญอุสทิสทาน และทานอย่างอื่นไว้มาก แต่เมื่อสิ้นพระชนม์ไม่ได้นึกถึงการบำเพ็ญทาน กลับนึกถึงแต่กรรมอันลามก สิ้นพระชนม์แล้วจึงไปเกิดในอเวจี

พระราชธิดาเสด็จมาทูลถามพระบรมศาสดาถึงที่เกิดของพระนาง

พระบรมศาสดาทรงกระทำให้พระราชธิดาสัมผัสถึงเหตุที่มาเข้าเฝ้าถึง 7 วัน พระนางมัลลิกาหมกไหม้ในนรก 7 วัน วันที่แปด จึงไปบังเกิดในดุสิตเทวโลก

พระราชธิดาเสด็จเข้าเฝ้าทูลถามพระบรมศาสดา

พระพุทธองค์จึงตรัสว่า พระนางมัลลิกาไปบังเกิดในเทวโลก พระราชธิดาทรงมีความปีติปรารถนาความดีงามของพระนางมัลลิกา (ช.ธ.อ. 42/166-167 แปล.มมร.)

พระติสสเถระ ไปเกิดเป็นเส้นเพราะความมีเยื่อใยในจิ๋ว

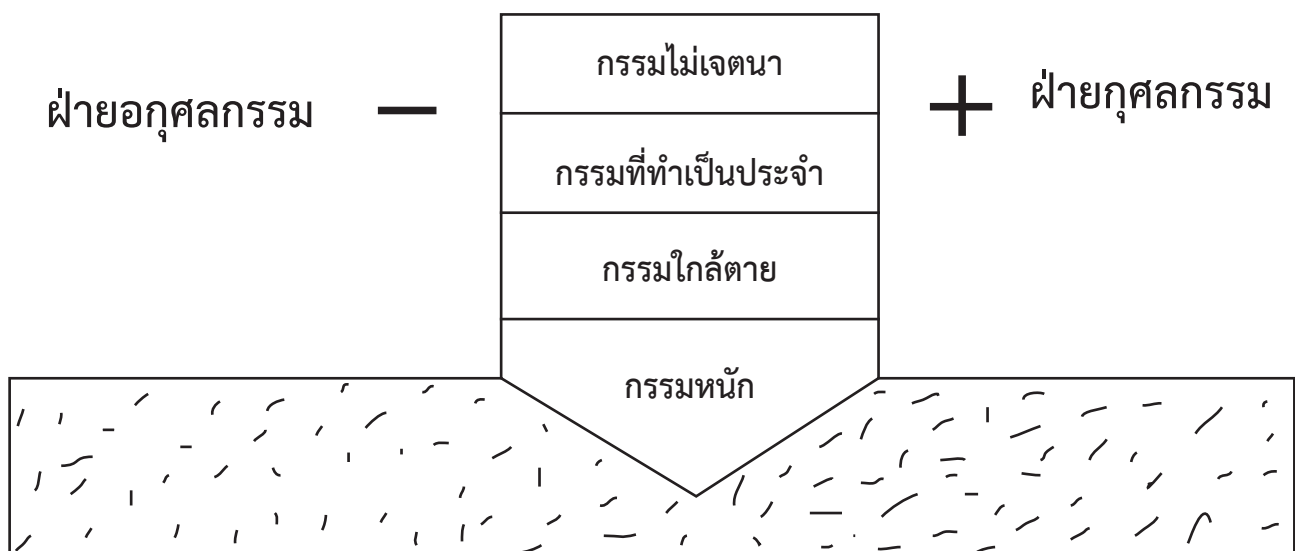
พระติสสเถระได้รับถวายจิ๋วประณีตจากพี่สาว เก็บจิ๋วไว้เตรียมห่มในวันรุ่งขึ้น แต่ท่านมรณภาพในคืนนั้นเพราะอาหารไม่ย่อย และเพราะความมีเยื่อใยในจิ๋ว จึงไปเกิดเป็นเส้นที่จิ๋ว

ภิกษุทั้งหลายจะแบ่งจิ๋ว นำจิ๋วนั้นออกมา เส้นวิ่งพล่านร้องว่า ภิกษุพวกนี้แย่งจิ๋วของเรา พระบรมศาสดาทรงสดับเสียงด้วยทิพยโสต จึงตรัสสั่งระงับการแบ่งจิ๋ว ทรงให้เก็บไว้ 7 วัน วันที่ 7 เส้นนั้นตายไปเกิดในวิมานชั้นดุสิต ในวันที่ 8 พระบรมศาสดาจึงตรัสสั่งให้ภิกษุทั้งหลายแบ่งจิ๋วกัน

ภิกษุทั้งหลายสงสัยเหตุที่พระบรมศาสดาทรงให้ระงับการแบ่งจิ๋ว พระพุทธองค์จึงตรัสว่า พระติสสสมรณภาพไปบังเกิดเป็นเส้นในจิ๋วของตน เมื่อพวกเธอจะแบ่งจิ๋วเส้นนั้นวิ่งพล่านร้องว่า ภิกษุนี้แย่งจิ๋วเรา เขาขัดใจในพวกเธอแล้วจะไปบังเกิดในนรก บัดนี้ท่านไปบังเกิดในวิมานชั้นดุสิตแล้ว พระองค์จึงทรงอนุญาตให้แบ่งจิ๋วกันได้ (ขุ.ธ.อ. 43/16-18 แปล.มมร.)

2.2 หมวดที่ 2 กรรมให้ผลตามลำดับกำลัง (ปากทานปริยายจตุกกะ) มี 4 อย่าง คือ

1. กรรมหนัก (ครุกรรม)
2. กรรมใกล้ตาย (อาสันนกรรม)
3. กรรมที่ทำเป็นประจำ ทำบ่อยจนคุ้นเคย (อาจिณกรรม หรือ พหุลกรรม)
4. กรรมสักแต่จะทำ กรรมไม่เจตนา (กตัตตากรรม)



1. กรรมหนัก (ครุกรรม)

กรรมหนัก หมายถึง กรรมที่กำลังแรงมากหรือกรรมที่หนักมาก สามารถที่จะให้ผลแก่ผู้เป็นเจ้าของกรรมเป็นลำดับแรก โดยกรรมอื่น ๆ ไม่มีอำนาจที่จะสามารถขวางกั้นการให้ผลแห่งครุกรรมได้

ลักษณะของกรรมหนัก

กรรมหนักนี้เป็นกรรมหนักที่สุด เป็นกรรมที่มีกำลังแรงที่สุดและจะให้ผลเป็นลำดับแรก ซึ่งไม่มีกรรมใดที่จะสามารถให้ผลได้ก่อน เพราะมีกำลังในการให้ผลน้อยกว่ากรรมหนัก โดยอาจจะเปรียบกรรมหนักเหมือนก้อนกรวดหรือก้อนเหล็ก แม้ประมาณเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดที่โยนลงห้วงน้ำ ย่อมไม่สามารถจะลอยขึ้นเหนือน้ำได้ แต่จะจมลงใต้น้ำอย่างเดียว กรรมหนักก็เช่นกัน ต้องให้ผลก่อนกรรมอื่น เว้นไว้แต่จะเป็นกรรมหนักด้วยกัน ซึ่งถ้ากรรมหนักใดมีกำลังแรงกว่า กรรมหนักนั้นก็จะมียอำนาจในการให้ผลมากกว่า ส่วนกรรมหนัก ที่มีกำลังอ่อนกว่าก็จะทำหน้าที่สนับสนุนส่งเสริมกรรมหนักที่มีกำลังแรงนั้น แม้ว่าจะเป็นกรรมหนักที่ทำหน้าที่สนับสนุนส่งเสริมกรรมหนักที่มีกำลังมากกว่า แต่ถ้าไม่มีกรรมหนักที่มีกำลังแรงกว่ามาให้ผล กรรมหนักนั้นก็จะทำหน้าที่ให้ผลแก่ผู้กระทำความกรรม

กรรมหนักสามารถแบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายที่เป็นอกุศลกรรมและฝ่ายที่เป็นกุศลกรรม กรรมหนักฝ่ายอกุศลกรรมคือ กรรมฝ่ายชั่วหรือฝ่ายบาป ซึ่งจะให้ผลในภพชาติต่อไปอย่างแน่นอน โดยกรรมนั้นจะชักนำให้ผู้ที่ทำกรรมหนักไว้ไปบังเกิดในทุคติภูมิ ส่วนกรรมหนักฝ่ายกุศลกรรม คือ กรรมฝ่ายดีหรือฝ่ายบุญซึ่งจะให้ผลในภพชาติต่อไปเช่นกัน แต่ต่างกันตรงที่กรรมหนักนั้นจะชักนำให้ไปเกิดในสุคติภูมิ โดยที่ไม่มีกรรมใดจะมาขัดขวางได้

กรรมหนักฝ่ายอกุศลกรรม มี 2 ชนิด ได้แก่

1. นิตยมิฉชาติกฏฐิกรรม คือ การที่มีความเห็นผิดอย่างแรงกล้า เช่น มีความเห็นผิดว่า กรรมไม่มีผล การกระทำทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นความดีเป็นความชั่วหรือเป็นบุญเป็นบาป เป็นต้น นิตยมิฉชาติกฏฐิกรรมนี้มี 3 อย่าง คือ

1.1 นัตถิกิทธิกฏฐิ การมีความเห็นผิดว่า การทำดีทำชั่วย่อมไม่มีผล ในสมัยพุทธกาล ท่านอชิตเกสกะมโหฬารได้ประกาศลัทธินี้ เป็นการปฏิเสธการกระทำของมนุษย์ เพราะการทำความดีความชั่วนี้ไม่มีผลที่จะทำให้มนุษย์ได้รับสุขหรือทุกข์

1.2 อเหตุกิทธิกฏฐิ การมีความเห็นผิดว่า สัตว์ทั้งหลายที่กำลังเป็นไปอยู่นี้ ไม่ได้อาศัยเหตุใดเลย ในสมัยพุทธกาล ท่านมักขลิโคศลได้ประกาศลัทธินี้ ซึ่งเป็นการปฏิเสธเหตุที่ทำให้มนุษย์มีความแตกต่างกัน เพราะการที่มนุษย์มีความแตกต่างกันนั้น เป็นการเกิดขึ้นมาเอง ไม่ใช่เกิดจากการกระทำที่มนุษย์ทำไว้ และไม่ใช่เกิดจากผลแห่งกรรมใดทั้งสิ้น

1.3 อภิริยาธิกฏฐิ การมีความเห็นผิดว่า การกระทำต่าง ๆ ของสัตว์นั้นไม่สำเร็จเป็นบุญเป็นบาปแต่อย่างใด ในสมัยพุทธกาล ท่านปุณณกัสปะ ได้ประกาศลัทธินี้ ซึ่งเป็นการปฏิเสธการกระทำของมนุษย์ว่า ไม่เป็นบุญเป็นบาป เพราะบุญและบาปไม่มี

2. อนันตริยกรรม คือ กรรมหนัก ที่มีอำนาจให้ผลในภพชาติต่อไปอย่างแน่นอน ซึ่งไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ มี 5 ประการ คือ

2.1 ฆาตกรรม การฆ่ามารดาผู้ให้กำเนิด

2.2 ฆาตกรรม การฆ่าบิดาผู้ให้กำเนิด

2.3 อหันตฆาต การฆ่าพระอรหันต์

2.4 โลหิตุปบาท การทำร้ายพระพุทเจ้าจนห่อพระโลหิต

2.5 สังฆเภท การทำให้สงฆ์แตกแยกกัน

กรรมหนักฝ่ายกุศลกรรมคือ กรรมที่เป็นบุญหนัก ซึ่งมีดังนี้

มหัคคตกุศล 9 ประการ ได้แก่ รูปกุศล 5 ประการ และอรูปกุศล 4 ประการ โดยที่มหัคคตกุศลทั้ง 9 ประการนี้ เกิดจากการบำเพ็ญสมณธรรมฐาน

มหัคคตกุศล 9 ประการนี้ เป็นกรรมหนักฝ่ายกุศลกรรม โดยเป็นกุศลกรรมหรือความดีที่มีกำลังมาก มีลำดับการให้ผลเป็นอันดับแรกแก่ผู้ที่กระทำ คือให้ผลก่อนกรรมอื่น กรรมหนักฝ่ายกุศลกรรม คือ ฌานกุศล ทั้ง 9 ประการนี้มีกำลังมากที่จะทำให้ไปเกิดในพรหมโลกทันที เมื่อผู้ได้ฌานดับขั้นธจากายมनुสยแล้ว โดยไม่มีกรรมใดที่จะสามารถมาหักล้างได้ แม้ว่าจะเคยทำกรรมอื่นทั้งที่เป็นกุศลกรรมและอกุศลกรรมมามากก็ตาม ผลแห่งกรรมเหล่านั้น ไม่สามารถที่จะมีอำนาจเหนือฌานกุศลได้ ทั้งนี้เป็นเพราะฌานกุศลซึ่งเป็นกรรมหนักฝ่ายกุศลกรรมนี้ มีกำลังมากกว่ากรรมอื่นทั้งหลาย

กรณีศึกษาจากพระไตรปิฎก ตัมพทาฐิกโจรฆาตกวัตถุ บุรุษผู้ฆ่าโจรมีเคราแดง

ในอดีต นายตัมพทาฐิกะเป็นโจร เมื่อถูกราชบุรุษจับได้ ถูกให้รับหน้าที่เป็นเพชฌฆาตอยู่ถึง 55 ปี เมื่อแก่แล้วกำลังถดถอย จึงเลิกอาชีพนี้

พระสารีบุตรออกจากสมบัติ ได้โปรดโดยรับภัตตาหารแล้วอนุโมทนา แต่เขามีจิตฟุ้งซ่านระลึกถึงกรรมที่เป็นเพชฌฆาตอยู่ถึง 55 ปี

พระสารีบุตรจึงออกอุบายให้เขาตั้งใจฟังธรรม จนบรรลุโสดาปัตติผล เขาตายแล้วไปเกิดในสวรรค์ชั้นดุสิต (ขุ.ธ.อ. 41/418-422 แปล.มมร.)

2. กรรมใกล้ตาย (อาสนนกรรม)

กรรมใกล้ตาย หมายถึง กุศลกรรมและอกุศลกรรมที่บุคคลได้กระทำไว้แล้วในเวลาใกล้จะตาย หรือการระลึกถึงกุศลกรรม และอกุศลกรรมในเวลาใกล้ตาย

ลักษณะของกรรมใกล้ตาย

กรรมใกล้ตายเป็นกรรมที่กระทำในเวลาใกล้จะตาย หรือกรรมที่ระลึกถึงในเวลาใกล้ตาย ซึ่งมีลำดับการให้ผลเป็นที่ 2 รองจากกรรมหนัก หมายความว่า เมื่อสรรพสัตว์ที่เกิดในวัฏสงสารนี้ ไม่ได้ทำกรรมหนักอะไรทั้งในส่วนที่เป็นกุศลกรรมหรืออกุศลกรรมแล้ว กรรมใกล้ตายก็จะให้ผลเป็นลำดับแรกในภพชาติต่อไป หรือในกรณีที่กรรมหนักให้ผลเสร็จสิ้นแล้ว กรรมใกล้ตายก็จะให้ผลในลำดับต่อมาทันที โดยแม้ว่ากรรมใกล้ตายจะมีเพียงเล็กน้อย แต่ก็ให้ผลก่อนกรรมอื่นที่มากกว่า ซึ่งอาจจะเปรียบกรรมใกล้ตายนี้เหมือนกับฟองโคที่อยู่ในคอก ในเวลาที่เจ้าของโคเปิดประตูคอก โคตัวใดที่อยู่ในใกล้ประตูคอก แม้จะเป็นโคแก่ ไม่มีกำลัง โคตัวนั้นก็ย่อมจะออกจากคอกได้ก่อนตัวอื่น กรรมใกล้ตายก็เช่นกัน แม้อกุศลกรรมหรือกุศลกรรมอย่างอื่นจะมีอยู่ แต่กรรมใดที่นึกได้ในเวลาที่ใกล้จะตาย กรรมนั้นย่อมส่งผลให้ก่อนกรรมอื่นเสมอ เพราะผู้ตายนึกถึงได้ก่อนที่จะตาย

กรรมใกล้ตายแบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย คือ

ฝ่ายที่เป็นอกุศลกรรมและฝ่ายที่เป็นกุศลกรรม กรรมใกล้ตายฝ่ายอกุศลกรรมจะชักนำผู้กระทำไปเกิดในทุคติภูมิหลังจากที่ละโลกไปแล้ว ส่วนกรรมใกล้ตายฝ่ายกุศลกรรมก็จะชักนำผู้กระทำไปบังเกิดในสุคติภูมิหลังจากที่ละโลกไปแล้ว

กรรมใกล้ตายฝ่ายอกุศลกรรม กรรมใกล้ตายฝ่ายอกุศลกรรม คือ กรรมฝ่ายบาปหรือฝ่ายชั่วที่จะชักนำผู้ทำกรรมใกล้ตายให้ไปเกิดในทุคติภูมิหลังจากที่ละโลกไปแล้ว

กรณีศึกษาจากพระไตรปิฎก เกิดเป็นนาคเพราะกรรมที่นึกถึงก่อนตาย

ในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระนามว่ากัสสปะ มีชายหนุ่มคนหนึ่งมีความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ประราณที่จะนำตนออกจากกองทุกข์ ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร จึงสละทรัพย์สมบัติออกจากเรือนบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา เมื่อได้บวชเป็นพระภิกษุแล้วก็ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมเป็นอย่างดี วันหนึ่ง ท่านมีความประสงค์จะเดินทางไปหาสถานที่ที่เหมาะสมแก่การบำเพ็ญสมณธรรม จึงได้โดยสารเรือลำหนึ่ง ในขณะที่เรือแล่นอยู่ ท่านเผลอเอามือจับตะไคร่น้ำ จนตะไคร่น้ำขาดติดมือ ทำให้ท่านได้สติว่า ต้องอาบัติเพราะพราภของเขี้ยว แต่ก็คิดว่า เป็นอาบัติเล็กน้อยคงไม่เป็นไร จึงไม่ได้แสดงอาบัติอันเป็นวิธีออกจากอาบัติของพระภิกษุ

เมื่อพบสถานที่ที่เห็นว่าเหมาะสมแก่การบำเพ็ญสมณธรรม ท่านก็ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมอย่างเต็มที่ ลงมือปฏิบัติด้วยความเพียรเป็นเวลานานถึง 20,000 ปี ก็ยังไม่บรรลุคุณธรรมวิเศษอันใดจนกระทั่งแก่ชรา ในเวลาที่ท่านใกล้จะมรณภาพ ท่านนึกถึงเหตุการณ์ที่ได้ทำตะไคร่น้ำขาด จึงเกิดความวิตกกังวลในใจว่า ตนต้องอาบัติ แล้วก็มีมรณภาพทั้ง ๆ ที่มีจิตเศร้าหมองนึกถึงอาบัติของตน จากความกังวลว่า ตนต้องอาบัตินั้น จึงเป็นกรรมใกล้ตายฝ่ายอกุศลกรรม ชักนำให้ท่านไปเกิดเป็นพญานาคราช ชื่อว่า เอรกปัตตะ (จุ.ธ.อ. 42/323-329 แปล.มมร.)

กรรมใกล้ตายฝ่ายกุศลกรรม กรรมใกล้ตายฝ่ายกุศลกรรม คือ กรรมฝ่ายบุญหรือกรรมฝ่ายดี ที่จะทำให้ผู้ที่ทำกรรมใกล้ตายฝ่ายกุศลกรรมนี้ไปบังเกิดยังสุคติภูมิหลังจากที่ตายไปแล้ว

กรณีศึกษาจากพระไตรปิฎก ชีวิตหลังความตายของมัญญกณทลี

ในสมัยพุทธกาล ในเมืองสาวัตถี มีพราหมณ์คนหนึ่งเป็นคนตระหนี่ ไม่ยอมให้สิ่งของแก่ใคร ๆ ผู้คนจึงพากันเรียกว่า อทินนบุพพกะ เขามีบุตรชายอันเป็นที่รักเพียงคนเดียว ทั้งที่เขาประราณที่จะทำเครื่องประดับให้กับบุตรชาย แต่ด้วยความที่เป็นคนตระหนี่ จึงได้ลงมือทำเครื่องประดับด้วยตนเอง โดยเอาทองคำมาทำเป็นตุ้มหูเกลี้ยง ไม่มีลวดลายให้แก่บุตรชาย ผู้คนจึงพากันเรียกบุตรชายของเขาว่า มัญญกณทลี ซึ่งแปลว่า นายตุ้มหูเกลี้ยง ต่อมา เมื่อบุตรชายของเขาอายุได้ 16 ปี ได้ป่วยเป็นโรคผอมเหลือง ภรรยาของเขาจึงบอกให้เขาหาหมอมารักษาบุตรชาย แต่ด้วยความตระหนี่ เขาจึงเพียงแต่เดินทางไปถามสูตรยาจากหมอเพื่อเอามารักษาบุตรชาย แต่โรคกลับมีอาการหนักยิ่งขึ้น พราหมณ์จนปัญญาที่จะรักษา จึงไปพาทหมอมารักษา แต่เมื่อหมอมาดูอาการแล้วได้ปฏิเสธที่จะรักษา เนื่องจากอาการของมัญญกณทลีหนักมากเกินไปกว่าที่จะรักษา

เมื่ออาการป่วยของบุตรชายหนักยิ่งขึ้น พราหมณ์จึงนำบุตรชายไปนอนที่ระเบียง ภายนอกบ้าน เพราะกลัวหมูญาติที่มาเยี่ยมบุตรชาย จะเห็นทรัพย์สินสมบัติของตน ครั้นเวลาใกล้รุ่งวันหนึ่ง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จออกจากนิโรธสมาบัติ ทรงตรวจดูสรรพสัตว์ที่จะทรงโปรด ในข่ายพระญาณของพระพุทธองค์ ได้ปรากฏภาพของมัญญุกุณฑลีนั่น เมื่อพระพุทธองค์ทรงพิจารณาถึงประโยชน์ที่จะเสด็จไปในที่นั้นแล้ว จึงเสด็จเข้าไปถึงประตูบ้านของพราหมณ์ ซึ่งในขณะนั้น มัญญุกุณฑลีนอนหันหน้าเข้าไปภายในบ้าน พระพุทธองค์จึงเปล่งพระรัศมีวาบหนึ่ง ทำให้มัญญุกุณฑลีนเห็นแสงแล้วสงสัยว่า เป็นแสงอะไร จึงพลิกตัวกลับไป เมื่อเห็นพระบรมศาสดาก็คิดว่า เพราะบิดาของเขาเป็นคนตระหนี่ ทำให้เขาไม่มีโอกาสเข้าเฝ้าพระพุทธองค์ ไม่ได้ถวายทาน และฟังธรรม แต่เดี๋ยวนี้แม้แต่มือสองข้างก็ยกไม่ไหว ไม่สามารถทำประการใดได้ จึงทำเพียงจิตให้เลื่อมใส เมื่อพระพุทธองค์ทราบว่าเขาทำจิตให้เลื่อมใสแล้ว จึงเสด็จกลับไป มัญญุกุณฑลีนก็ได้เสียชีวิต แล้วไปบังเกิดเป็นเทพบุตรอยู่ในวิมานทองสูง 30 โยชน์ ในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มัญญุกุณฑลีนไม่ได้ทำทาน หรือฟังพระธรรมเทศนาจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย แต่ได้ทำจิตให้เลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในเวลาที่ใกล้ตาย จึงทำให้ได้ไปบังเกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ด้วยผลของกรรมใกล้ตายฝ่ายที่เป็นกุศลกรรมนั่นเอง (ขุ.ธ.อ. 40/39-43 แปล.มมร.)

3. กรรมที่ทำเป็นประจำ (อาจิณณกรรม)

กรรมที่ทำเป็นประจำ คือ อกุศลกรรมและกุศลกรรมที่กระทำอย่างสม่ำเสมอเป็นประจำ หรือทำบ่อย ๆ ทั้งทางกาย ทางวาจา และทางใจ เมื่อกระทำบ่อย ๆ เข้าก็จะกลายเป็นกรรมที่ทำเป็นประจำ บางครั้งอาจเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า พหุลกรรม

ลักษณะของกรรมที่ทำเป็นประจำ

กรรมที่ทำเป็นประจำนี้ให้ผลเป็นลำดับที่ 3 ถัดจากกรรมหนัก และกรรมใกล้ตาย โดยเมื่อทั้งกรรมหนักและกรรมใกล้ตายให้ผลเสร็จสิ้นแล้ว กรรมที่ทำเป็นประจำ จึงจะให้ผล ซึ่งทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่า กรรมที่ทำเป็นประจำฝ่ายใดมีกำลังแรงกว่า กรรมที่ทำเป็นประจำฝ่ายนั้น ก็จะให้ผลก่อนเช่น ถ้ากรรมที่ทำเป็นประจำฝ่ายกุศลกรรมมีกำลังแรงกว่า ก็จะให้ผลก่อนกรรมที่ทำเป็นประจำฝ่ายอกุศลกรรม เป็นต้น ซึ่งอาจเปรียบเทียบกรรมที่ทำเป็นประจำเหมือนนักมวยปล้ำสองคนที่ลงสนามต่อสู้กัน คนใดมีกำลังมากกว่าก็ปล้ำเอาอีกคนหนึ่งล้มลงได้ กรรมที่ทำเป็นประจำก็เช่นกัน ถ้ากรรมที่ทำเป็นประจำฝ่ายใดที่ทำไว้นาน ๆ บ่อย ๆ จนคุ้น กรรมที่ทำเป็นประจำฝ่ายนั้นก็จะมีความแข็งแรง โดยจะส่งผลก่อนและหักห้ามกรรมที่ทำเป็นประจำที่มีกำลังน้อยกว่าไม่ให้ส่งผล

การกระทำในทางดีก็จะเป็นกรรมที่ทำเป็นประจำฝ่ายกุศลกรรมเช่น คนมีปกติชอบทำทาน ใส่บาตรพระอยู่เป็นประจำทุกเช้า หรือตั้งใจรักษาศีลทุกวันเป็นอย่างดี เป็นต้น กรรมที่ทำเป็นประจำฝ่ายกุศลกรรมนี้ ก็จะมีกำลังมากที่จะให้ผลเกิดความสุขความเจริญยิ่งขึ้น หรือหากเป็นการกระทำที่ไม่ดี ก็จะเป็นกรรมที่ทำเป็นประจำฝ่ายอกุศลกรรมเช่น ชอบยิงนกตกปลาเป็นประจำ ลักขโมยเป็นประจำ หรือฆ่าหมู ฆ่าวัวขายเป็นอาชีพ เป็นต้น กรรมที่ทำเป็นประจำฝ่ายอกุศลกรรมนี้ ก็จะมีกำลังมากที่จะให้ผลเกิดความทุกข์ความเดือดร้อนอย่างมาก

กรรมที่ให้เป็นประจำแบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย คือ ฝ่ายที่เป็นอกุศลกรรม และฝ่ายที่เป็นกุศลกรรม กรรมที่ให้เป็นประจำฝ่ายอกุศลกรรม กรรมที่ให้เป็นประจำฝ่ายอกุศลกรรม คือ กรรมฝ่ายชั่วหรือกรรมฝ่ายบาป เมื่อผู้ใดทำอาชญากรรมฝ่ายอกุศลกรรมนี้ก็จะชักนำไปเกิดในทุคติภูมิได้รับทุกข์โทษเป็นเวลายาวนาน

กรณีศึกษาจากพระไตรปิฎก คนฆ่าหมู

ในสมัยพุทธกาล มีชายคนหนึ่งชื่อว่า จุนทะ มีอาชีพฆ่าสุกรขายตลอดชีวิต เขาได้ฆ่าสุกรตายเป็นจำนวนมาก ยิ่งขายเนื้อสุกรได้มากเท่าใด เขาก็จะฆ่าสุกรมากขึ้นเท่านั้น และถ้าหากในปีใดที่เกิดภัยแล้ง ข้าวยากมากแพง อาชีพฆ่าสุกรของเขาก็ยิ่งประสบความเจริญรุ่งเรืองทำกำไรได้มาก โดยเขาจะออกกว้านซื้อข้าวมากักตุนไว้ แล้วนำข้าวบรรทุกเกวียนไปแลกกับลูกสุกรของชาวบ้านในชนบท โดยแลกลูกสุกรด้วยข้าว 1 ทะนานบ้าง 2 ทะนานบ้าง เมื่อได้ลูกสุกรเต็มเกวียนก็นำกลับมาเลี้ยงที่บ้าน เลี้ยงจนกระทั่งสุกรนั้นโตพอที่จะฆ่าเอาเนื้อขายได้ ก็จะทยอยฆ่าสุกรเหล่านั้น ในการฆ่าสุกรของนายจุนทะนั้น เขาจะนำสุกรตัวที่จะถูกฆ่ามาผูกยึดไว้กับหลัก แล้วใช้ค้อนสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ทุบตีไปตามตัวสุกร เพื่อให้เนื้อของสุกรหนาขึ้นแต่จะไม่ทำให้สุกรตาย

จากนั้นใช้ท่อนไม้ใส่เข้าไปในปากของสุกรให้ปากของสุกรอ้าค้างไว้ แล้วใช้กระบวยตักน้ำร้อนที่ต้มจนเดือดกรอกใส่เข้าไปในปากของสุกรทั้งที่มันยังมีชีวิตอยู่ เพื่อจะเอาสิ่งปฏิกูลที่อยู่ในท้องของสุกรออกมาทางทวาร จนกระทั่งไม่มีสิ่งปฏิกูลไหลออกมา เหลือเพียงแต่น้ำใส ๆ ซึ่งแสดงว่า อวัยวะภายในของสุกรสะอาดหมดจดดีแล้ว จากนั้นจึงเอาน้ำร้อนเทราดไปบนตัวของสุกร เพื่อทำความสะอาดภายนอกจนปราศจากขน จึงใช้ดาบตัดคอสุกรจนขาด เอาภาชนะมารองใส่เลือดเก็บไว้ แล้วจึงแลเนื้อสำหรับเอาไว้นาย

เขาฆ่าสุกรขายเป็นอาชีพนานถึง 55 ปี โดยที่ไม่ได้ทำบุญกุศลใด ๆ เลยตลอดชีวิต ทั้ง ๆ ที่บ้านของเขาก็อยู่ไม่ไกลจากพระวิหารที่ประทับของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาได้ทำปาณาติบาต คือฆ่าสุกรเป็นประจำทุกวัน จนกระทั่งในเวลาที่เขาใกล้จะเสียชีวิต เขาล้มป่วยลงและเห็นคตินิมิตเป็นไฟในอเวจีมหานรก ทำให้มีความรู้สึกเร่าร้อนอย่างแรงกล้าไปทั่วทั้งร่างกาย มีความทุกข์ทรมานมากจนไม่อาจนอนนิ่งบนเตียงเช่นคนป่วยโดยทั่วไปได้ เขาลงมาคลานรอบ ๆ ห้องและแผดเสียงดังเหมือนกับสุกรที่ร้องขณะจะถูกฆ่า บุตร ภรรยา และชาวบ้านที่อยู่ในระแวกใกล้เคียง เห็นเขามีอาการเช่นนั้นก็รู้สึกสงสาร และสังเวชจึงช่วยกันจับเขาให้นอนอยู่กับที่ แต่เขากลับปลุกคนเหล่านั้นกระเด็นไปคนละทิศละทาง แล้วคลานร้องครวญครางต่อไป เขาทุกข์ทรมานและแสดงอาการเช่นนั้นเป็นเวลานานถึง 7 วัน พอครบ 7 วันจึงขาดใจตาย หลังจากที่เขาตายจากความเป็นมนุษย์แล้ว เขาได้ไปบังเกิดเป็นสัตว์นรก ร่างกายใหญ่โตในอเวจีมหานรก ถูกไฟนรกเผาไหม้ตลอดเวลา ได้รับความทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส ทั้งนี้เป็นเพราะกรรมปาณาติบาตที่ นายจุนทะฆ่าสุกรทุกวันจนเป็นอาชญากรรม ชักนำไปเกิดในอเวจีมหานรก (จุ.ธ.อ. 40/170-172 แปล.มมร.)

กรณีศึกษาจากพระไตรปิฎก เทพนาริอดิตนางทาสี

ครั้งหนึ่งในสมัยพุทธกาล ขณะนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับอยู่ที่พระวิหารเชตวัน เมืองสาวัตถี แคว้นโกศล มีอุบาสกท่านหนึ่งเข้าไปสู่วิหารในเวลาเย็นพร้อมกับเหล่าเพื่อนอุบาสกเป็นจำนวนมาก เพื่อฟังพระธรรมเทศนาจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อจบพระธรรมเทศนา ชนทั้งหลายที่มาฟังธรรมต่างก็แยกย้ายกันไป ส่วนอุบาสกท่านนั้นได้เข้าไปเฝ้าพระบรมศาสดา อภิวัต แล้วกราบทูลความประสงค์ของตนที่จะถวายนิยัตแก่พระสงฆ์วันละ 4 รูป พระพุทธองค์จึงตรัสให้เขาไปบอกกับพระภิกษุผู้ทำหน้าที่จัดภิกษา เขาจึงไปพบภิกษุรูปนั้น และกราบเรียนความประสงค์ของตน ครั้นแล้ว เขาจึงกลับไปสู่เรือนของตนสั่งกำชับแก่นางทาสีในการดูแลจัดเตรียมนิยัตถวายแด่พระภิกษุที่ตนได้อาราธนาไว้ ซึ่งปกตินางก็มีศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาอยู่แล้ว เมื่อได้รับมอบหมายจากอุบาสกผู้เป็นนายเช่นนั้น จึงมีความยินดีเป็นอันมาก ทุกเช้านางจึงตื่นแต่เช้ามีจิตจัด เตรียมโภชนาหาร และปลาสดอาสนะตกแต่งให้มีกลิ่นหอม และเมื่อพระภิกษุมา ถึงก็กล่าวอาราธนาให้นั่งบนอาสนะด้วยความเลื่อมใส กราบบนมัสการแล้วบูชาด้วยรูปเทียนดอกไม้มาก่อนนั้นจึงถวายภัตตาหารด้วยความเคารพ วันหนึ่ง หลังจากเห็นพระภิกษุฉันภัตตาหารเสร็จแล้ว นางจึงได้เข้าไปกราบเรียนถามด้วยความเคารพว่า บุคคลทำประการใด จึงจะประสบความสุขความสบายในปรโลกภายหลัง ทั้งนี้เป็นเพราะนางปรารถนาที่จะมีชีวิตที่สุขสบายในภพชาติต่อไป จะได้ไม่ต้องเกิดเป็นทาสีเหมือนในชาติปัจจุบัน พระภิกษุจึงบอกแก่นางว่า ถ้านางปรารถนาความสุขสบายในภพชาติภายภาคหน้า นางต้องสมาทานไตรสรณคมน์และศีล แล้วพระภิกษุให้นางรับไตรสรณคมน์และศีล จากนั้นจึงบอกถึงอานิสงส์ของการสมาทานไตรสรณคมน์และศีล พร้อมทั้งกำชับให้นางรักษาให้ดี นับแต่วันนั้นมานางก็ตั้งใจรักษาไตรสรณคมน์และศีลอย่างดีตลอดชีวิตจนเวลาผ่านไป 16 ปี นางก็เสียชีวิตลง เมื่อนางตายแล้วได้ไปบังเกิดเป็นเทพนาริบนทิพยวิมาน ณ สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ มีรูปโฉมงดงาม ทั้งนี้เป็นเพราะอำนาจแห่งสรณคมน์และศีลที่นางตั้งใจรักษาอย่างดีตลอดชีวิต จนเป็นกรรมที่ทำให้เป็นประจักษ์ให้นางไปบังเกิด ณ ที่นั้น (ขุ.วิ.อ. 48/154-156 แปล.มมร.)

4. กรรมไม่เจตนา (กตัตตากรรม)

กรรมไม่เจตนา คือ อกุศลกรรมและกุศลกรรมที่แต่ละคนได้กระทำมาแล้วทั้งในอดีตชาติและในปัจจุบันชาติ ซึ่งยังไม่ถึงขั้นเป็นกรรม อาสันนกรรม และอาจิณณกรรม เป็นเพียงกรรมที่ผู้กระทำไม่มีเจตนา หรือไม่ได้มีความตั้งใจที่จะกระทำ

ลักษณะของกรรมไม่เจตนา

กรรมไม่เจตนาที่ให้ผลเป็นอันดับที่ 4 เป็นกรรมที่ผู้กระทำไม่ได้มีเจตนา หรือไม่ได้มีความตั้งใจทำ เช่น การกระทำของเด็กทารกไร้เดียงสา มีบิดามารดาที่ชอบทำบุญให้ทานเป็นสัมมาทิฐิ เชื่อว่าบาปบุญมีจริง จึงปรารถนาจะปลูกฝังสิ่งที่ดีงามเช่นนี้ให้กับลูก เวลาที่จะทำบุญตักบาตร ก็จับมือเด็กทารกที่ยังไม่รู้อะไรเลย ให้ถวายทานแก่พระสงฆ์ หรือเวลาที่พระผ่านมา ก็สอนให้พนมมือไหว้ด้วยความ

เคารพ ทั้ง ๆ ที่ใจของลูกนั้นยังไม่รู้อะไรเลย แต่ว่ากุศลกรรมที่ได้ทำลงไปนั้น ย่อมให้ผล แม้จะทำแบบไม่รู้เรื่องก็ตาม แต่กุศลกรรมที่สักแต่จะทำก็เป็นกรรมที่มีกำลังอ่อน เพราะหลักของกรรมนั้นมีอยู่ว่า “เจตนาหิ ภิกขเว กมมํ วทามิ แปลว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวเจตนาว่าเป็นกรรม” ฉะนั้นถ้าไม่มีเจตนา ก็ไม่เรียกว่าเป็นกรรม หรือถ้าเป็นกรรม ก็ไม่ส่งผลรุนแรงเท่ากับการกระทำที่มีเจตนาแรงกล้า กรรมไม่เจตนาจึงไม่มีกำหนดเวลาที่จะให้ผลแน่นอน เพราะเป็นกรรมที่มีกำลังอ่อนที่ช่วยเสริมกรรมอื่น ซึ่งเปรียบกรรมไม่เจตนา เหมือนลูกศรที่คนตาบอดยิงออกจากแสงธนู ปกติแล้วลูกศรที่คนตาบอดยิงออกไป ไม่สามารถที่จะยิงไปให้ตรงจุดหมายได้ เพราะว่าเขาไม่ทราบถึงเป้าหมายว่าอยู่ตรงไหน เพียงแต่รู้ว่า ลูกศรนี้จะต้องตกลงมาบนพื้นดิน กรรมไม่เจตนา ก็เช่นกันที่จะกำหนดเวลาที่จะให้ผลในชาตินั้นชาตินี้ไม่ได้ กำหนดได้เพียงว่า จะต้องให้ผลแน่นอนไม่ภพชาติใดก็ภพชาติหนึ่ง ทั้งนี้เป็นเพราะกรรมไม่เจตนา เป็นกรรมที่มีกำลังอ่อนจน แม้แต่ตัวผู้กระทำเองก็ไม่ว่าเป็นบุญเป็นบาปหรือไม่ กระทำด้วยความไม่รู้ ด้วยเหตุนี้กรรมไม่เจตนา นี้จึงให้ผลโดยไม่มีกำหนดเวลาที่แน่นอน

กรณีศึกษาจากพระไตรปิฎกฝ่ายอุคศลกรรม บุพกรรมของเปรต

ชาวนาผู้หนึ่งที่เกิดในสมัยพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า วันหนึ่ง มีประชาชนพากันไปทำบุญและทำสักการบูชาแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า คนเหล่านั้นได้มาชักชวนให้เขาทำบุญด้วยกัน เขาไม่เห็นประโยชน์คิดแต่เพียงว่า เสียเวลาทำมาหากิน เขาจึงพูดว่าไม่ไป เพราะเสียเวลาไถนา แม้คนเหล่านั้นจะบอกว่า การไปทำบุญกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าดีกว่าการไถนา เขาจึงถามเพื่อตัดความรำคาญว่า “พระกัสสปพุทธเจ้าวิเศษอย่างไร สมเด็จพระกัสสปพุทธเจ้าท่านสามารถที่จะไถนาอย่างเราได้หรือไม่” คนเหล่านั้นแสดงท่าทางตกใจ แล้วก็พูดสรรเสริญของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และตักเตือนไม่ให้เขาพูดดูหมิ่นเช่นนั้น ทั้งยังพรรณนาโทษแห่งการดูหมิ่นพระพุทธรูปอย่างมาก จนเขาห่มนุ่งใส่เสื้อพูดตัดบทออกไปโดยไม่มีเจตนาว่า “พวกท่านอย่ามาสาธยายให้หนวกหูเราเลย เอาละ เป็นอันว่าพระกัสสปะวิเศษจริง แต่เราก็ได้ตั้งใจไว้แล้วว่า ถ้าพระพุทธรูปไม่สามารถไถนาให้เราได้ เราจะไปทำบุญ ไม่ทำการสักการบูชาพระพุทธรูป แต่ถ้าพระพุทธรูปสามารถมาจับหางไถแล้วไถนาอย่างเราเมื่อไร เราจึงจะไปทำบุญและสักการบูชา” ด้วยวจีกรรมเพียงเล็กน้อยนี้ที่ชาวนานั้นหวังจะประชดประชันคนเหล่านั้นเท่านั้น ทำให้เมื่อเขาเสียชีวิตก็มาตลบันดาลให้เกิดเป็นเปรต ต้องอดอยากและไถนาอยู่ตลอดเวลา ไม่ได้พักผ่อนเลย (ขุ.เปต.อ. 49 แปล.-มมร.)

กรรมไม่เจตนาฝ่ายที่เป็นกุศลกรรม คือ กรรมฝ่ายบุญหรือฝ่ายดีที่จะชักนำให้ผู้ที่กระทำการกรรมไม่เจตนาไปบังเกิดในสุคติภูมิ

กรณีศึกษาจากพระไตรปิฎก เทพบุตรกบ

ในสมัยพุทธกาล ใกล้รุ่งวันหนึ่ง ขณะที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าประทับอยู่ ณ วิหารริมฝั่งสระโบกขรณีใกล้เมืองจัมปา พระพุทธรูปทรงตรวจพิจารณาสัตว์โลกแล้ว ทรงเห็นว่า ในเย็นวันนั้น ขณะที่กำลังทรงแสดงพระธรรมเทศนาโปรดชนทั้งหลาย จะมีกบตัวหนึ่งถือเอานิมิตในพระสุรเสียงของพระองค์ ตายแล้วไปบังเกิดในสวรรค์ เมื่อทรงทราบดังนั้นก็ทรงดำเนินพุทธานุสตามปกติ เช่น นำพระภิกษุสงฆ์ทั้ง

หลายออกบิณฑบาต แสดงข้อวัตรปฏิบัติแก่เหล่าภิกษุทั้งปวง เป็นต้น ในเวลาเย็น เมื่อบริษัท 4 คือ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา มาประชุมพร้อมกันเพื่อจะฟังพระธรรมเทศนาตามปกติ พระองค์จึงเสด็จออกจากพระคันธกุฎี เข้าสู่มณฑปซึ่งตั้งอยู่ริมสระโบกขรณี ประทับเหนือพุทธอาสน์ เมื่อทรงทราบว่าบริษัททั้งหลายพร้อมที่จะฟังพระธรรมเทศนาแล้ว จึงเปล่งพระสุรเสียงแสดงพระธรรมเทศนาเป็นปาฏิหาริย์ด้วยพระสุรเสียงอันไพเราะดุจเสียงท้าวมหาพรหม ในขณะนั้น มีกบตัวหนึ่งกำลังแหวกว่ายขึ้นจากสระโบกขรณี ได้ยินพระสุรเสียงที่พระพุทธรองค์ทรงแสดงธรรม ทั้งที่ไม่ได้มีความเข้าใจเนื้อความที่พระพุทธรองค์ทรงแสดงเลย แต่รู้สึกซาบซึ้งยินดีในพระสุรเสียงที่ได้ยิน จึงกระโดดไปนอนฟังอยู่ด้านท้าย ๆ หลังคาฟังพระสุรเสียงแสดงธรรมของพระพุทธรองค์ด้วยความเบิกบาน แต่ขณะที่กำลังฟังพระสุรเสียงอย่างเพลิดเพลินอยู่นั้น มีคนเลี้ยงโคคนหนึ่ง เดินผ่านมาในบริเวณนั้น เห็นพระพุทธรองค์ทรงแสดงธรรมอยู่ท่ามกลางเหล่าพุทธบริษัท ด้วยพระอาการอันน่าเลื่อมใสยิ่ง ก็บังเกิดความยินดีใคร่จะฟังธรรม จึงไปยืนใกล้กับที่กบนอนอยู่ โดยที่ไม่เห็นกบ ขณะนั้นฟังอยู่ได้เอาไม้สำหรับต้อนโคปกลงไปที่พื้นดิน ไม้ได้ปักถูกบนหัวของกบเข้าพอดี จนทำให้กบนั้นตาย เมื่อกบนั้นตายแล้ว ได้ไปบังเกิดเป็นเทพบุตรมีรูปร่างงดงาม ณ สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ทั้งนี้เป็นเพราะถือเอานิมิตในพระสุรเสียงแสดงธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แม้ว่าจะไม่รู้เนื้อความที่พระพุทธรองค์ทรงแสดง แต่เพราะเหตุแห่งการถือเอานิมิตในพระสุรเสียงนั้น จึงเป็นกรรมไม่เจตนาชักนำไปบังเกิดในสุคติภูมิ (ขุ.วิ.อ. 48/419-420 แปล.มมร.)

สรุปความว่า กรรมให้ผลตามลำดับกำลัง คือ กรรมที่ให้ผลตามลำดับความหนักเบา มีทั้งหมด 4 ประเภท ซึ่งถ้าบุคคลใดกระทำความทั้ง 4 ประเภทแล้ว กรรมหนักย่อมให้ผลแก่บุคคลผู้กระทำก่อนเป็นลำดับแรก เพราะเป็นกรรมที่หนักที่สุด จึงมีกำลังมากในการให้ผล ถ้าเป็นกรรมหนักฝ่ายอกุศลกรรมก็จะชักนำบุคคลที่กระทำไปเกิดในอเวจีมหานรก โดยเฉพาะสังฆเภทที่จะให้ผลก่อนและทำให้บุคคลที่กระทำต้องได้รับโทษตลอดกัปเป็นเวลานาน แต่ถ้าเป็นกรรมหนักฝ่ายกุศลกรรมก็จะชักนำบุคคลที่กระทำไปบังเกิดยังพรหมโลกตามอำนาจของฌานที่ตนกระทำไว้เมื่อครั้งเป็นมนุษย์

ถ้าบุคคลไม่ได้กระทำความหนัก แต่ได้ทำกรรมทั้ง 3 ที่เหลือ กรรมใกล้ตายซึ่งเป็นกรรมที่มีกำลังแรงรองลงมาก็จะให้ผลแก่บุคคลที่กระทำไว้ก่อนกรรมอื่น ถ้าบุคคลใดทำกรรมใกล้ตายฝ่ายอกุศลกรรมก็จะชักนำบุคคลที่กระทำไปเกิดในทุคติภูมิ แต่ถ้าเป็นกรรมใกล้ตายฝ่ายกุศลกรรมก็จะชักนำบุคคลที่กระทำไว้ไปสู่สุคติภูมิ ถ้าบุคคลใดไม่ได้กระทำความหนักและกรรมใกล้ตาย แต่ได้กระทำความทั้ง 2 ที่เหลือ คือ กรรมที่ทำเป็นประจำและกรรมไม่เจตนา กรรมที่ทำเป็นประจำก็จะมีกำลังในการให้ผล เพราะเป็นกรรมที่มีกำลังแรงรองลงมาจากกรรมใกล้ตายก็ย่อมจะให้ผลแก่บุคคลผู้ที่กระทำก่อน ซึ่งถ้าบุคคลใดทำกรรมที่ทำเป็นประจำฝ่ายอกุศลกรรมเป็นประจำก็จะมีผลทำให้บุคคลนั้นไปเกิดในทุคติภูมิ แต่ถ้าบุคคลใดกระทำความที่ทำเป็นประจำฝ่ายกุศลกรรมเป็นประจำจนคุ้นเคยก็จะชักนำพาบุคคลผู้กระทำกุศลกรรมไปสู่สุคติภูมิ

ถ้าบุคคลใดไม่ได้ทำกรรมหนัก ไม่ได้ทำกรรมใกล้ตายและไม่ได้ทำกรรมที่ทำเป็นประจำ ซึ่งหมายความว่า บุคคลที่ไม่ได้ทำทั้งอกุศลกรรมและกุศลกรรมที่มีกำลังมาก เมื่อเป็นเช่นนี้ กรรมไม่มีเจตนา

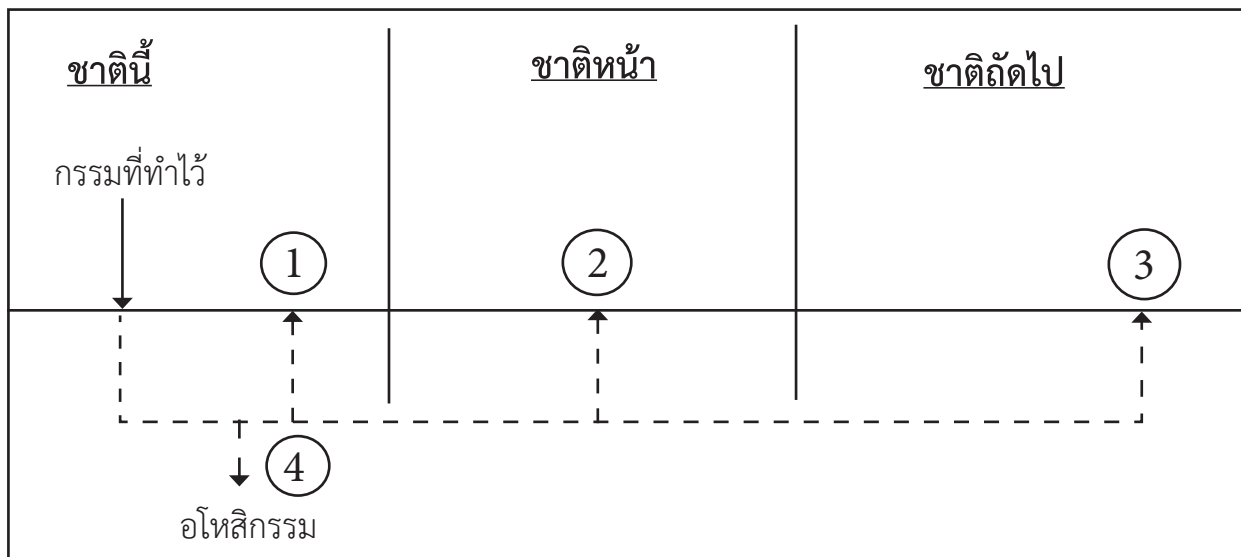
ซึ่งเป็นกรรมที่มีกำลังน้อยที่สุดย่อมให้ผลแก่บุคคลนั้น ซึ่งถ้าเป็นกรรมไม่มีเจตนาฝ่ายอกุศลกรรมก็จะชักนำบุคคลนั้นไปสู่ทุคติภูมิ แต่ถ้ากรรมไม่มีเจตนาฝ่ายกุศลกรรมก็จะชักนำบุคคลนั้นไปสู่สุคติภูมิ

จะเห็นได้ว่า กรรมให้ผลตามลำดับกำลังแต่ละประเภทนั้น จะให้ผลที่แตกต่างกันตามลำดับของกรรมที่มีความหนักเบา โดยเฉพาะกรรมไม่มีเจตนา ซึ่งเป็นกรรมที่เกิดจากการไม่มีเจตนา แม้จะเป็นการกระทำแค่ชั่ววูบและไม่รู้ไม่ทราบอะไรเลย กระทำด้วยความไม่ตั้งใจ ยังมีผลเป็นความทุกข์ทรมานแสนสาหัส เพราะฉะนั้นอย่าได้ประมาท ต้องมีสติยับยั้งให้ดี ไม่ควรล่วงเกินใครด้วยกาย วาจา ใจ และหมั่นสั่งสมทำความดีให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป เชื่อว่ากรรมที่เราทำไว้แม้เพียงเล็กน้อยย่อมให้ผล บุคคลใดเมื่อทำอย่างนี้ได้ชื่อว่า เป็นผู้ไม่ประมาทในการใช้ชีวิต สมกับการที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ที่เกิดมายากแสนยาก ดังเช่นที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสไว้ว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เปรียบเหมือนบุรุษโยนแอกซึ่งมีช่องเดียว ลงไปในมหาสมุทร แต่ตาบอดมีอยู่ในมหาสมุทรนั้น ต่อล่วงร้อยปี ๆ มันจะโผล่ขึ้นคราวหนึ่ง ๆ สอดคอให้เข้าไปในแอกซึ่งมีช่องเดียว”

ดังนั้น เมื่อการเกิดมาเป็นมนุษย์นั้นยากอย่างนี้ จึงควรใช้ชีวิตในแต่ละวันให้คุ้มค่าและเกิดประโยชน์อย่างสูงสุดสมกับการที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ คือ การหมั่นสั่งสมบุญทุกบุญเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ สิ่งใดที่เคยทำผิดพลาดมาก็ลืมนำไปให้หมด หมั่นสร้างแต่กรรมดีอยู่ทุกวัน และต้องทำใจของเราให้ใสตลอดเวลา เพื่อไม่ให้บาปได้ช่องแต่กลับให้บุญกุศลได้โอกาสในการให้ผล เมื่อทำอย่างนี้แล้ว ชีวิตก็จะปลอดภัยจากภัยในทุกคติภูมิ แต่จะมีบุญกุศลกรรมที่คอยสนับสนุนให้ความความเจริญรุ่งเรืองยิ่ง ๆ ขึ้นไปและเข้าใกล้สุคติภูมิ เหมือนมีแก้วโชติรสที่คอยบันดาลความสุขความสำเร็จให้บังเกิดขึ้นในชีวิต

2.3 หมวดที่ 3 กรรมให้ผลตามกาลเวลา (ปากกาลจตุกกะ) มี 4 อย่าง คือ

1. กรรมที่ให้ผลในปัจจุบันชาติ (ทิฏฐธรรมเวทนียกรรม)
2. กรรมที่ให้ผลชาติหน้า (อุปปัชชเวทนียกรรม)
3. กรรมที่ให้ผลชาติต่อ ๆ ไป (อปรายปริยเวทนียกรรม)
4. กรรมที่เลิกให้ผล หรือไม่ได้โอกาสให้ผล (อโหสิกรรม)



1. กรรมให้ผลในชาตินี้ (กฏฐธรรมเวทนิยกรรม)

กรรมให้ผลในชาตินี้ เป็นกรรมที่ให้ผลในปัจจุบันคือ ให้ผลในชาตินี้ เป็นกรรมที่ให้ผลรวดเร็วเป็นปัจจุบันทันด่วน เมื่อบุคคลกระทำแล้วย่อมจะได้รับผลแห่งกรรมที่กระทำในชาติปัจจุบันนี้ ไม่ต้องรอรับผลในชาติหน้าหรือชาติไหน เป็นกรรมที่ให้ผลทันตาเห็น

ลักษณะของกรรมให้ผลในชาตินี้

จากความหมายข้างต้นอาจเปรียบเทียบกรรมให้ผลในชาตินี้ เหมือนนายพรานเนื้อที่ยิงเนื้อด้วยลูกศร ถ้าลูกศรถูกเนื้อก็จะทำให้เนื้อตัวนั้นล้มลงในที่นั้น นายพรานเนื้อก็จะถลกหนังของเนื้อตัวนั้นออก ฉะนั้นเป็นชิ้นเล็กชิ้นใหญ่ ถือเอาเนื้อนั้นไปเลี้ยงครอบครัว แต่ถ้าลูกศรที่ยิงไปไม่ถูก เนื้อตัวนั้นก็จะหนีไปโดยไม่หันกลับมาดูอีก กรรมให้ผลในชาตินี้ก็เช่นกัน ที่มีอำนาจให้ผลแก่บุคคลที่กระทำอกุศลกรรมหรือกุศลกรรมในปัจจุบันชาติ เพราะไม่มีอำนาจให้ผลในภพชาติหน้า ถ้ากรรมให้ผลในชาตินี้ ไม่ได้ให้ผลในปัจจุบันชาตินี้ ก็จะกลายเป็นอโหสิกรรมไปทันที

กรรมให้ผลในชาตินี้ มี 2 ประเภท ได้แก่

1) ปรีกกทกฏฐธรรมเวทนิยกรรม กรรมที่บันดาลให้ได้รับผลในปัจจุบันชาตินี้ทันที เพราะกรรมประเภทนี้มีกำลังในการให้ผลมาก จึงสามารถที่จะบันดาลให้บุคคลที่กระทำอกุศลกรรมหรือกุศลกรรมได้รับผลภายใน 7 วันอย่างแน่นอน แบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย คือ

ปรีกกทกฏฐธรรมเวทนิยกรรมฝ่ายอกุศลกรรม

ผลแห่งกรรมจะบันดาลให้บุคคลที่กระทำความผิดได้รับความทุกข์เดือดร้อนภายใน 7 วัน ดังเช่น กรณีศึกษาจากพระไตรปิฎก เรื่องพระเจ้าสุปปพุทธศากยะ พระเจ้าสุปปพุทธศากยะเป็นพระมหากษัตริย์ปกครองเมืองเทวทหะ เป็นพระบิดาของพระเทวทัตและพระนางยโสธรา พระองค์ได้ผูกอาฆาตพยาบาทพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยเหตุ 2 ประการ คือ พระพุทธองค์ทักขพระนางยโสธราออกบวชและยังผูกเวรกับพระเทวทัต วันหนึ่ง จึงเสด็จเข้าไปปิดทางเสด็จบิณฑบาตของพระพุทธองค์ ด้วยการนั่งเสวยน้ำจันทน์ในระหว่างทาง ถึงแม้จะมีคนกราบทูลห้าม แต่พระองค์ก็ยังคั่งนั่งอยู่อย่างนั้น พระพุทธองค์จึงเสด็จกลับไป

หลังจากเกิดเหตุการณ์นี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสกับพระอานนท์ว่า พระเจ้าสุปปพุทธะได้ทำกรรมหนัก ในวันที่ 7 จะถูกรณีสืบที่ใกล้เชิงบันไดในปราสาท เมื่อพระเจ้าสุปปพุทธะทรงทราบคำตรัสของพระพุทธองค์จากจารบุรุษ จึงเสด็จหนีขึ้นไปอยู่บนปราสาทชั้นที่ 7 และรับสั่งให้พวกมหาดเล็กเฝ้าที่เชิงบันได เพื่อห้ามไม่ให้พระองค์ลงไปข้างล่างตลอด 7 วัน โดยมุ่งหมายเพื่อให้พระดำรัสของพระพุทธองค์เป็นเท็จ

เมื่อถึงวันที่ 7 ม้ามงคลของพระเจ้าสุปปพุทธะเกิดคึกคะนองขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุ แต่พอม้ามงคลเห็นพระเจ้าสุปปพุทธะที่หน้าต่างก็เจียบสงบลลง พระองค์จึงมีความประสงค์ที่จะลงไปจับม้ามงคล เมื่อพระองค์กำลังจะลง ประตูปราสาทได้เปิดออกเอง พวกคนแข็งแรงที่อยู่ตรงประตูเห็นเช่นนั้นก็ช่วยกันจับพระองค์ไว้ แต่ด้วยอำนาจของกรรม ทำให้พระองค์คะมำหน้าลงพร้อมทั้งแผ่นดินได้แยกออกแล้วสูบพระองค์ลงไปสู่เวจิมหานรกทันที พระเจ้าสุปปพุทธะได้ทำกรรมหนัก คือ การผูกโกรธอาฆาต พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำให้ต้องไปเกิดในเวจิมหานรก เพราะกรรมนั้นเป็นปรีกัฏฐกรรมเวทนิยกรรมที่มีกำลังมาก จึงทำให้ผู้ที่กระทำความผิดได้รับผลในปัจจุบันชาติทันที (ขุ.ธ.อ. 42/61-65 แปล.มมร.)

ปรีกัฏฐกรรมเวทนิยกรรมฝ่ายกุศลกรรม

ผลแห่งกรรมจะบันดาลให้บุคคลที่กระทำความผิด ได้รับความสุขความเจริญอย่างรวดเร็ว ภายใน 7 วัน ดังเช่นกรณีศึกษาจากพระไตรปิฎก เรื่องกาฬพียะเศรษฐี

ในสมัยพุทธกาล มีชายยากจนคนหนึ่งชื่อ กาฬพียะ ทำงานหาเงินด้วยความยากลำบาก วันหนึ่ง ภรรยาของเขาได้เตรียมข้าวยาคุและผักตองเพื่อเป็นอาหารให้กับเขา ในวันนั้นพระมหากัสสปะเพิ่งออกจากนิโรธสมาบัติ และปรารถนาจะสงเคราะห์คนยาก พระเถระเห็นภรรยาของนายกาฬพียะ จึงไปยืนที่ประตูบ้าน แต่วันนั้น นายกาฬพียะออกไปทำงานนอกบ้าน ภรรยาของเขาเห็นพระเถระมายืนอยู่หน้าประตูบ้าน เกิดความเลื่อมใสศรัทธา จึงถวายอาหารทั้งหมด แล้วไปบอกสามีด้วยความดีใจ

เมื่อนายกาฬพียะทราบความที่ภรรยาของตนได้ถวายอาหารแก่พระมหากัสสปะแล้ว เขาก็มีจิตอนุโมทนา พระมหากัสสปะรับภัตตาหารแล้วก็นำไปถวายพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอีก พระพุทธองค์ทรงแบ่งให้ภิกษุทั้งหลายได้ขบฉันด้วย นายกาฬพียะตามไปที่พระวิหารในขณะที่พระภิกษุฉันเสร็จพอดี จึงมีโอกาสดำเนินประทานอาหารในส่วนที่เหลือ พระมหากัสสปะกราบทูลถามพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงอานิสงส์ที่นายกาฬพียะจะได้รับต่อหน้าเขาในเวลานั้น พระพุทธองค์ทรงพยากรณ์ว่า อีก 7 วัน เขาจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเศรษฐี เมื่อเขาได้ยินดังนั้นก็ปลาบปลื้มเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งเหตุการณ์ก็เป็นจริง เพราะภรรยาของนายกาฬพียะได้อสาพระราชา เพื่อนำอาหารของพระองค์ไปให้นักโทษที่ถูกเสียบอยู่บนหลาวในป่าช้าที่เต็มไปด้วยอมมนุษย์ ในระหว่างทางมียักษ์ตนหนึ่ง ฝากให้นางช่วยประกาศว่า ภรรยาของเขาซึ่งเป็นบุตรสาวของสุมนเทพได้คลอดบุตรเป็นชายแล้ว ด้วยความที่สุมนเทพมีความปิตินิยิตที่ได้หลานชาย จึงยกขุมทรัพย์ที่อยู่ใต้ต้นไทรให้แก่นางที่นำข่าวอันเป็นมงคลมาให้ หลังจากที่นางให้อาหารแก่นักโทษที่นั่นอยู่บนหลาวแล้ว ก็ได้้นำเรื่องนี้ไปกราบทูลพระเจ้าพิมพิสาร และเมื่อขุดทรัพย์สมบัติมากมายขึ้นมาทั้งสองสามีภรรยาจึงได้รับฉัตรเศรษฐีจากพระองค์ให้เป็นเศรษฐีประจำเมือง มีชื่อว่า ธนเศรษฐี นับแต่นั้นมานายกาฬพียะและภรรยาก็ได้รับความสุขสบายตลอดชีวิต ด้วยปรีกัฏฐกรรมเวทนิยกรรมฝ่ายกุศล

กรรมที่กระทำไว้ จึงทำให้ได้รับผลแห่งกุศลกรรมนั้นเป็นเศรษฐกิจในปัจจุบันชาตินี้ (ขุ.อุ.อ. 22/28-29 แปล.-มมร.)

ปรีปกกทิกุศลธรรมเวทนียกรรม เป็นกรรมที่มีกำลังมาก สามารถที่จะให้ผลแก่บุคคลที่กระทำกุศลกรรมหรือกุศลกรรมไว้ภายในกำหนดเวลา 7 วันเท่านั้น

2) อปรีปกกทิกุศลธรรมเวทนียกรรม คือ กรรมที่บันดาลให้ได้รับผลหลังจากที่กระทำไว้แล้วเกิน 7 วัน ภายในปัจจุบันชาตินี้ เพราะกรรมประเภทนี้มีกำลังน้อยกว่ากรรมประเภทแรก จึงให้ผลแก่ผู้กระทำกุศลกรรมหรือกุศลกรรมหลังจากวันที่ 7 ไปแล้ว โดยมีกำหนดการให้ผล ดังนี้

1. อปรีปกกทิกุศลธรรมเวทนียกรรมทั้งฝ่ายอกุศลกรรมและฝ่ายกุศลกรรมที่บุคคลกระทำแล้วในปฐมวัย บางชนิดอาจบันดาลให้บุคคลที่กระทำกุศลกรรมหรืออกุศลกรรมให้ได้รับผลในปฐมวัย บางชนิดก็ให้ได้รับผลในมัชฌิมวัย บางชนิดก็ให้ได้รับผลในปัจฉิมวัย

2. อปรีปกกทิกุศลธรรมเวทนียกรรมทั้งฝ่ายอกุศลกรรมและฝ่ายกุศลกรรมที่บุคคลกระทำแล้วในมัชฌิมวัย บางชนิดก็อาจบันดาลให้บุคคลที่กระทำกุศลกรรมหรืออกุศลกรรมนั้นให้ได้รับผลในตอนมัชฌิมวัย บางชนิดก็ให้ได้รับผลในตอนปัจฉิมวัย

3. อปรีปกกทิกุศลธรรมเวทนียกรรมทั้งฝ่ายอกุศลกรรมและฝ่ายกุศลกรรมที่บุคคลกระทำแล้วในปัจฉิมวัย บางชนิดย่อมสามารถลบลับบาลให้บุคคลที่กระทำกุศลกรรมหรืออกุศลกรรมให้ได้รับผลในปัจฉิมวัย จากระยะเวลาการให้ผลของกรรมดังกล่าว เพื่อให้การศึกษาเห็นภาพที่ชัดเจนขึ้นจะขอยกกรณีศึกษาจากพระไตรปิฎกในเรื่อง กรรมทันตาเห็นของคนชอบกินเนื้อ

ในสมัยพุทธกาล ชายคนหนึ่งมีอาชีพฆ่าสัตว์ขาย ตัวเขาเองทำหน้าที่เพฆฆฆาต ทุกวันหลังจากฆ่าสัตว์ เมื่อแล่นเนื้อแยกส่วนต่าง ๆ ขายเสร็จแล้ว เขาจะเลือกเนื้อสันเก็บไว้ให้ภรรยาประกอบอาหารสำหรับรับประทานในครอบครัว เขาประกอบอาชีพนี้เป็นเวลานานถึง 45 ปี โดยที่ตลอดชีวิตเขาไม่เคยมีความคิดที่จะทำทาน รักษาศีล หรือเจริญภาวนาเลยแม้แต่น้อย ทั้งที่พระพุทธรองค์ก็ประทับอยู่ในพระมหาวิหารเวฬุวัน ซึ่งอยู่ไม่ไกลไปจากบ้านของเขา และตัวเขาเองก็เคยเห็นพระพุทธรองค์และเหล่าพระภิกษุอยู่เนือง ๆ แต่เขาก็ไม่เคยแม้แต่จะฟังธรรมหรือยกมือไหว้

ชายผู้นี้บริโภคอาหารโดยเฉพาะเนื้อที่เขาลงมือฆ่าด้วยตัวเองเท่านั้น จะไม่บริโภคอาหารอย่างอื่นเลย วันหนึ่ง เขาขายเนื้อหมดแล้ว ได้เลือกเนื้อก้อนหนึ่งมอบให้ภรรยาสำหรับประกอบอาหาร แล้วจึงไปอาบน้ำชำระร่างกาย หมายใจว่า เมื่ออาบน้ำแต่งตัวเสร็จก็จะได้บริโภคอาหารที่ภรรยาทำไว้เสร็จพอดี แต่ในระหว่างที่เขาอาบน้ำอยู่ เพื่อนสนิทของเขามาที่บ้าน และเอ่ยปากขอซื้อเนื้อต่อภรรยาเขา ซึ่งภรรยาเขาได้บอกไปว่า ไม่มีเนื้อที่จะขายคงเหลือแต่เนื้อสำหรับประกอบอาหารให้ผู้เป็นสามี เพื่อนของเขาไม่ฟังอะไรวางเงินไว้แล้วหยิบเนื้อนั้นไป

สามีเมื่ออาบน้ำแต่งตัวเสร็จกลับมา หวังจะบริโภคอาหารเห็นสำหรับอาหารแต่ไม่มีเนื้อจึงถามภรรยา เมื่อภรรยาบอกว่า เพื่อนของเขาเอาไปเสียแล้ว โดยไม่ฟังคำอธิบายอะไร เขามีอารมณ์ขุ่นมัวและฉุนเฉียวด้วยความหิว ลุกขึ้นคว้ามีดเดินลงจากเรือน อ้อมไปยังหลังบ้านที่มีโคผูกไว้ เมื่อไปถึงโค

ตัวนั้น เขาเอามือล้วงเข้าไปในปากโค ดึงลิ้นมันออกมา เชื้อด้วยมีดจนลิ้นนั้นขาด แล้วนำไปส่งให้ภรรยา เพื่อประกอบอาหาร ส่วนโคเมื่อถูกตัดลิ้น มันถึงกับอ้าปากร้องอย่างทรมาณด้วยความเจ็บปวด เลือดไหลไม่หยุด และในที่สุดมันไม่สามารถทนพิษความเจ็บปวดได้จึงขาดใจตาย

เมื่อภรรยาของเขาประกอบอาหารเสร็จแล้ว เขาก็นั่งบริโภคด้วยความหิวโหย แต่เขาบริโภคอาหารเข้าไปได้เพียงแค่สามคำเท่านั้น ทันใดนั้นเองลิ้นของเขาได้ขาดร่วงออกมาจากปากลงสู่จานข้าว เลือดพุ่งกระฉูด เขาอ้าปากร้องลั่น คลานรอบบ้าน มีเลือดและน้ำตาไหลนองพื้น ได้รับความทุกข์ทรมาณเจ็บปวดยิ่งนัก และในที่สุดเขาได้ล้มลงสิ้นใจตายไปต่อหน้าภรรยาและลูก ๆ (ขุ.ธ.อ. 43/5-7 แปล.-มมร.)

2. กรรมให้ผลในชาติหน้า (อุปัชชเวทนิยกรรม)

กรรมที่ให้ผลในชาติหน้า เป็นกรรมที่บุคคลกระทำแล้ว ย่อมได้รับผลแห่งกรรมที่ตนทำไว้ในชาติหน้าต่อจากชาตินี้อย่างแน่นอน

ลักษณะของกรรมให้ผลในชาติหน้า

เป็นกรรมที่ให้ผลในชาติที่ 2 นับจากชาติปัจจุบันนี้ กรรมให้ผลในชาติหน้า แบ่งออกเป็น 2 ฝ่ายเหมือนกับกรรมประเภทอื่น คือ

1. กรรมให้ผลในชาติหน้าฝ่ายอกุศลกรรม ได้แก่ บาปชนิดหนัก คือ อนันตริยกรรม 5 และนิตยมิฉฉาภิภูฏิกรรม

กรณีศึกษาจากพระไตรปิฎก เรื่องปรโลกของนันทียอุบาสกและนางเรวดี

ในอดีตกาลที่กรุงพาราณสี มีตระกูลมั่งคั่งใหญ่โตตระกูลหนึ่ง เป็นตระกูลสัมมาภิภูฏิ มีความเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนา เมื่อบุตรชายของตระกูลเศรษฐีนี้ที่ชื่อ นันทียะเจริญวัยขึ้น บิดามารดาจึงส่งนางเรวดีมาเป็นสะใภ้ของตน แต่นางเป็นคนไม่มีศรัทธา มีความตระหนี่ นันทียะจึงไม่ปรารถนาที่จะแต่งงานด้วย บิดามารดาของเขาจึงออกอุบายให้นางเรวดีอยู่ในบ้านและให้นางแกล้งทำเป็นคนมีศรัทธา หมั่นอุปัฏฐากบำรุงพระภิกษุสงฆ์ นางจึงฝืนใจทำ ทั้ง ๆ ที่ใจจริงไม่ได้มีความเคารพเลื่อมใส นันทียะเมื่อเห็นนางมีจิตเลื่อมใสแล้ว จึงยอมแต่งงานกับนาง

เมื่อบิดามารดาของนาย นันทียะเสียชีวิตลง ความเป็นใหญ่ทุกอย่างในเรือนจึงตกอยู่กับนาง ส่วนนาย นันทียะได้บำเพ็ญทานอย่างเต็มที่เป็นประจำ ยิ่งทำก็ยิ่งมีศรัทธาเพิ่มขึ้น คราวหนึ่งเขาได้สร้างศาลาจตุรมุขหลังใหญ่ 4 หลัง ที่ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน พร้อมด้วยตั้ง เติงย ที่นั่ง ที่นอน และอุปกรณ์ต่าง ๆ ครบถ้วนบริบูรณ์ ในวันฉลองศาลาได้อาราธนาพระภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประมุข เมื่อจะถวายศาลา จึงหลั่งน้ำทักษิโณทกลงบนพระหัตถ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในขณะที่นางเองทิพยวิมานของนันทียอุบาสก ซึ่งประดับด้วยรัตนชาติ 7 มีความยาวและความกว้างด้านละ 12 โยชน์ มีความสูง 100 โยชน์ พร้อมด้วยเหล่าเทพอัปสรหนึ่งพัน ได้บังเกิดขึ้นเพื่อเขา ณ สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ทันที ครั้งหนึ่ง

เขาต้องไปค้าขายต่างเมืองนานหลายวัน จึงบอกนางเรวดีให้ดูแลเรื่องการถวายทานแด่พระภิกษุสงฆ์และให้ทานแก่คนยากไร้แทนตน ซึ่งนางก็รับคำแต่ก็ให้ทานอยู่สองสามวัน แล้วก็ไม่ได้ให้อาหารสำหรับคนยากไร้อีกต่อไป นอกจากนั้นนางยังไม่มีความเคารพในทาน นางจึงถวายข้าวสุกและอาหารที่เหลือจากการบริโภคใส่บาตรพระ พระภิกษุเห็นว่าเป็นของเดน ไม่ควรแก่การฉัน เมื่อกลับถึงวัดท่าน จึงเทอาหารเหล่านั้นทิ้ง นางเรวดีเมื่อทราบความที่พระภิกษุเทอาหารทิ้ง นางจึงได้โอกาสตำปรีชาพระภิกษุเหล่านั้น แล้วเลิกการให้ทานอีกต่อไป

เมื่อนายนันทียะกลับมา ได้ทราบความเป็นจริงทั้งปวง จึงไล่นางออกไปจากเรือน แล้วถวายทานแด่ภิกษุสงฆ์ มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประมุข และให้ทานแก่คนยากไร้เช่นเดิม เมื่อนายนันทียะเสียชีวิตลง ได้ไปบังเกิดในวิมานของตนบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ นางเรวดีก็กลับมารับมรดกครอบครองสมบัติทั้งหมด และได้เลิกให้ทานทุกอย่าง เทียดาภิราชภิกษุสงฆ์ วันหนึ่ง ขณะที่นางกำลังนอนอยู่ ได้ยินเสียงดังมาจากด้านบนว่า จากนั้นไปอีก 7 วัน นางเรวดีจะต้องตาย แล้วไปตกนรก เมื่อมหาชนได้ยินต่างก็สลดใจ และพากันหวาดสะดุ้งกลัว

นางเรวดีเมื่อได้ยินเสียงนั้น จึงขึ้นปราสาทปิดประตู เมื่อถึงวันที่ 7 ท้าวเวสสุวรรณ บัญชาให้ยักษ์ 2 ตน ไปนำตัวนางเรวดีมาให้มหาชนดูทั่วพระนคร แล้วพาไปสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ แสดงวิมานและสมบัติของนายนันทียะให้นางเห็น แล้วส่งนางไปที่อุสสทนรก ซึ่งบุรุษของพญายมได้โยนนางลงอุสสทนรก ถูกนายนิรบาลตัดมือ เท้า หู จมูก และถูกฝูงกาจิกกิน นางเรวดีผู้ไม่มีความศรัทธาในพระพุทธรศาสนา ไม่ได้ให้ทานและเทียดาภิราชภิกษุ การกระทำของนางในครั้งนี้เป็นอกุศลกรรมที่หนักมาก จนเป็นกรรมให้ผลในชาติหน้า ที่ทำให้นางต้องตกนรกไปรับโทษอย่างแสนสาหัส (จุ.ธ.อ. 42/419-421-แปล.มมร.)

2. กรรมให้ผลในชาติหน้าฝ่ายกุศลกรรม ได้แก่ บุญชนิดหนัก คือ มหัคคตกุศล 8 ที่บุคคลใดได้บำเพ็ญเพียรจนได้สำเร็จฉะฉานแล้ว บุคคลนั้นเมื่อละจากโลกนี้แล้ว เขาย่อมไปบังเกิดบนพรหมโลกด้วยอำนาจของฌานสมาบัติขั้นสูงสุดที่ตนทำได้ ส่วนฌานกุศลที่มีกำลังต่ำลงมาก็กลายเป็นโอฬาสกรรม

กรณีศึกษาจากพระไตรปิฎก เรื่องราชธิดาทำลายตบะของดาบส

ในอดีตกาล พระเจ้าพรหมทัตครองราชสมบัติในกรุงพาราณสี พระโอรสตัวเกิดเป็นพราหมณ์มหาศาลชื่อ อุทิจจะ เมื่อศึกษาสำเร็จศิลปศาสตร์แล้ว จึงออกบวชเป็นดาบสอาศัยอยู่ในป่าหิมพานต์ ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมจนได้ฌานและอภิญญา ในป่านั้นมีแม่เนื้อตัวหนึ่ง มาเคี้ยวกินหญ้าที่เจื่อน้ำเชื้อของดาบสในสถานที่ถ่ายปัสสาวะของดาบสแล้วดื่มน้ำ นางเนื้อนั้นมีจิตรักใคร่ผูกพันในดาบส จึงตั้งครุฑ เมื่อนางเนื้อคลอดบุตรเป็นมนุษย์ผู้ชาย ดาบสจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อีสสิงคกุมาร และเลี้ยงดูจนเจริญวัย จึงให้บวชเป็นดาบส และสั่งสอนในกสิณบริกรรม ในไม่ช้าฌานและอภิญญาก็เกิดขึ้น อีสสิงคดาบสได้ฝึกเข้าฌาน ประลองฌานจนเกิดความชำนาญ เป็นเหตุให้อาสนะท้าวสักกะแสดงอาการร้อน เมื่อท้าวสักกะทรงทราบเหตุ ก็เกรงว่าตนเองจักหมดอำนาจ เพราะบาร์มีและศีลของดาบส จึงคิดจะทำลายศีลของดาบส โดยการ ห้ามฝนไม่ให้ตกในกาลสิกรัฐตลอด 3 ปี ทำให้ชาวเมืองเดือดร้อน จึงไปกราบทูลพระราชาจาก

นั่นท้าวสักกเทวราชก็มาบอกแก่พระราชว่า อีสึงคดาบส มีตบะกล้าแข็ง เฟ่งดูอากาศ ฝนจึงไม่ตก จึงต้องทำลายตบะของพระดาบสเสีย พระราชาจึงให้พระธิดาพระนามว่า นพินิกา ไปทำลายตบะดาบสวันหนึ่ง ดาบสพระโพธิสัตว์ให้อีสึงคดาบสผู้เป็นบุตรเฝ้าอยู่ที่อาศรม ตนเองเข้าไปสู่ป่าเพื่อหาผลไม้มาใหญ่ พระราชธิดานพินิกาที่ปลอมตัวเป็นฤๅษี จึงได้โอกาสเข้าไปในอาศรมของดาบส และทำลายตบะของดาบสได้สำเร็จ เมื่อหลอกทำลายศีลของดาบสให้บริบูรณ์ได้แล้ว จึงรีบกลับพระนคร พระโพธิสัตว์กลับมาเห็นอีสึงคนอนบนเพ้อรำพันอยู่ ก็ทราบว่าเป็นศิลาของดาบสนี้ เห็นที่จักถูกผู้หญิงคนหนึ่งทำลายให้ขาดเสียแล้วเป็นแน่ เมื่อจะกล่าวสอนดาบสนั้น จึงกล่าวว่า ดูก่อนลูกรัก ก็พูดคือพวกยักษ์นั้นย่อมเที่ยวไปในมนุษยโลก โดยรูปแปลกไว้ ก็เพื่อเคี้ยวกิน พวกคนที่ตกไปสู่อำนาจของตน นรชนผู้มีปัญญา ไม่พึงคบหาพวกภูตคือยักษ์เหล่านั้น การประพฤติพรหมจรรย์ ย่อมฉิบหายไป เพราะถึงความเกะเกี้ยวกันเช่นนั้น ดังนั้น ผู้ประพฤติพรหมจรรย์ไม่ควรลุ่มหลงพวกฤๅษีที่ปลอมตัวมาหลอก เพราะหากลุ่มหลงก็จะทำให้ละทิ้งตบะและเดชแห่งสมณะ

เจ้าลูกนางยักษ์ณินนั้นพบเห็นแล้ว แต่ยังไม่ถูกเคี้ยวกิน อีสึงคดาบสได้ฟังดังนั้น เกิดความกลัวกลับได้สติ จึงตั้งใจเจริญพรหมวิหาร คือ เมตตา กรุณา มุทิตา และอุเบกขา แล้วกลับได้ฌานและอภิญญาอีกครั้งหนึ่ง เจริญพรหมวิหารอยู่จนตลอดชีวิต เมื่อถึงคราวละโลก ฌานสมาบัติซึ่งเป็นอุปัชฌายะนิยกรรณฝ่ายให้ผลในชาติหน้า กุศลก็ทำให้ได้ไปบังเกิดบนพรหมโลก (ขุ.ชา. 62/1-19/1-8 แปล.-มมร.)

3. กรรมให้ผลในชาติต่อ ๆ ไป (อปรปริยายเวทนิยกรรณ)

กรรมที่ให้ผลในชาติต่อ ๆ ไป คือตั้งแต่ชาติที่ 3 เป็นต้นไป

ลักษณะของกรรมให้ผลในชาติต่อ ๆ ไป

กรรมให้ผลในชาติต่อ ๆ ไปเป็นกรรมที่ให้ผลในชาติที่ 3 นับจากปัจจุบันชาตินี้เป็นต้นไป เมื่อบุคคลทำอกุศลกรรมหรือกุศลกรรมประเภทนี้แล้ว กรรมนั้นจะยังไม่ให้ผลในชาติปัจจุบัน และชาติหน้าซึ่งถัดจากชาติปัจจุบัน แต่จะให้ผลในชาติที่ 3 เป็นต้นไป โดยไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงได้ เปรียบเหมือนนายพรานสุนัข เมื่อเห็นเนื้อแล้วก็ปล่อยสุนัขให้ไล่เนื้อ เมื่อสุนัขไล่ตามไปทันในที่ใด ก็จะกัดเนื้อล้มลงในที่นั้น กรรมให้ผลในชาติต่อ ๆ ไปก็เช่นกัน เป็นกรรมที่ผู้ใดกระทำแล้วก็จะเป็กรรมของผู้นั้นตลอดไป จะไม่มีการสูญสิ้นอันตรธานไปไหน เว้นไว้แต่บุคคลที่กระทำความกรรมจะบรรลุปะระชาตเป็นพระอรหันต์หมดกิเลส ดับขันธเข้าพระนิพพาน กรรมนี้จึงจะหมดโอกาสให้ผล ซึ่งเมื่อกรรมให้ผลในชาติต่อ ๆ ไปนี้ได้ช่องได้โอกาสตามทันบุคคลที่กระทำความกรรมในชาติใดแล้ว ก็จะทำหน้าที่ให้ผลทันที ไม่ว่าบุคคลที่กระทำความกรรมนั้นจะอยู่ในฐานะอย่างไรก็ตาม กรรมให้ผลในชาติต่อ ๆ ไปปรปริยายแบ่งออกเป็น 2 ฝ่าย คือ

1. กรรมให้ผลในชาติต่อ ๆ ไปฝ่ายอกุศลกรรม คือ กรรมชั่ว หรือกรรมฝ่ายบาปที่จะให้ผลแก่บุคคลที่กระทำความกรรมให้ได้รับทุกข์โทษความเดือดร้อนตั้งแต่ชาติที่ 3 เป็นต้นไปทันที ดังเช่นกรณีศึกษาจากพระไตรปิฎก เรื่องตายเพราะกรรมเก่าตามทัน

ในสมัยพุทธกาล พระภิกษุกลุ่มหนึ่งมีความปรารถนาที่จะเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงพากันโดยสารเรือเดินสมุทรลำใหญ่เพื่อไปยังเมืองสาวัตถี วันหนึ่งในขณะที่แล่นอยู่กลางทะเล เรือได้หยุดนิ่งโดยไร้สาเหตุและไม่สามารถแล่นต่อไปได้ นายเรือจึงส่งลูกเรือให้ตรวจตราเรือเพื่อหาจุดชำรุด แต่แม้จะตรวจดูจนทั่วเรืออยู่หลายรอบก็ไม่ปรากฏว่าเรือมีอาการชำรุดแต่อย่างใด เมื่อไม่เห็นวิธีการที่จะสามารถทำให้เรือแล่นต่อไปได้ นายเรือจึงเรียกผู้โดยสารทั้งหมดมารวมตัวกันเพื่อ แจ้งให้พวกเขาทราบถึงสิ่งที่เกิดขึ้น และเพื่อให้ทุกคนช่วยกันระดมความคิดในการหาทางแก้ไข ซึ่งในที่สุดได้มีผู้หนึ่งกล่าวขึ้นว่า ในเรือน่าจะมีคนที่เป็นกาลกิณียอยู่ จึงทำให้เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น เมื่อทุกคนเห็นพ้องตรงกัน จึงทำสลากขึ้นมาให้ทุกคนจับ ปรากฏว่า ภรรยาสาวของนายเรือจับได้ถึง 3 ครั้ง นายเรือไม่อาจปล่อยให้ลูกเรือคนอื่นได้รับอันตราย โดยเห็นแก่ภรรยาของตนเพียงคนเดียว จึงตัดสินใจให้คนเอากลึงที่บรรจุทรายจนเต็มผูกคอนางเอาไว้ แล้วจับโยนลงในมหาสมุทรจมหายไป เรือจึงแล่นไปได้ตามปกติ เหล่าพระภิกษุซึ่งโดยสารเรือลำนั้นมา เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จึงบังเกิดความสังเวชสงสารนาง และพากันสงสัยถึงเหตุที่ทำให้เรือไม่แล่นทั้งที่ไม่ได้ชำรุด กับเหตุที่นางต้องตายในวัยสาวด้วยเหตุที่ไม่สมควร เมื่อเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ได้กราบทูลเล่าเรื่องราวที่พวกตนได้พบเห็นให้พระพุทธรองค์ทรงทราบ แล้วทูลถามเหตุที่ทำให้ภรรยานายเรือถูกโยนลงทะเลจนถึงแก่ความตาย พระพุทธรองค์ได้ตรัสเล่าถึงบุพกรรมของนางให้แก่ภิกษุเหล่านั้นฟังว่า ในอดีตชาตินางเกิดเป็นภรรยาของหนุ่มช้วนาคคนหนึ่ง ได้ทำหน้าที่ของแม่บ้านอย่างดี คราวหนึ่ง นางได้สุนัขเพนจรมาดูตัวหนึ่ง จึงเลี้ยงดูด้วยความเมตตาจนสุนัขนั้นมีความรักใคร่ในตัวนาง เมื่อนางจะไปในที่ใด สุนัขนั้นก็ติดตามไปทุกแห่ง และไม่ว่านางจะทำการงานสิ่งใด สุนัขนั้นก็นอนเฝ้าดูนางอยู่เสมอ พวกเด็กหนุ่มเห็นเช่นนั้น จึงพากันพูดล้อเลียนนาง ทำให้นางรู้สึกอับอายมาก จึงคว่ำไม้ไล่ตีสุนัขเพื่อไม่ให้ตามมาอีก แต่เนื่องจากสุนัขตัวนี้เคยเป็นสามีของนางในอดีตชาติ เพราะฉะนั้น มันจึงไม่โกรธหรือหลบหนี แต่กลับยังคงติดตามนางเช่นเดิม

นางโกรธสุนัขมากที่ชอบติดตามไปทุกที่ ในวันหนึ่ง เมื่อนางนำอาหารไปส่งสามีที่ทุ่ง นางจึงสร้างทำเป็นเรียก เมื่อสุนัขเห็นเข้าก็มาหาและตามไปโดยไม่ลังเล นางจึงเอาเชือกผูกคอสุนัขกับถังที่บรรจุทรายจนเต็ม แล้วผลักสุนัขตกลงไปในน้ำ เพราะกรรมนั้น ทำให้นางต้องไปเกิดในอบายภูมิเป็นเวลายาวนาน เมื่อวิบากกรรมลดลงก็มาเกิดเป็นมนุษย์ และได้มาเป็นภรรยาของนายเรือในชาติปัจจุบัน กรรมที่นางทำกับสุนัขนั้น ได้กลายเป็นกรรมให้ผลในชาติต่อ ๆ ไป ทำให้นางถูกจับโยนลงทะเลโดยมีเชือกผูกคอเข้ากับหม้อบรรจุทรายจนถึงแก่ความตายเหมือนกัน (ขุ.ธ.อ. 42/54-56 แปล.มมร.)

2. กรรมให้ผลในชาติต่อ ๆ ไปฝ่ายกุศลกรรม คือ กรรมฝ่ายดีหรือกรรมฝ่ายบุญที่จะให้ผลแก่บุคคลที่กระทำความกรรมให้ได้รับความสุขความเจริญตั้งแต่ชาติที่ 3 เป็นต้นไปทันที ดังเช่นกรณีศึกษาจากพระไตรปิฎก เรื่องพระนางมัลลิการาชเทวี

พระนางมัลลิกาเทวีเป็นผู้ที่จัดแจงการถวายอสทิสทานแด่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งถือเป็นกุศลกรรมอันยิ่งใหญ่ เพราะการถวายทานเช่นนี้ จะเกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ในสมัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ นอกจากนั้น พระนางยังได้ประกอบคุณงามความดีสร้างบุญกุศล

เอาไว้มากมาย แต่ได้หลอกลวงพระเจ้าปเสนทิโกศลในเรื่องที่พระนางยินตีในสัมผัสของสุนัข แม้ว่าพระเจ้าปเสนทิโกศลจะไม่ตั้งใจ แต่กรรมลามกนั้นได้ติดอยู่ในใจพระนางไปจนกระทั่งวันสุดท้ายของชีวิต ทำให้ต้องไปเกิดในอเวจีมหานรกถึง 7 วันมนุษย์ แล้วจึงไปเสวยผลบุญบนสวรรค์ชั้นดุสิต (ขุ.ธ.อ. 42/166-168 แปล.มมร.) การไปสู่สวรรค์ชั้นนี้ถือว่า เป็นกรรมให้ผลในชาติต่อ ๆ ไปของพระนาง ซึ่งให้ผลในชาติที่ 3 เป็นต้นไป

4. อโหสิกรรม ความหมายของอโหสิกรรม

อโหสิกรรม คือ อกุศลกรรมหรือกุศลกรรมที่ให้ผลเสร็จแล้ว หรือเป็นกรรมที่รอให้ผลอยู่ แต่ไม่มีโอกาสให้ผล หากว่าล่วงเลยเวลาในการให้ผลก็จะเป็นอโหสิกรรมไปคือ เลิกให้ผล เพราะไม่มีโอกาสให้ผลได้ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

ลักษณะของอโหสิกรรม

จากความหมายที่กล่าวมาแล้วข้างต้น อาจเปรียบอโหสิกรรมเหมือนเมล็ดพืชที่เก็บไว้นานเกินไป หรือถูกคว่ำให้สุกด้วยไฟแล้ว เมล็ดพืชนั้น เมื่อนำไปปลูกก็ไม่สามารถเจริญงอกงามขึ้นได้ แม้ว่าได้ดินได้น้ำดีเพียงใดก็ตาม อโหสิกรรมก็เช่นกัน ไม่สามารถจะให้ผลได้ หรือหยุดการให้ผล เพราะอกุศลกรรมหรือกุศลกรรมนั้นได้ให้ผลไปแล้ว หรือเพราะไม่สามารถให้ผลได้ หรือเพราะไม่มีโอกาสที่จะให้ผล ซึ่งในหนังสืออิทธิธรรมปริจเฉทที่ 5 ว่าด้วยเรื่องวิมุตตสังคหวิภาค ได้อ้างถึงอโหสิกรรมในคัมภีร์ปฏิสัมภิตามรรคบาลี (ขุนสรพกิจโกศล, 2534: 55) ที่แสดงไว้ว่า

1. อโหสิกรรม นโหสิกรรมวิปาโก กรรมที่ได้ให้ผลแล้วคือ ผลกรรมในอดีตชาติที่ให้ผลแก่บุคคลที่กระทำอกุศลกรรมหรือกุศลกรรมนั้นให้ได้รับทุกข์สุขแล้ว เช่น ได้ตกนรกไปแล้ว หรือไปเกิดบนสวรรค์แล้ว กรรมนั้นย่อมเป็นอโหสิกรรม หรือเมื่อกรรมที่มีกำลังมากกว่าให้ผลแล้ว กรรมที่มีกำลังน้อยรองลงมาก็เลิกให้ผล เช่น ได้ตติยฌานกุศลกรรม ปฐมฌานกุศลกรรม และทุติยฌานกุศลกรรม ซึ่งเป็นกรรมที่มีกำลังน้อยกว่าก็ไม่สามารถให้ผลได้ จึงเป็นอโหสิกรรมไป

2. อโหสิกรรม นตถิกมวิปาโก กรรมที่ไม่ให้ผล คือผลของอกุศลกรรมหรือกุศลกรรมที่บุคคลได้กระทำไว้แล้วในชาติปัจจุบัน แต่ไม่สามารถให้ผลแก่บุคคลที่กระทำอกุศลกรรมหรือกุศลกรรมให้ได้รับทุกข์สุข เช่น กิริยาจิต แม้จะกระทำสักเท่าใดก็ตาม ก็เป็นกิริยาทั้งหมด ไม่ทำให้เกิดวิบาก และไม่สามารถให้ผลได้ จึงเป็นอโหสิกรรม หรือในบางครั้งมีกรรมอื่นที่มีโอกาสได้ช่องในการให้ผล หมายถึง กุศลกรรมที่บุคคลได้กระทำไว้หยุดให้ผลชั่วคราว เนื่องจากเขาได้กระทำอกุศลกรรมที่ร้ายแรงมาก จึงเปิดโอกาสให้อกุศลกรรมที่มีกำลังแรงให้ผลก่อน กุศลกรรมที่บุคคลกระทำไว้ จึงกลายเป็นอโหสิกรรม หรือถ้าขณะที่อกุศลกรรมกำลังให้ผลอยู่ก็จะหยุดให้ผลชั่วคราว เมื่อบุคคลนั้นได้กระทำกุศลกรรมที่มีกำลังแรง จึงเปิดโอกาสให้อกุศลกรรมที่มีกำลังแรงให้ผลก่อน อกุศลกรรมที่กำลังให้ผลอยู่จึงกลายเป็นอโหสิกรรม

3. อโหสิกรรม นภวิสสติกมวิปาโก หมายถึง ผลของกุศลกรรมหรืออกุศลกรรมในชาติอนาคตไม่มีแล้ว เช่น องคุลิมาลฆ่าคน ผลของกรรมที่ฆ่ามนุษย์นั้น ไม่สามารถให้ผลได้ เพราะเป็นพระ

อรหันต์แล้ว ทำให้สิ้นภพสิ้นชาติ กรรมที่ทำเอาไว้ตามให้ผลไม่ได้ก็คือ ไม่ต้องเกิดอีก กรรมนั้นไม่มีผู้รับสนอง จึงเป็นอโหสิกรรมไป เปรียบเหมือนบุคคลวิ่งหนีสุนัข สามารถข้ามไปอีกฝั่งได้แล้ว ซึ่งเหลือวิสัยที่สุนัขจะไล่ตามได้ เมื่อบุคคลผู้นั้นไม่กลับมาฝั่งนี้อีก สุนัขซึ่งเฝ้าคอยอยู่ก็จะตายไปเอง

ดังนั้น กรรมทั้งหลายที่บุคคลกระทำไว้ ถ้าล่วงเลยเวลาในการให้ผลของกรรมแต่ละกรรมดังที่กล่าวมาแล้ว กรรมเหล่านั้นย่อมไม่มีโอกาสที่จะให้ผลแก่บุคคลที่กระทำการกรรมได้ กรรมทั้งหลายนั้นก็จะกลายเป็นอโหสิกรรมไป ดังนัยที่แสดงไว้ใน สัมโมหวิโนทนี ว่า

“ก็บรรดากรรมทั้งหลายแม้มาก มีกรรมให้ผลในชาตินี้ เป็นต้นนั้น กรรมอย่างหนึ่งให้ผลในภพปัจจุบันแล้ว กรรมที่เหลือย่อมไม่ให้ผล กรรมอย่างหนึ่งให้ผลเป็นกรรมให้ผลในชาติหน้า ให้ปฏิสนธิแล้ว กรรมที่เหลือทั้งหลายย่อมไม่ให้ผล กรรมอย่างหนึ่งให้เกิดในนรกด้วยอนันตริยกรรมหนึ่งแล้ว กรรมทั้งหลายที่เหลือย่อมไม่ให้ผล บรรดาสมบัติ 8 สมบัติหนึ่งให้ผลเกิดในพรหมโลก กรรมที่เหลือ ย่อมไม่ให้ผล ด้วยเหตุนี้ท่านจึงกล่าวว่า กัมมวิบากไม่ได้มีแล้ว” (อภิ.วิ.อ. 78/732 แปล.มมร.)

เพราะฉะนั้น อโหสิกรรม จึงได้แก่ กรรมให้ผลในชาตินี้และ กรรมให้ผลในชาติหน้า ทั้งฝ่ายกุศลกรรมและฝ่ายอกุศลกรรม ซึ่งล่วงเลยเวลาที่กำหนดไว้ โดยไม่มีโอกาสที่จะให้ผลแก่บุคคลที่กระทำการกรรมได้คือ เป็นกรรมที่ไม่มีโอกาสให้ผล ไม่ว่ากรรมนั้น จะเป็นฝ่ายอกุศลกรรมหรือฝ่ายกุศลกรรมก็ตาม หากว่าล่วงเลยเวลากำหนดที่จะให้ผลแล้ว ก็จะไม่มีโอกาสที่จะให้ผลอีกต่อไป อีกประการหนึ่ง แม้ว่ากรรมนั้นยังไม่ให้ผล แต่หากว่าเจ้าของกรรมได้เข้าสู่พระนิพพานแล้ว กรรมนั้นก็จะไม่มีโอกาส ให้ผล กลายเป็นอโหสิกรรม ซึ่งแบ่งออกได้เป็น 2 ฝ่าย คือ

1. อโหสิกรรมฝ่ายอกุศลกรรม คือ อกุศลกรรมทุกชนิดที่บุคคลกระทำไว้แล้ว เมื่อล่วงเลยเวลาที่กำหนดในการให้ผลแล้ว โดยที่ไม่มีโอกาสจะให้ผลแก่บุคคลที่กระทำอกุศลกรรมได้ อกุศลกรรมนั้นจัดเป็นอโหสิกรรมฝ่ายอกุศลกรรม ดังกรณีศึกษาจากพระไตรปิฎก เรื่องพระมาลกทิสสะ พระมาลกทิสสะเกิดในครอบครัวพราหมณ์ มีบ้านอยู่ในเส้นทางที่พระภิกษุแห่งคณเมณฑาสีวิหาร ในโรหณชนบท ออกบิณฑบาต เมื่อเจริญวัยขึ้นได้ครองเรือน และมีอาชีพเป็นนายพราหมณ์ ทำบ่วงสำหรับดักสัตว์ และฝังหลาวไว้ในที่ต่าง ๆ อย่างละ 100 ได้สั่งสมบาปเป็นอันมาก วันหนึ่ง เขาถือไฟและเกลือออกจากบ้านเข้าไปในป่า ฆ่าเนื้อที่ติดบ่วง ทำให้สุก แล้วบริโภค รู้สึกกระหายน้ำ จึงเข้าไปในคณเมณฑาสีวิหาร แต่ไม่ได้น้ำดื่มเลย ทั้งที่ในโรงน้ำสำหรับดื่มมีหม้อน้ำราว 10 หม้อ จึงโกรธและกล่าวโทษว่ามีพระภิกษุอยู่ตั้งมาก แต่ไม่มีน้ำดื่มเพียงบรรเทาความกระหาย สำหรับผู้มาเพื่อหวังจะดื่ม พระจูฬบิณฑบาตติสสะเถระฟังถ้อยคำของเขาแล้ว จึงเข้าไปหาเขา เห็นหม้อน้ำดื่มที่มีอยู่ประมาณ 10 หม้อ มีน้ำอยู่เต็มหม้อ จึงคิดว่า สัตว์นี้ชะรอยจะเป็นชีวมานเปรต จึงกล่าวว่า”อุบาสก ถ้าท่านกระหายน้ำ ก็จงดื่มเถิด” แล้วยกหม้อขึ้นรดลงที่มือของเขา แต่เพราะกรรมของเขา น้ำดื่มที่เขาดื่มแล้ว ก็ระเหยเหมือนน้ำที่ใส่ลงในกระเบื้องร้อน เมื่อเขาเติมน้ำในหม้อทั้งหมด ความกระหายก็ไม่หายขาด พระเถระจึงกล่าวกับเขาว่า” ดูก่อนอุบาสก ท่านทำกรรมหยาบช้าเพียงไรไว้ ท่านจึงเกิดเป็นเปรตในปัจจุบันนี้ทีเดียว วิบากจักเป็นเช่นไร”

เขาฟังคำของพระเถระแล้ว เกิดความสังเวช ไหว้พระเถระ แล้วรื้อเครื่องมือสำหรับดักสัตว์ทิ้ง กลับไปที่บ้านตรวจดูบุตรและภรรยา แล้วทำลายหอก ทั้งประทีป เนื้อ และนกไว้ในป่า กลับไป

หาพระเถระ และขอบรรพชา พระเถระให้ตั้งปัญจกรรมฐานแล้วให้เขาบวช เมื่อบวชแล้ว ยินดีเรียนพุทธพจน์ วันหนึ่ง ได้ฟังเทศน์สูตร ซึ่งกล่าวถึงการเสวยทุกข์ในนรก จึงเกิดความกลัว ได้ถามธรรมาจารย์ในพระศาสนา กับพระเถระ เมื่อพระเถระตอบว่าธรรมาจารย์ในพระศาสนา มี 2 อย่าง คือ วิปัสสนาธุระ และคันถธุระ ท่านกล่าวว่า คันถเป็นภาระของผู้สามารถ แต่ศรัทธาของท่านอาศัยทุกข์เป็นเหตุ จะขอบำเพ็ญวิปัสสนาธุระ แล้วขอกรรมฐาน พระเถระบอกกรรมฐานแก่ท่าน เมื่อรับกรรมฐานแล้วกระทำการในวิปัสสนา และบำเพ็ญวัตร

โดยกระทำวัตรที่จิตตลบรรพตมหาวิหารวันหนึ่ง ทำที่คณเฑาะฐาสิมหารั้ววิหารวันหนึ่ง ทำที่โคจรคามมหาวิหารวันหนึ่ง พอถึงนิมิตระครอบงำ จึงทำไปไม่ให้ชุ่มน้ำวางไว้บนศิรชะ นั่งเอาเท้าแช่น้ำ เพราะกลัววัตรจะเสื่อม วันหนึ่งทำวัตรตลอด 2 ยาม ที่จิตตลบรรพตวิหาร เมื่อเริ่มจะหลับ ในเวลาใกล้รุ่ง จึงนั่งวางไปไม่สดไว้บนศิรชะ เมื่อสามเณรกำลังท่องบ่นอรุณวตีสสูตรอยู่ ได้ยินว่า “จงพากเพียรพยายามบากบั่นในพระพุทธศาสนา จงกำจัดกองทัพบของมฤตยู เหมือนกฤษณกำจัดเรือรบไม่อ้อฉลนั้น

ผู้ใดไม่ประมาทในพระธรรมวินัยนี้อยู่ จักละชาติสังสาร ทำที่สุดทุกข์ได้” ท่านจึงเกิดปิติขึ้นว่า คำนี้จักเป็นคำที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสโปรดภิกษุผู้ปรารถนาความเพียรเช่นกับเรา ดังนี้แล้วทำฌานให้บังเกิด กระทำฌานนั้นให้เป็นบาทแล้วดำรงอยู่ในอนาคามีผลพยายามสืบ ๆ ไป ก็บรรลุพระอรหัตพร้อมด้วยปฏิสัมภิทา กรรมที่พระมาลกตีสสะได้เคยฆ่าสัตว์เอาไว้มากมาย ในครั้งที่เป็นนายพรานล่าเนื้อนั้นได้กลายเป็นอโหสิกรรมฝ่ายอกุศลกรรม เนื่องจากไม่มีโอกาสที่จะส่งผลได้ เพราะท่านได้เจริญกรรมฐานจนได้ฌานบรรลุเป็นพระอนาคามี ซึ่งกุศลกรรมนี้เป็นกรรมแรง มีกำลังมาก จึงมีโอกาสในการส่งผลก่อน และทำให้กรรมที่เคยฆ่าสัตว์เอาไว้มากมายในอดีต ไม่มีโอกาสในการส่งผล จึงกลายเป็นอโหสิกรรม (อง.เอก.อ. 32/58-61 แปล.มมร.)

2. อโหสิกรรมฝ่ายกุศลกรรม คือ กุศลกรรมทุกชนิดที่บุคคลกระทำไว้แล้ว เมื่อล่วงเลยเวลาที่กำหนดให้ผลไว้ โดยไม่มีโอกาสที่จะให้ผลให้แก่บุคคลที่กระทำกุศลกรรมได้ กุศลกรรมนั้น จัดเป็นอโหสิกรรมฝ่ายกุศลกรรม

กรณีศึกษาจากพระไตรปิฎก เรื่องกาฬเทวิลดาบส

กาฬเทวิลดาบสผู้ได้ฌานสมาบัติที่ 8 ท่านเป็นอาจารย์ของพระเจ้าสุทโธทนะ พระราชบิดาของเจ้าชายสิทธัตถะ การที่ท่านกาฬเทวิลดาบสได้บรรลุฌานสมาบัตินั้น ทำให้ต้องไปสู่พรหมโลก ซึ่งมีอายุขัยที่ยาวนานมาก และการบรรลุฌานก็เป็นครุกรรม แม้ว่าท่านกาฬเทวิลดาบสจะได้บรรลุฌานที่ 1 จนถึงฌานที่ 7 ซึ่งถือว่าเป็นกรรมให้ผลในชาติหน้าที่สามารถส่งผลได้ แต่ก็ต้องกลายเป็นอโหสิกรรม เพราะฌานสมาบัติ ที่ 8 เพียงฌานเดียวเท่านั้น ที่เข้าทำหน้าที่ส่งผลให้ท่านไปบังเกิดเป็นพรหม เปรียบเสมือนกับว่าท่านดาบสมีข้าวอยู่ 8 คำ เมื่อบริโภคไปเรื่อย ๆ ก็รู้สึกอิ่มที่คำที่ 8 ซึ่งเป็นคำสุดท้ายพอดี ส่วนคำที่ 1-7 ก็เป็นตัวช่วยเสริม จึงกลายเป็นอโหสิกรรม จากการศึกษาในบทเรียนนี้ พอจะสรุปได้ว่า กรรมแต่ละชนิดนั้นให้ผลในลักษณะใด ดังนี้

กรรมที่ให้ผลตามกาลเวลา ซึ่งเป็นกรรมในหมวดที่ 3 โดยมีเนื้อหาที่ต่อเนื่องจากกิจจจตุกกะที่กล่าวถึงหมวดของกรรมที่ให้ผลตามหน้าที่ และกรรมที่ให้ผลตามลำดับ ซึ่งกรรมให้ผล

ตามกาลเวลานี้มีอยู่ 4 ประเภท คือ กรรมที่ให้ผลในปัจจุบันชาติ ซึ่งเปรียบเหมือนกับต้นไม้ที่มีอายุน้อย ยืนต้นอยู่ได้ไม่นานประเภทที่ 1 เพราะเป็นกรรมที่มีกำลังอ่อน ไม่สามารถที่จะให้ผลข้ามชาติได้ มีกำลังให้ผลเฉพาะในชาตินี้เท่านั้น เมื่อบุคคลใดก็ตามที่กระทำกุศลกรรมหรือกุศลกรรม ย่อมได้รับผลทั้งที่เป็นทุกข์ หรือเป็นสุขในปัจจุบันชาตินี้ โดยไม่ต้องรอจนถึงชาติหน้า

กรรมที่ให้ผลในชาติหน้า ประเภทที่ 2 มีกำลังที่มากกว่าประเภทแรก เนื่องจากกรรมประเภทนี้ให้ผลเฉพาะในชาติหน้าเท่านั้น เมื่อให้ผลแล้วก็หมดกำลังในการให้ผลเพียงแค่นั้น ถ้าบุคคลใดก็ตามที่กระทำกุศลกรรมหรือกุศลกรรมประเภทนี้แล้ว ย่อมทำให้บุคคลที่กระทำกรรมไปเกิดในทุกคติภูมิ หรือสุคติภูมิในชาติหน้า ซึ่งจะต้องไปเกิดต่อจากปัจจุบันชาตินี้อย่างแน่นอน กรรมที่ให้ผลในชาติต่อ ๆ ไป คือ ตั้งแต่ชาติที่ 3 เป็นต้นไป ซึ่งเปรียบเหมือนกับต้นไม้ที่ยืนต้นอยู่ได้นานกว่าต้นไม้ทั้ง 2 ประเภทข้างต้น เพราะเป็นกรรมที่มีกำลังมากกว่ากรรม 2 ประเภทข้างต้น จึงสามารถให้ผลแก่บุคคลที่กระทำกรรมได้ตั้งแต่ชาติที่ 3 เป็นต้นไป และเมื่อถึงกำหนดเวลาการให้ผลก็จะยังให้ผลไปเรื่อย ๆ ไม่มีวันสิ้นสุด ถ้าได้โอกาสเมื่อไรก็จะให้ผลเมื่อนั้น ต่อเมื่อหมดกิเลสบรรลุประอรหันต์เข้าพระนิพพาน กรรมประเภทนี้จึงเป็นอันสิ้นสุดการให้ผลเมื่อนั้น ซึ่งถ้าบุคคลใดกระทำกุศลกรรมหรือกุศลกรรมประเภทนี้แล้ว ย่อมทำให้บุคคลที่กระทำกรรมได้รับความทุกข์หรือความสุขได้ในชาติที่ 3 เป็นต้นไป

โอหสิกรรม คือ กรรมที่เลิกให้ผล เพราะไม่มีโอกาสให้ผลได้ทั้งอดีตกาล ปัจจุบันกาล และอนาคตกาล ซึ่งเปรียบเหมือนเมล็ดพืชที่เก็บไว้นานเกินไป หรือถูกคว่ำให้สุกด้วยไฟแล้ว เมล็ดพืชนั้นเมื่อนำไปปลูกก็ไม่สามารถเจริญงอกงามขึ้นได้ แม้ว่าได้ดินได้น้ำดีเพียงใดก็ตาม เพราะโอหสิกรรมนี้ ถึงแม้จะสำเร็จเป็นตัวกรรมก็ตาม แต่ไม่มีโอกาสให้ผล เนื่องจากมีกรรมอื่นที่มีกำลังแรงมากกว่ามาให้ผลก่อน จึงกลายเป็นกรรมที่หมดประสิทธิภาพที่จะให้ผลทันที ไม่ว่าจะเป็นโอหสิกรรมฝ่ายกุศลกรรมหรืออกุศลกรรมก็ตาม ดังนั้น เมื่อศึกษาการให้ผลของกรรมแล้ว จะเห็นว่าการให้ผลของกรรมมีความซับซ้อนมาก ซึ่งเป็นการยากมากที่บุคคลทั่วไปจะเข้าใจได้ง่าย และด้วยเหตุที่ไม่ค่อยเข้าใจเรื่องการให้ผลของกรรม จึงทำให้เกิดความคิดเปรียบเทียบแล้วก็น้อยใจในโชคชะตาชีวิตของตนที่เกิดมามีชีวิตที่ลำบาก กระทั่งเกิดการประชดประชันชีวิตคิดว่า ทำดีไม่ได้ดี ซึ่งการคิดเช่นนี้ถือว่าเป็นความคิดที่ผิดและเป็นอันตรายกับชีวิต เพราะในความเป็นจริงนั้น กรรมไม่ได้สูญหายไปไหน แต่กำลังรอการให้ผลอยู่กับทุกการกระทำที่บุคคลกระทำขึ้น

จากการที่ได้ศึกษาเรื่องของกรรมในแต่ละหมวดที่ผ่านมา จะเห็นว่ากรรมไม่ได้สูญหายไปไหน แต่กำลังทำงานอยู่ตลอดเวลา ซึ่งกรรมแต่ละหมวดก็มีหน้าที่ มีลำดับและมีระยะเวลาในการให้ผลที่ชัดเจน เปรียบเหมือนการปลูกต้นไม้ที่กว่าต้นไม้ชนิดนั้น ๆ ที่ปลูกขึ้นมาจะเจริญเติบโตขึ้นมาให้ร่มเงา แผ่กิ่งก้านสาขาได้นั้น ต้องใช้เวลาในการเจริญเติบโตเป็นเดือนเป็นปี กรรมก็เช่นกัน มีหน้าที่ มีลำดับ และมีระยะเวลาในการให้ผลแก่บุคคลที่กระทำกุศลกรรมหรือกุศลกรรมให้ได้รับทุกข์หรือสุขอย่างแน่นอน ไม่มีใครสามารถที่จะหนีกรรมที่ตนกระทำไว้ได้ ดังเช่นที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า

น อนตลิกเข น สมุทฺทมชฺเฌ

น ปพฺพตานํ วิวรํ ปวิสส

น วิชฺชเต โส ชคตฺติปปเทโส

ยตรฐิติโต มุจเจยย ปาปกมมา.

บุคคลที่ทำความชั่วไว้ หนีไปแล้วในอากาศ ก็ไม่พึงพ้นจากกรรมชั่วได้ ห หนี ไป ในท่ามกลางมหาสมุทร ก็ไม่พึงพ้นจากกรรมชั่วได้ หนีเข้าไปสู่ชอกแห่งภูเขา ก็ไม่พึงพ้นจากกรรมชั่วได้ (เพราะ)เขาอยู่แล้วในประเทศแห่งแผ่นดินใด พึงพ้นจากกรรมชั่วได้ ประเทศแห่งแผ่นดินนั้น หามีอยู่ไม่” (ขุ.ธ.42/11/3 แปล.มมร.)

เพราะฉะนั้น เมื่อได้อัตภาพเป็นมนุษย์ ซึ่งเป็นอัตภาพที่เหมาะสมที่สุดในการสร้าง ความดี จึงไม่ควรน้อยใจในโชคชะตาที่ตนเองได้รับในปัจจุบัน แต่ควรที่จะหมั่นสั่งสมบุญทุก ๆ บุญอย่างสม่ำเสมอต่อเนื่องไปจนตลอดชีวิต ละบาปอกุศลทุกชนิด และทำใจของตนให้ผ่องใสอยู่ตลอดเวลา เมื่อใด บุญกุศลที่กระทำเอาไว้ได้ช่องสบโอกาสในการให้ผล ก็จะทำให้ชีวิตของเราได้รับแต่ความสุขความเจริญ ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ถึงแม้จะได้ทำบาปอกุศลมาในอดีตก็ตาม บาปอกุศลนี้ก็จะไม่มีโอกาสในการให้ผลอีกต่อไป

2.4 ตารางประเภทและธรรมชาติการส่งผลของกรรม

ชีวิตในสังสารวัฏถึงแม้จะยาวนาน ทำกรรมมานับไม่ถ้วน แต่ยังสามารถจัดแบ่งประเภทการ ส่งผลของกรรมจากอดีตชาติช่วงไกล จนมาถึงปัจจุบันชาติช่วงใกล้ไว้ได้ 5 แบบ ดังต่อไปนี้

ประเภทการส่งผลของกรรม

ลำดับ	กรรมใดกรรมหนึ่งในอดีตชาติ	กรรมในอดีต หลายกรรม หลายชาติ	กรรมในปัจจุบัน
1.	✓	-	-
2.	-	✓	-
3.	✓	-	✓
4.	-	✓	✓
5.	-	-	✓

เมื่อวิบากกรรมมาส่งผล ส่งผลได้หลากหลายรูปแบบ

1. กรรมใดกรรมหนึ่งในอดีตชาติ มาส่งผล
2. กรรมในอดีต หลายกรรมหลายชาติ มาส่งผล
3. กรรมใดกรรมหนึ่งในอดีตชาติ มารวมกับกรรมในปัจจุบัน มาส่งผล
4. กรรมใดอดีต หลายกรรมหลายชาติ มารวมกับกรรมในปัจจุบัน มาส่งผล
5. ไม่มีกรรมในอดีต เป็นกรรมในปัจจุบันล้วน ๆ มาส่งผล

ธรรมชาติการส่งผลของกรรม

1. อดีตชาติ สรรพชีวิตเวียนว่ายตายเกิดมานับภพนับชาติไม่ถ้วน พระสัมมาพุทธเจ้าตรัสรับรองอุปมาไว้ว่า น้ำตาที่หลั่งออกมาเพราะประสบทุกข์ของแต่ละชีวิต มากกว่าน้ำในมหาสมุทร เรื่อง

พระวนวาสีตีสสระเถระ (พระครูวินัยธรไพฑูรย์ ธมฺมวิปุล และคณะ, 2549: 909)

2. วิชากรรมในอดีตชาติ จึงส่งผลจากวิบากนั้นไม่ถ้วน เราจึงไม่ควรประมาท อย่าคิดว่าจะต้องมีอายุยืนยาวนานไปจนแก่ชราเสมอไป

3. วิชากรรมในอดีต เมื่อตามมาส่งผล จะส่งผลมากกว่าเหตุที่ประกอบ อุปมาชาวสวนเก็บลำไยต้นเดียว ตลอดอายุขัยของต้นลำไย ได้ผลมากมายซึ่งเกิดจากการปลูกลำไยเพียงเม็ดเดียว

2.5 การระลึกชาติ

ได้ศึกษาการให้ผลของกรรมมาแล้ว 12 ประเภท มีกรรมหลายประเภท เป็นการส่งผลของกรรมข้ามภพข้ามชาติ เช่น

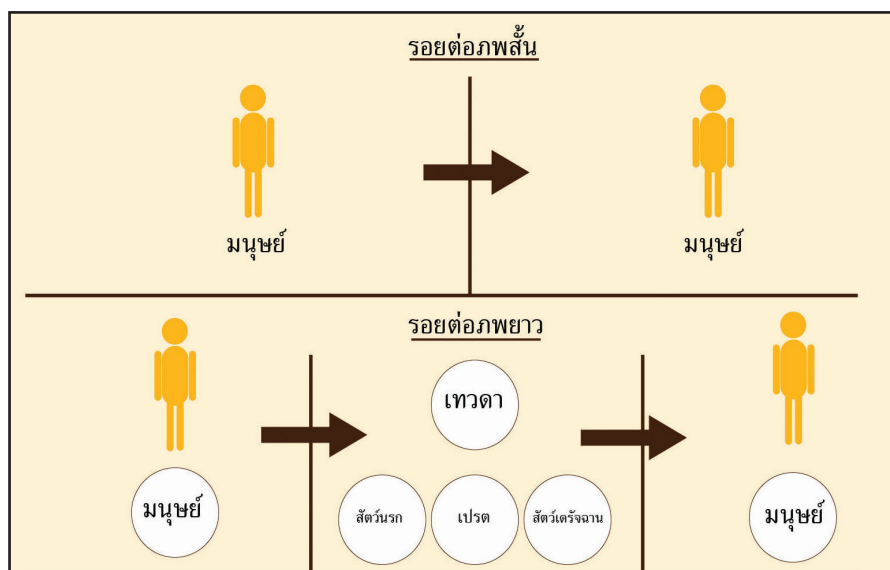
กรรมทำหน้าที่นำไปเกิด กรรมให้ผลในชาติหน้า และชาติถัดไป แสดงให้เห็นชัดว่า กรรมส่งผลข้ามภพข้ามชาติ การศึกษาเรื่องการระลึกชาติ ยิ่งทำให้สนับสนุนคำสอนเรื่องกฎแห่งกรรม และการเวียนว่ายตายเกิดได้แจ่มแจ้งมากขึ้น แต่โดยทั่วไป เราจะคิดว่า การระลึกชาติเป็นวิสัยของพระอรหันต์ หรือผู้ที่มีคุณวิเศษ ทรงอภิญญาเท่านั้น แต่ความจริงคนธรรมดาก็สามารถระลึกชาติได้

บุคคลที่ระลึกชาติได้มีอย่างน้อย 3 จำพวก

1. บุคคลที่เกิดเป็นมนุษย์ติดต่อกัน 2 ชาติ
2. บุคคลผู้มีบุญบารมีมาก ๆ เช่น พระโพธิสัตว์ในพระชาติเกิดเป็นพระเทมียราชกุมาร เป็นต้น

3. พระอรหันต์ หรือบุคคลที่ฝึกสมาธิจนได้บรรลุอภิญญา

1. บุคคลที่เกิดเป็นมนุษย์ติดต่อกัน 2 ชาติ คนประเภทนี้เป็นบุคคลจำพรรษาต่อภพสัน คือ มนุษย์ที่ตายแล้วไม่นานก็เกิดเป็นมนุษย์ต่อกัน ใจที่ทำหน้าที่ “จำ” จึงเอาความทรงจำเดิมในอัตภาพก่อนมาสู่อัตภาพใหม่ มีหลักฐานการระลึกชาติของบุคคล จำพวกที่ 1 ดังต่อไปนี้





Dr. Ian Stevenson

ผู้ยิ่งใหญ่ในการศึกษาเรื่องราวระลึกราชาติ

ศาสตราจารย์ นายแพทย์ เอียน สตีเวนสัน (Ian Stevenson, M.D.)

ตลอดชีวิตของท่าน ท่านได้ทุ่มเทเวลาให้กับการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผู้จำอดีตชาติมานานกว่า 47 ปี นับตั้งแต่ท่านเริ่มรวบรวมเรื่องราวของผู้จำอดีตชาติได้จาก หนังสือ หนังสือพิมพ์และนิตยสารต่าง ๆ เพื่อส่งเข้าชิงรางวัลเมื่อ ปี ค.ศ.1960 (2503) จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายแห่งชีวิตเมื่อ วันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2550 ด้วยอาการปอดบวม ศิริอายุได้ 88 ปี ท่านใช้เวลามากกว่าครึ่งชีวิตทุ่มเทให้กับการศึกษาวิจัยผู้ที่จำอดีตชาติได้ ซึ่งท่านได้ค้นพบพยานหลักฐานที่สามารถพิสูจน์ได้อย่างเป็นรูปธรรมในระดับหนึ่งแล้ว ถึงกระนั้น ท่านไม่เคยบอกให้ใครเชื่ออย่างที่ท่านเชื่อมั่นเป็นความจริง แต่ท่านมักจะตอบคำถามเมื่อมีคนถามว่า “ข้าพเจ้าไม่สามารถหาหลักฐานใด ๆ มายืนยันได้ว่า มันไม่เป็นความจริง ข้าพเจ้ามิได้มุ่งหวังที่จะให้การศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ของข้าพเจ้าไปมีผลต่อความเชื่อต่าง ๆ แต่ขอให้มาดูแลอะไรว่า ข้าพเจ้าค้นพบอะไรบ้าง ลองพิสูจน์ทดสอบตรวจสอบสิ่งที่ข้าพเจ้าค้นพบได้ตามต้องการ ลองคิดว่ามีข้อข้องใจสงสัยตรงไหนหรือไม่ ลองค้นหาสิ่งที่ข้าพเจ้าอาจจะพลาดไป และถ้ามีคำอธิบายที่สมเหตุสมผลมากกว่านี้ กรุณาบอกให้ข้าพเจ้าทราบด้วย”

ปัจจุบันนี้ ผลของการศึกษาวิจัยของคณะศึกษาวิจัยจาก มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ เวอร์จิเนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ข้ามพ้นความสงสัยที่ว่า ชีวิตหลังความตาย การเกิดใหม่ และการจำอดีตชาติได้มีจริงหรือไม่ไปแล้ว ผลจากการติดตามศึกษาวิจัยผู้ที่อ้างว่าจำอดีตชาติได้มากกว่า 3,000 กรณี ศึกษาในหลายประเทศทั่วโลก ทั้งในยุโรป อเมริกา แอฟริกา อินเดีย และในเอเชีย โดยไม่จำกัดเชื้อชาติศาสนา ชี้ชัดว่าชีวิตหลังความตาย การเกิดใหม่ และการจำอดีตชาติได้มีจริง

เพียงแต่คณะศึกษาวิจัยไม่ได้นำเอาผลของการศึกษาวิจัยไปใช้ในทางความเชื่อ แต่นำไปใช้ประโยชน์ในทางการแพทย์ เช่น การปรับความคิด และความรู้เกี่ยวกับสมุฏฐานหรือสาเหตุของการเกิด รอยตำหนิบนผิวหนัง ไข้ ปาน อาการป่วย และความผิดปกติพิการที่มีมาตั้งแต่กำเนิดเสียใหม่ โดยคณะศึกษาวิจัยได้แนะนำว่า “ควรจะรวมเอาสาเหตุที่สัมพันธ์กับอดีตชาติ ที่ส่งผลหรือมีอิทธิพลต่อ รอยตำหนิ

บนผิวหนัง ไข้ ปาน อาการป่วย และความผิดปกติพิการที่มีมาตั้งแต่กำเนิดเข้าไปใช้ในการวินิจฉัยด้วย”

การนำไปใช้ในการวิเคราะห์วินิจฉัย และบำบัดรักษาอาการทางจิตของเด็กหรือของคนที่เป็โรคกลัว (Phobias) เช่น กลัวการลงน้ำ กลัวการนั่งเรือ กลัวที่แคบ กลัวเสียงปืน กลัวมืด เป็นต้น ซึ่งผลจากการศึกษาวิจัยพบว่า อาการหวาดกลัวโดยไม่ทราบสาเหตุบางกรณี เกิดจากประสบการณ์และความทรงจำอันเลวร้ายในอดีตชาติ ที่ยังฝังอยู่ในจิตใต้สำนึก เช่น ในอดีตชาติเคยตกน้ำตาย ตายเพราะเรือล่ม ถูกฝังทั้งเป็น ถูกยิงตาย ถูกแทงตาย เมื่อเกิดใหม่ จึงหวาดกลัวการลงน้ำ กลัวการนั่งเรือ กลัวที่แคบ กลัวเสียงปืน กลัวมืด เป็นต้น

หรือการนำไปใช้ในการวิเคราะห์พฤติกรรมและพัฒนาการต่างๆของเด็ก เช่น เด็กมีพฤติกรรมและมีพัฒนาการเหมือนผู้ใหญ่ก่อนวัยอันควร หรือมีพฤติกรรมหรือคำพูดที่แปลกกว่าเด็กในวัยเดียวกัน เกลียดกลัวอะไรเป็นพิเศษ ชอบอะไรเป็นพิเศษ เด็กอัจฉริยะหรือเด็กมีความรู้ในสิ่งที่ไม่เคยเรียนรู้มาก่อน หรือ เด็กมีทักษะความชำนาญบางอย่างที่ไม่เคยเรียนรู้มาก่อน (untaught skills) เด็กพูดภาษาที่ไม่ใช่ภาษาของพ่อแม่ ไม่ใช่ภาษาถิ่นหรือภาษาที่ไม่เคยเรียนรู้มาก่อน (Xenoglossy) เป็นต้น

ปัจจุบันนี้ มีการสะกดจิตย้อนอดีตชาติเพื่อบำบัด (Past Life Regression Therapy) กันมากมายในต่างประเทศ ในประเทศไทยก็เริ่มมีเข้ามาบ้างแล้ว บางคนใช้บริการการสะกดจิตถอยกลับไปในความทรงจำในอดีตชาติเพื่อรักษาโรคกลัว (Phobias) ที่ยังฝังใจ ที่ยังฝังอยู่ในจิตใต้สำนึก

ความจริงก็คือความจริง ถ้าหากเราไม่เชื่อ และไม่ศรัทธาในความเป็นจริงแล้ว เราจะเชื่อถือสิ่งใดได้อีก อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันนี้ คณะศึกษาวิจัยในหลายประเทศ พบผู้จำอดีตชาติได้จากทั่วโลกแล้วมากกว่า 5,000 ราย คำสอนของพระพุทธเจ้ากำลังได้รับการพิสูจน์แล้ว โดยวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ ศาสนาพุทธกำลังได้รับการรับรอง โดยวิทยาศาสตร์ เหมือนดังคำกล่าวของ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ (Albert Einstein) ที่ว่า

“If there is any religion that could cope with modern scientific needs it would be Buddhism.”

หมายถึง “ถ้าจะมีศาสนาใด ที่รับมือกับความต้องการทางวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ปัจจุบันได้ ศาสนานั้นก็น่าจะเป็นศาสนาพุทธ”

ศ.นพ.เอียน สตีเวนสัน (Ian Stevenson, M.D.) นักวิทยาศาสตร์ที่ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ “การจำอดีตชาติได้” และ “การกลับชาติมาเกิด” มานานกว่า 47 ปี

เมื่อท่านได้เสียชีวิตลงแล้ว นสพ.วอชิงตันโพสต์ ของสหรัฐอเมริกา ได้สดุดีว่า “ท่านเป็นบุคคลที่ทำการค้นคว้าหาหลักฐาน เกี่ยวกับการจำอดีตชาติได้อย่างมีหลักการ ยากที่จะปฏิเสธได้”

นสพ.เทเลกราฟ ของอังกฤษ กล่าวว่า “ท่านเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในการศึกษาเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด ในยุค 2,000” การศึกษาวิจัยของ ศ.นพ.เอียน ได้ดำเนินการมากกว่า 47 ปี ตั้งแต่ก่อนปี 2503 ซึ่งท่านได้พบผู้ที่จำอดีตชาติได้ หรือผู้ที่สืบชาติมาเกิดใหม่ จากชาติและศาสนาต่าง ๆ ทั่วโลก ทั้งใน ยุโรป อเมริกา ออสเตรเลีย แอฟริกา และทวีปเอเชีย (รวมทั้งประเทศไทย) มากกว่า 3,000

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ “การจำอดีตชาติได้” และ “การกลับชาติมาเกิด” ของ ศ.นพ.เอียน ทานก็ไม่ได้โน้มเอียงไปกับความเชื่อทางศาสนา ท่านยังคงเป็นนักศึกษาค้นคว้าวิจัยที่เป็นกลาง เชื่อในความ เป็นจริง และเป็นนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของโลกตลอดไป

สุดท้าย เมื่อท่านเสียชีวิต ท่านก็คงจะได้พบความจริง และได้ประจักษ์ชัดเกี่ยวกับชีวิตหลัง ความตาย ด้วยตัวของท่านเองแล้ว ไม่ต้องท่องเทียวสืบทอดศึกษาวิจัยกรณีศึกษาใด ๆ อีกต่อไป การศึกษา วิจัยของ ศ.นพ.เอียน สามารถบอกกับโลกว่า “ความจริงเกี่ยวกับวงจรชีวิตของคนเรา ตั้งแต่เกิดจนตาย และ ตั้งแต่ตายจนกระทั่งเกิดใหม่นั้น อาจจะไม่ใช่ไปตามความเชื่อของศาสนาต่าง ๆ เหล่านี้”

ด้วยเหตุที่ว่า “การศึกษาวิจัยชี้ไปที่ ความมีอยู่ของชีวิตหลังความตาย คนเราสามารถกลับ ชาติมาเกิดใหม่ได้ คนเราสามารถจำอดีตชาติได้ และเวรกรรมมีจริง ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ ตัวท่านเองก็เกิดใน ครอบครัวที่นับถือศาสนาคริสต์ ท่านไม่เคยมีความเชื่อเกี่ยวกับเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดมาก่อน แต่เมื่อ ท่านเป็นนักวิทยาศาสตร์ ท่านก็ไม่ได้เอาความเชื่อทางศาสนามาปิดกั้นความจริงที่พิสูจน์ได้ ตามกระบวนการ ทางวิทยาศาสตร์ เพราะท่านเป็นนักวิทยาศาสตร์ ถึงแม้ว่า ท่านจะทราบถึงธรรมชาติที่แท้จริง เกี่ยวกับวงจร ชีวิตของคนเราว่า ชีวิตหลังความตายมีอยู่จริง คนเราสามารถกลับชาติมาเกิดใหม่ได้จริง คนเราสามารถจำ อดีตชาติได้จริง และเวรกรรมมีจริง”



คุณครูบัวไข 2

ด.ช.ชนัย ชุมล้ายวงศ์ จำอดีตชาติได้

หนังสือพิมพ์ “ไทยรัฐ” ฉบับที่ 7423 วันศุกร์ที่ 19 พฤษภาคม พ.ศ. 2521 ได้ลงข่าวว่า ได้พบเด็กกระลิกชาติรายใหม่ อายุเพียง 3 ขวบ หนียายออกจากบ้านไปหาครอบครัวเมื่อชาติก่อน เผยความหลังชาติก่อนเป็นครู ถูกคนร้ายยิงตาย มีลูก 4 คน เมียเก่าและลูกได้ยินเรื่องราวถึงกับตะลึง เพราะรู้เรื่องชาติก่อนเหมือนเป็นคนเดียวกัน เพื่อนเก่าเป็นตำรวจก็อัศจรรย์ใจ เมื่อเด็ก 3 ขวบทักทายว่า จำได้ไหม แล้วเล่าความหลังให้ฟัง

ผู้ที่จำอดีตชาติได้รายนี้ คือ นายชนัย ชุมล้ายวงศ์ หรือ ด.ช. ชนัย ชุมล้ายวงศ์ ซึ่งขณะที่นักข่าวไทยรัฐไปสัมภาษณ์เมื่อปี พ.ศ. 2521 ตอนนั้นเขายังเป็นเด็กอายุได้เพียง 10 ขวบ เป็นบุตรของนายคำรณ(เบิ้ม)และนางสมคิด ชุมล้ายวงศ์ อยู่บ้านเลขที่ 189 หมู่ 1 กิ่งอำเภอวังทรายพูน จ.พิจิตร นายเบิ้มผู้เป็นพ่อมีอาชีพเป็นช่างตัดผม ส่วนแม่เป็นช่างตัดเย็บเสื้อผ้า และเมื่อปี พ.ศ. 2521 พวกเขาได้ย้ายมาอยู่ที่กรุงเทพฯ พักอยู่ที่ บ้านเลขที่ 20 ซ. โลหิตสุข ถ. ดินแดง แขวงห้วยขวาง เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร แต่ ด.ช.ชนัย ขณะนั้นอาศัยอยู่กับยายที่พิจิตร ชื่อ นางพรม เบญทอง อายุ 79 ปี พักอยู่ที่ 608 หมู่ 1 ต. พับคล้อ อ. ตะพานหิน จ. พิจิตร ซึ่งขณะที่นักข่าวไทยรัฐไปสัมภาษณ์เมื่อปี พ.ศ. 2521 ตอนนั้นเขากำลังเรียนอยู่ชั้นประถมปีที่ 5 ร.ร. วัดเขาทราย อ. ตะพานหิน จ. พิจิตร

นางพรม เบญทอง ผู้เป็นยาย ได้เปิดเผยกับผู้สื่อข่าวไทยรัฐว่า ที่ตัวเองได้รู้ว่า ด.ช.ชนัยกระลิกชาติได้ ก็เพราะ ด.ช.ชนัย ได้เล่าเรื่องแต่ชาติปางก่อนให้ตนฟังว่า เมื่อชาติก่อนตัวเองเป็นครูชื่อบัวไข หล่อนาค สอนประจำอยู่ที่โรงเรียนท่าบ่อ ต.บางหัว อ.ตะพานหิน จ.พิจิตร จากนั้น ด.ช.ชนัยยังได้เล่าว่า แต่เดิมตนมีพ่อชื่อ นายเขียน แม่ชื่อ นางยวง แล้วยังมีภรรยาชื่อ นางสาวน มีลูกกับนางสาวน 5 คนด้วยกันเป็นหญิง 3 ชาย 2 คนโตชื่อ น.ส.บรรจง หรือ “ติ่ม” คนที่ 2 ชื่อ น.ส.เบญจา หรือ “ต๋อย” ทั้งสองคนนี้เป็นฝาแฝด คนที่ 3 ชื่อ นายณรงค์ คนที่ 4 ชื่อ นายบุญเทียม และคนสุดท้ายชื่อ น.ส. น้ำค้าง

ด.ช.ชนัย ชุมล้ายวงศ์ หรือ นายบัวไข หล่อนาค เมื่อชาติก่อน ได้เล่าเหตุการณ์ที่ตนต้องตายว่า ขณะนั้นภรรยาในชาติก่อน คือ นางสาวได้ตั้งท้องลูกสาวคนเล็ก คือ น.ส. น้ำค้าง ได้ 3 เดือน นายบัวไขได้ชี้รถจักรยานจะไปสอนหนังสือที่โรงเรียน ได้ถูกคนร้ายไม่ทราบว่าเป็นใครลอบยิงจากท้ายทอยทะลุหน้าผาก ฝ่ายผู้เป็นยายคือนางพรม เมื่อรับฟังเรื่องราวจากหลานชายวัย 3 ขวบ ในตอนแรกก็เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

อยู่มาวันหนึ่ง ด.ช.ชนัย ได้พยายามหนีออกจากบ้านขึ้นรถประจำทางจาก ต. ทับคล้อ อ.ตะพานหิน ไปที่ อ.เมือง จ. พิจิตร เพื่อเยี่ยมครอบครัวของนางสาว ภรรยาในชาติก่อน นางพรมจึงต้องตามไปด้วย เมื่อพบกันและเล่าความหลังให้ฟัง ก็ปรากฏว่าฝ่ายครอบครัวของนางสาว เชื่อสนิทว่า ด.ช.ชนัย คือ นายบัวไขในชาติก่อน นอกจากนี้ ด.ช.ชนัย ยังสอบถามนางสาวว่า ของมีค่าที่ให้เก็บไว้ในชาติก่อนนั้น ยังอยู่ดีหรือไม่ ซึ่ง ด.ช.ชนัย หมายถึง ปิ่นสองกระบอกพร้อมกับบอกที่ซ่อนของ ซึ่งสมาชิกในครอบครัวเมื่อได้รับคำบอกเล่าถึงกับตะลึง เมื่อ ด.ช.ชนัย ได้พบหน้ากับ จ.ส.ต. สนาน เจ้าหน้าที่ตำรวจแห่ง ส.ภ.อ. เมือง พิจิตร ซึ่งเดิม จ.ส.อ. สนาน เป็นเพื่อนสนิทของนายบัวไข ทันทีที่พบหน้า ด.ช. ชนัย ก็เอ่ยปากทักว่า “เฮ้ยหนาน ยังอยู่สบายดีหรือไม่ จำเราได้ไหม เราบัวไขเพื่อนเก่าของนายไงล่ะ” จ.ส.อ. สนาน ถึงกับตะลึงงันไปเช่นกัน นึกไม่ถึงว่า เด็กอายุ 3 ขวบ จะเป็นเพื่อนของตน เมื่อสอบถามเรื่องความหลังซึ่งกันและกัน ด.ช.ชนัย ก็เล่าความหลังได้ถูกต้องทุกอย่าง และเมื่อถามถึงอาหารการกินที่ชอบ ด.ช. ชนัย ก็บอกว่า ชอบไข่ดาวกับข้าวหลาม ซึ่งทุกคนยอมรับว่า นายบัวไขเมื่อชาติก่อนชอบอาหารเช่นนั้นจริง ๆ และแม้แต่ในชาตินี้ ด.ช.ชนัย ก็ยังชอบอาหารชนิดนี้ นอกจากนี้ จ.ส.อ. สนาน รวมทั้งสมาชิกในครอบครัวของนางสาวทุกคนรวมทั้งลูก ๆ ทุกคน ของนายบัวไขในชาติก่อน ต่างก็ยอมรับว่า ด.ช. ชนัย ผู้นี้คือพ่อของตนในชาติก่อนจริง และปัจจุบัน ด.ช.ชนัย ยังไปมาหาสู่กับครอบครัวนี้โดยสนิทสนม

ผู้สื่อข่าวไทยรัฐ ถาม ด.ช.ชนัย ซึ่งขณะนั้น อายุ 10 ขวบ ในทำนองกระซิบว่า ถ้ามีคนมาสู่ขอนางสาวภรรยาเก่าในชาติก่อนของ ด.ช.ชนัย จะว่าอย่างไร ด.ช.ชนัย ไม่ตอบ แต่แสดงอาการหงิมหงิมเห็นได้ชัด และไม่พอใจต่อคำถามนี้มาก แต่ได้หัวเราะกลบเกลื่อนความรู้สึกไว้

หนังสือพิมพ์ “ไทยรัฐ” ฉบับ วันเสาร์ที่ 20 พฤษภาคม พ.ศ. 2521 ได้ลงข่าวว่าต่อเนื่องเป็นวันที่สองความว่า ผู้สื่อข่าวจากจังหวัดพิจิตรได้รายงานข่าวสืบหน้าต่อจากเมื่อวานว่า ครั้งแรกที่นางพรมพา ด.ช. ชนัย ไปหา นายเขียน นางยอง(พ่อแม่ของครูบัวไข) ซึ่งขณะนั้นอายุ 80 ปีเศษแล้ว ด.ช. ชนัย เมื่อเห็นก็ก้มลงกราบทันทีพร้อมกับบอกว่าตัวเองเป็นลูก ชื่อบัวไข เป็นครูใหญ่อยู่ที่ โรงเรียนท่าบ่อ ต.บางหัว และได้บอกชื่อครูน้อยที่ร่วมสอนอยู่ในโรงเรียนเดียวกันได้ถูกต้องหมดทุกคน ทำให้นายเขียนและนางยองตกใจมาก นอกจากนี้ ด.ช.ชนัย ยังได้ชี้ให้ดูรูปถ่ายของครอบครัวที่ติดไว้บนบ้าน โดยชี้ได้อย่างถูกต้องว่า ตัวเองเป็นลูกชายคนโต และบอกชื่อน้อง ๆ ได้ถูกต้องอีก ได้ถามหากระเป๋ใส่ยาซึ่งในชาติก่อนนั้น ครูบัวไขได้ถือไปโรงเรียนทุกวัน ภายในกระเป๋าดังกล่าวจะมียาชนิดต่าง ๆ บรรจุอยู่ไว้สำหรับช่วยเหลือนักเรียนที่เจ็บป่วย รวมทั้งถามหาถึงปิ่นพอกสองกระบอก ว่ายังอยู่หรือไม่ ซึ่งนายเขียนและนางยอง ยืนยันว่ามีจริง นอกจากนี้เขายังได้ถามหาพระเครื่องที่ใช้แขวนคอเป็นประจำ และยังได้ชี้ถึงตำแหน่งและสถานที่ของสิ่งของในอดีตของครูบัวไขอีกหลายอย่างได้อย่างถูกต้อง ซึ่งนายเขียนและนางยอง เชื่อสนิทว่า ด.ช.ชนัย นั้นคือครูบัวไขกลับชาติมาเกิด

เมื่อนางพรหมผู้เป็นยายได้พา ด.ช.ชนัย ไปพบกับ นางสาว ภรรยาของครูบัวไข่นั้น เมื่อพบหน้ากัน ด.ช.ชนัย ก็เรียกนางสาวว่า “แม่วิชัย” ซึ่งเป็นคำที่เมื่อก่อนครูบัวไขเรียกนางสาวติดปากเป็นประจำ ได้อย่างถูกต้อง ขณะที่กำลังนั่งคุยกันอยู่นั้น ลูกสาวคนที่สองของนางสาวคือ น.ส.เบญจา หรือ “ต๋อย” เดินขึ้นบ้านมาพอดี ด.ช.ชนัย เห็นก็เรียกบอกว่า “ลูกเข้ามาหาพ่อหน่อย” จากนั้นได้ขอดูพระเครื่องที่แขวนคอ น.ส.เบญจา อยู่และได้พูดคุยกันอย่างสนิทสนม ซึ่งลูก ๆ ของนางสาวรวมทั้งตัวของนางสาวเองก็มีความเชื่อสนิทใจว่า ด.ช.ชนัย นั้นคือ ครูบัวไข กลับชาติมาเกิด

ผู้สื่อข่าวได้รายงานต่อมาอีกด้วยว่า นางพรหมซึ่งเป็นยายของ ด.ช.ชนัย ผู้นี้เป็นผู้มีฐานะดีคนหนึ่ง เป็นเจ้าของฟาร์มเลี้ยงเป็ด เมื่อเวลาที่นางพรหมให้สตาฟ ด.ช.ชนัย ไปโรงเรียนเป็นประจำ ด.ช.ชนัยจะเก็บเอาไว้ เมื่อรวบรวมได้มาก ๆ แล้วก็จะนำไปให้ลูก ๆ ของนางสาวใช้ และ ด.ช.ชนัย ก็ยังคงไปมาหาสู่ครอบครัวของนางสาวเป็นประจำ ซึ่งทุกคนเชื่อสนิทใจว่า ด.ช.ชนัย ผู้นี้คือ ครูบัวไข หล่อนาคกลับชาติมาเกิด

เกี่ยวกับเรื่องนี้ พ.อ. เยื้อง คชภักดี แห่งโรงพยาบาลพระมงกุฎ ซึ่งเป็นผู้หนึ่งซึ่งมีความสนใจค้นคว้าเรื่องระลึกชาติ และติดตามร่วมกับ ท.เลียงพิบูลย์ มาเป็นเวลานาน ได้เปิดเผยกับผู้สื่อข่าวว่า เรื่องนี้มีทางเป็นไปได้ โดยยกตัวอย่างจากการที่ได้ติดตามพิสูจน์มาแล้ว เช่น ที่ อ.ท่าตะโก จ.นครสวรรค์ (กรณีของ ด.ช.บงกช พรหมศิลป์ ในขณะนั้น) ผู้ที่กลับชาติมาเกิดในชาตินี้มีแผลเป็นรอยถูกแทง และได้ยืนยันว่า ในอดีตได้ถูกแทงตาย หรืออีกรายหนึ่งหลังจากเสียชีวิตแล้ว ญาติได้เอาดินหม้อทาที่ศพไว้ เมื่อมาเกิดในชาตินี้ จึงมีรอยปานดำตรงตามที่ทำตำหนิไว้ อย่างไรก็ตาม พ.อ.เยื้อง คชภักดี บอกกับผู้สื่อข่าวว่า ในรายชื่อของ ด.ช.ชนัย นี้หาก ดร.เอียน สติเวนสัน ซึ่งเป็นผู้ที่สนใจค้นคว้าเกี่ยวกับการจำอดีตชาติได้โดยเฉพาะทราบเรื่อง ก็อาจจะไปทำการพิสูจน์ให้ปรากฏออกมาได้

นี่คือข้อความจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐที่นำเสนอเรื่องราวการจำอดีตชาติได้ ของ ด.ช.ชนัย ชุมล้ายวงศ์ เมื่อปี พ.ศ. 2521 หลังจากที่ข่าวการจำอดีตชาติได้ของ ด.ช.ชนัย ถูกเผยแพร่ออกไปต่อมาก็ได้มีผู้สนใจไปติดตามสอบถามเรื่องนี้กันมากมายหลายท่าน มีท่านหนึ่งคือ คุณประสิทธิ์ การณยวณิชย์ ซึ่งท่านได้ติดตามสอบสวนสัมภาษณ์ผู้ที่จำอดีตชาติได้มาแล้วหลายราย ท่านก็เป็นผู้หนึ่งที่มีโอกาสได้สัมภาษณ์ ด.ช.ชนัย ครอบครัว และผู้เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งมีข้อมูลจากการสัมภาษณ์เพิ่มเติมดังนี้

คุณประสิทธิ์ ได้เล่าไว้ว่า ตอนที่นางพรหม เบญทอง ผู้เป็นยาย ได้พา ด.ช.ชนัย ไปพบกับพ่อแม่ในชาติก่อน ด.ช.ชนัย เป็นผู้บอกนำทางไปเอง เมื่อไปทางถนนใหญ่แล้ว ก็ชี้ให้เข้าตรอกซอยจากถนนใหญ่ไปอีกไกลกว่าจะถึงบ้านของพ่อแม่เขา เมื่อไปถึงเขาก็เดินนำเข้าไปในบ้าน ซึ่งมีคนมานั่งอยู่หลายคน ทั้งคนอายุมากและเด็ก ๆ ด.ช.ชนัย ก็ตรงเข้าไปกราบชายอายุมากคนหนึ่ง และหญิงอีกคนหนึ่งแล้วก็ร้องให้ พูดว่า “พ่อครับ แม่ครับ ลูกมาหา ลูกคิดถึงพ่อ คิดถึงแม่มาก” ชายหญิงมีอายุทั้งสองที่เด็กอ้างว่า เป็นพ่อแม่ในชาติก่อน ก็ตะลึงงงและสงสัย เพราะจู่ ๆ ไม่ทันรู้ตัวก็มีเด็กเข้ามากราบ แล้วร้องให้เรียก พ่อ แม่ทั้งที่ไม่เคยเห็นเด็กและยายมาก่อน ส่วนยายเองก็ตื่นเต้น เพราะว่ามันมีผู้ใหญ่อยู่บนเรือนหลายคน ทำไมเด็กอายุแค่นั้น (3 ขวบ) จึงไปเจาะจงว่า คนนั้นคนนี้เป็นพ่อ เป็นแม่มาแต่ชาติก่อน เด็กบอกว่า เป็นครูบัวไขมาเกิด

ผู้ใหญ่ทั้งสองยังไม่แน่ใจว่า จะเป็นครุบัวไข ลูกของตัวมาเกิด แต่เมื่อเห็นแผลเป็นเหมือนครุบัวไข ลูกชายที่ถูกยิงจากท้ายทอยทะลุออกหน้าผาก ก็ชักจะมีน้ำหนักรพที่เชื่อ



รอยแผลเป็นบริเวณท้ายทอย (ตรงกับรอยกระสุนเข้า)



ภาพรอยแผลเป็นข้างศีรษะใกล้หน้าผาก (ตรงกับรอยกระสุนออก)

ของ ด.ช. ชนัย ชุมล้ายวงศ์

และตอนที่ยายได้พา ด.ช.ชนัย ไปพบพ่อแม่อีกครั้งหนึ่งตามนัด มีผู้คนที่ทั้งหญิงชายเด็กผู้ใหญ่ คนเฒ่า คนแก่ พ่อแม่ นั่งคอยอยู่ในบ้านก่อนแล้ว เพื่อเป็นพยานช่วยกันพิสูจน์เรื่องครุบัวไขกลับชาติมาเกิดจริงหรือไม่ ญาติผู้ใหญ่หนึ่งได้ถามขึ้นว่า เราอ้างว่าเป็นครุบัวไขนะ จำเมียของเราได้ไหมว่า ชื่ออะไร ด.ช. ชนัย ก็หันไปมองเมียแล้วตอบทันทีว่า “ชื่อสวนนะซี” เสียงพิมพ์เกิดขึ้น ต่างก็แปลกใจที่เด็กบอกได้ถูกต้อง ต่อมาแม่เขาก็นำของใช้ของธรรมดาหลายอย่างปนกันมาให้ดูแล้วบอกว่า “อะไรเป็นของลูกเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ยังจำได้ไหม หยิบให้แม่ดูซิ” เด็กก็หยิบดูแล้วว่า “นี่ก็เป็นของผมนี่ไม่ใช่ของผมนั่นก็เป็นของผมนั่น” เสร็จแล้วเขาก็จูงมือแม่เขาเดินดูในบ้านแล้วก็ชี้ว่า “ตรงนี้ของ ๆ ผมตั้งอยู่ที่นั่นมันหายไปไหน ตรงโน้นของผมตั้งอยู่หายไปไหน หนังสือของผมอยู่ในตู้มันหายไปไหนหมด” เมียในชาติก่อนเขาก็บอกว่า “เมื่อเจ้าของไม่อยู่ฉันก็ให้เขาไปซิ จะได้เป็นประโยชน์กับผู้อื่นต่อไป” เมื่อ ด.ช. ชนัยได้ยินเช่นนั้นก็พูดว่า

“เมื่อให้ไปแล้วก็แล้วไปนะ” ต่อมาแม่เขาก็ถามขึ้นอีกว่า “แล้วอะไรของลูกนี่นิกออกว่ายังมีอะไรบ้าง” เด็กก็บอกว่า “พระของผมนั้นมีอยู่พวงหนึ่ง” แม่ถามว่า “พระของลูกมีอยู่กี่องค์” เด็กบอกว่า “พระของผมนั้นมีอยู่สามองค์ เป็นพระเครื่องนางพญา” คราวนี้พวกที่ไม่รู้เรื่องมาก่อนแอบกระซิบถามเมียเมื่อชาติก่อนว่าจริงไหมที่เขาพูด เมียเขาก็บอกว่าเป็นความจริงทุกอย่าง คราวนี้มีผู้ถามว่า “ก่อนที่ครูจะถูกยิงตายวันนั้นครูทำอะไรบ้าง พอจะนิกออกไหม” ด.ช. ชนัย บอกว่า “เช้าวันนั้นผมก็ซักผ้าก่อน และผมก็ถอดพระที่ห้อยคอไว้ที่โต๊ะ แล้วก็ไปอาบน้ำเสร็จ แล้วก็มากินข้าว แล้วก็แต่งตัวถีบจักรยานไปโรงเรียน วันนั้นผมลืมพระไว้ ไม่ได้ห้อยคอติดตัวไปเลย ถ้าผมไม่ลืมเอาไปด้วย เมื่อถูกยิงตายก็คงไม่มีอะไรเหลือ” พ่อในชาติก่อนของเด็กได้ถามขึ้นว่า “ปิ่นอะไรที่ลูกมี” เด็กก็ตอบว่า “ก็ปิ่นสั้น ปิ่นยาวอย่างละครบอก” พ่อแม่ และเมียต่างก็รับจริง ตอนนั้นทั้งพ่อแม่และเมียและญาติต่างก็เซ็ดน้ำตา บางคนก็ก้มหน้าสะอึกสะอื้น ญาติที่สนใจถามว่า “ที่หนูอ้างว่าเป็นครูบัวไขถูกยิงตายกลับชาติมาเกิดคงจะรู้เรื่องวันที่ถูกยิงได้ดี ถูกยิงเวลาเข้าไปโรงเรียน หรือป่วยกลับจากโรงเรียน” เด็กตอบว่า “เขายิงเวลาที่ฉันถีบจักรยานที่จะไปโรงเรียน” แล้วมีผู้ถามต่อไปว่า “เมื่อครูตายแล้วเขาเอาศพครูไปเผาที่วัดไหน” เด็กตอบว่า “เขาก็เอาไปเผาที่วัดตะพานหินนะซี” ต่อจากนั้น แม่เขาก็ไปหยิบเข็มขัดที่เป็นช่องสำหรับใส่ลูกกระสุนปืนคาตเฮอร์ 5-6 สาย ทำเหมือนจะเสี่ยงทายแล้วพูดว่า เข็มขัดกระสุนเหล่านี้ “หากลูกจำได้ว่า อันไหนเป็นของลูกก็หยิบขึ้นมา ถ้าหยิบไม่ถูกจำไม่ได้ก็เป็นอันว่าไม่ใช่ลูกของแม่” ตอนนั้นยายของเด็กรู้สึกตื่นเต้นใจคอไม่สบาย เพราะกลัวว่าหลานชายจะหยิบผิดจำไม่ได้ และกลัวเขาจะว่า ยายพาหลานมาหลอกลวงเขา ทำให้คิดวนวาย ใจเต้น คอยจ้องตาตุ่มว่า เด็กจะหยิบถูกหรือผิด เป็นการตัดสินใจครั้งใหญ่ แต่เมื่อเด็กมองดูแล้วก็ไม่ได้ซักช้าเสียเวลา หยิบเข็มขัดสายหนึ่งยังมีลูกกระสุนปืนเสียบอยู่ 3 ลูก ออกมาชูขึ้นบอกว่า “แม่ เข็มขัดลูกปิ่นสั้นนี้เป็นของฉัน” เมื่อผู้เป็นแม่ในชาติก่อนเห็นเช่นนั้นก็ร้องไห้โฮ และพวกญาติที่นั่นก็ร้องไห้ตามไปด้วยหลายคน ส่วนยายที่ใจกำลังเต้นกุกกักอยู่นั้นก็ค่อยโล่งอกหายใจทั่วท้อง เมื่อพ่อแม่เขาพบว่า ลูกต้องแล้ว เป็นครูบัวไขมาเกิดแน่ แล้วแม่เขาก็คร่ำครวญว่า “พุทโธ...เอ๋ย..ลูกของแม่ ญาติของเราที่มีถมเถไป ทำไมลูกจึงไม่มาเกิดในสายญาติของเราละลูก ทำไมต้องไปเกิดทางโลกไกลอย่างนี้” ด.ช.ชนัย ได้ตอบว่า “เราจะเลือกเกิดไม่ได้หรอกแม่ แล้วแต่ผู้จัดการบันดาลให้เราเกิด เราขัดคำสั่งเขาไม่ได้ เขาสั่งให้เราเกิดที่ไหน เราก็ต้องเกิดที่นั่น ถ้าหลบไปเกิดที่อื่น ไม่ช้าเขาก็เอาตัวกลับไปอีก เราก็ต้องรับโทษ” ต่อจากนั้น ก็ได้ยินเสียงเมียในชาติก่อนเขาพูดอย่างเยาะๆ ว่า “เกิดมาชาตินี้จะเจ้าชู้มีเมียมากอีกไหม” เด็กได้ตอบว่า “ฉันเซ็ดแล้วไม่เอาอีกแล้ว” เล่าให้เมียฟังว่า “เขาบังคับทำโทษให้ฉันแก้ผ้าหมดเหลือแต่ตัวเปล่าสอนจ้อน เขาพาไปที่สระบัวกว้างใหญ่ เขาให้ฉันเดินลอดบุกผ้าป่าดงบัวเหมือนทำโทษที่ฉันเจ้าชู้มีเมียมาก ฉันได้รับความลำบากมาก กว่าจะเดินฝ่าดงบัวออกมาได้เมื่อพ้นแล้วเขาก็ให้ใส่เสื้อผ้า มีคนมาประคบคุมตัวอยู่สองข้าง พาฉันให้เดินมาพักหนึ่งแล้ว เขาก็บอกว่า ให้ไปเกิดได้ เขาส่งได้แค่นี้ ฉันก็มาเกิด แล้วฉันก็หมดความรู้สึก”

คุณประสิทธิ์ การุณยวณิช ได้สัมภาษณ์ ด.ช. ชนัย มีข้อความบางตอนดังนี้

คุณประสิทธิ์ : “วันที่หนูก่อนจะถูกยิงนั้น มีความรู้สึกอย่างไรบ้าง ที่ผิดปกติกว่าวันธรรมดา”

ด.ช.ชนัย : “วันที่ผมตาย ผมลืมไม่ได้แว่นพระติดตัวไปด้วย ธรรมดาผมไม่เคยลืม ปิ่นสั้นที่ผมเคยพกไม่ได้พก เมื่อ อาบน้ำกินข้าวเสร็จก็รีบแต่งตัว คว่าจักรยานถีบออกจากบ้าน เเคราะห์ดีครับที่ผม

ไม่ได้ห้อยพระ และพกปิ่นไป ไม่เช่นนั้นเมื่อผมถูกยิงตาย มันคงเก็บเอาไปหมด”

คุณประสิทธิ์ : “แล้วหนูรู้จักชื่อเสียงตัวคนร้ายที่ยิงหนูไหม แล้วเวลาตายรู้สึกอย่างไรบ้าง ? ใจวูบไปเลยหรือเจ็บสาหัสก่อนจะตายหรือเหมือนหลับไปเฉย ๆ”

ด.ช.ชนัย : “ไม่หรอกครับ คนยังไม่รู้จักว่าเป็นใคร เพราะเขายังผมข้างหลัง ไม่รู้ตัวเวลาตาย รู้สึกวิญญานผมออกจากร่างแล้ว ผมยังมองเห็นตัวเองนอนอยู่บนถนน ขายังสั่นกระดิก ๆ เลือดออกทางแผลที่ถูกยิงตรงหัวไหล่บนองถนน”

คุณประสิทธิ์ : “เมื่อวิญญานออกจากร่างแล้วล่องลอยไปอยู่ที่ไหน พบปะอะไรบ้าง หนูยังจำได้ไหม ก่อนจะกลับมาเกิดใหม่ มีความรู้สึกอย่างไรบ้าง”

ด.ช.ชนัย : “วิญญานผมเร่ร่อนไปในที่ต่าง ๆ วนเวียนไปหลายแห่ง จะไปไหน บ้างเวลานี้ผมจำไม่ได้ ผมลืมไปหมดแล้วครับ”

จากการที่ ด.ช.ชนัย อ้างว่าเมื่อถูกยิงตายอยู่บนถนน วิญญานได้ออกจากร่างแล้ว ยังมองเห็นตัวเองนอนอยู่บนถนน ขายังสั่นกระดิก ๆ เลือดออกทางแผล ที่ถูกยิงตรงหัวไหล่บนองถนน นี้ตรงกับการศึกษาค้นคว้าของนักวิทยาศาสตร์สมัยใหม่ เกี่ยวกับการตายแล้วรู้สึกอย่างไร โดยแพทย์รับรองว่า ตายแน่ เพราะหัวใจหยุดเต้น ไม่หายใจ และกระแสน้ำในสมองก็ไม่มี และภายหลังได้ฟื้นขึ้นมาอีก กลับมีชีวิตต่อไปได้ แล้วได้เล่าเรื่องต่าง ๆ ที่ได้ปรากฏ และพบเห็นขณะที่วิญญานได้ออกจากร่างไปนั้น นักวิทยาศาสตร์ซึ่งส่วนใหญ่เป็นนายแพทย์ ที่ควรจะให้กล่าวชื่อ คือ แพทย์หญิงเอลิซาเบธ คีบลอร์-รอสส์ (Dr. elisabeth kubler- ross) ซึ่งได้เขียนลงในหนังสือเรื่อง ความตายและกำลังตาย (On Death and Dying) และอีกคนหนึ่ง คือ ดร. เรมอนด์ เอ มูดี (Dr. Raymond A Moody Jr) ท่านผู้นี้เป็น ดร. ทางปรัชญา และภายหลังได้เรียนต่อทางแพทย์ จนได้รับ M.D. มหาวิทยาลัย เวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา ท่านผู้นี้ได้กล่าวถึง ชีวิตภายหลังการมีชีวิตอยู่ (Life After Life) ในหนังสือเรื่อง การคำนึงถึงเรื่องชีวิตภายหลังการมีชีวิตอยู่ (Reflection on life After Life) ได้ศึกษามานานถึง 12 ปี ทั้งสองท่านนี้ได้พบว่ามีหลายต่อหลายรายด้วยกัน มีความรู้ว่าได้ล่องลอยออกจากร่าง และมองเห็นตัวเอง ทั้งได้ยินผู้คนที่มาแวดล้อมพูดจากันทุกอย่าง กระทำการแก้ไขเพื่อให้ฟื้น บางรายล่องลอยไปในอุโมงค์มืดตื้อแล้วไปสู่ที่สว่างสวยงาม พบเพื่อนฝูงคนที่ได้ตายไปแล้วมาต้อนรับ และชวนอยู่ด้วย บางรายเล่าว่า ความตายเป็นสุขและความหวัง และไม่มีสักรายที่จะกล่าวว่า จะตายอีก นอกจากสองท่านนี้ยังมีอีกท่านหนึ่ง ชื่อ คาร์ลิส โอซิส (karlis osis) เป็นนักจิตวิทยา สมาชิกของชมรมค้นคว้าทางจิตของอเมริกาในกรุงนิวยอร์ก ท่านผู้นี้ได้สัมภาษณ์นายแพทย์จำนวน 877 คน ซึ่งเป็นผู้ที่ทำการรักษาพยาบาลดูแลคนป่วยหนัก ที่กำลังจะสิ้นชีวิต คนป่วยเหล่านี้มากต่อมากที่เล่า มีคนมาคอยรับจะเอาชีวิตไป

ทั้งนี้ตรงกับของเรที่ว่า มี “ยมทูต” มาคอยรับเอาวิญญานไป นี่เฉพาะผู้ที่สิ้นชีวิตโดยสิ้นอายุขัย ไม่เกี่ยวผู้ที่ตายโดยยังไม่ถึงอายุขัย เช่น พวกตายโหงอย่าง “ครุบัวไข หล่อนาค” เป็นต้น ทางพุทธศาสนาเราก็ก้าวว่า เมื่อสิ้นใจเกิดใหม่ทันที เป็นโอปาติกะ ซึ่งจะไปสู่อบายภูมิ หรือสวรรค์ภูมิขึ้นอยู่กับกรรมของตนที่ได้สร้างไว้ การจำอดีตชาติได้ของ ด.ช. ชนัย ชูมาลัยวงศ์ นับว่าเป็นการพิสูจน์เรื่อง “การเวียนว่ายตายเกิด” ค่อนข้างจะสมบูรณ์ดีมาก เพราะได้รับการยืนยันจากหลายแหล่งด้วยกัน คือ

1. จากปากคำของ ด.ช. ชนัย ชุมล้ายวงศ์ เอง
2. จาก นางพรม เบ็ญทอง ยายของเด็ก
3. จาก นายเขียน และ นางยวง หล่อนาค พ่อและแม่ของเด็กในชาติก่อน
4. จาก น.ส. บรรจง(ติม) และ น.ส. เบ็ญจา(ต้อย) หล่อนาค บุตรสาวฝาแฝดของ ครุบัวไข
6. จากทรัพย์สินของใช้ของครุบัวไข หลายอย่าง ซึ่ง ด.ช.ชนัย จำได้อย่างแม่นยำ
7. จากแผลเป็นที่ถูกยิงตายจากท้ายทอย ทะลุออกทางหน้าผาก ซึ่งติดตัว ด.ช. ชนัย ในปัจจุบันนี้

เรื่องราวระลึกชาติของ ด.ญ.พิมพวดี โสสกุล

หลังจากรายการ “ดีสิบ” หยิบยกเอาเรื่องการระลึกชาติของ “นายแพทย์อาจินต์ บุญยเกตุ” อดีตแพทย์ผู้อำนวยการโรงพยาบาลวชิระ จังหวัดภูเก็ต บิดาของ เด็กหญิงพิมพวดี โสสกุล ในอดีตชาติ และได้กลับมาเกิดใหม่ในชาตินี้ และได้เสียชีวิตตั้งแต่เยาว์ แต่วิญญาณของ พิมพวดี โสสกุล ไม่ได้ไปเกิดในภพใหม่ ยังคงเฝ้าวนเวียนอยู่ในโลก และวิญญาณของเธอได้มาช่วย นายแพทย์อาจินต์ บุญยเกตุ บิดาเมื่อชาติที่แล้ว เมื่อครั้งต้องผ่าตัดประสาทสมอง ซึ่งต้องทนทุกข์ทรมานมานานกว่า 10 ปี มานำเสนอ ทำให้หลาย ๆ คนยังคงกังขาพร้อม ๆ กับอยากรู้ว่า แท้จริงแล้ว “พิมพวดี โสสกุล” หรือลูกสาวของ หมออาจินต์ มีตัวตนหรือเปล่า และเป็นใครมาจากไหน วันนี้กระปุกดอทคอมจะพาไปค้นหาคำตอบ กันค่ะ...

พิมพวดี โสสกุล ในชาตินี้ได้มาเกิดในครอบครัวของตระกูลโสสกุล เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2493 บิดา คือ นายเสียง โสสกุล และ มารดานางสมพร พัฒนวิบูลย์ โดยมีพี่น้องรวมกัน 5 คน คือ นายเสรี โสสกุล, นายวัฒนา โสสกุล, นายถาวร โสสกุล, นายวันชัย โสสกุล และ เด็กหญิงพิมพวดี โสสกุล โดย พิมพวดี โสสกุล บุตรสาวคนเล็กเป็นที่รักของทุกคนในครอบครัว เนื่องจากที่ผ่านมารอบครัว โสสกุลมีแต่ลูกผู้ชาย เมื่อได้น้องสาวมาหนึ่งคนทำให้ใคร ๆ ต่างก็รักและเอ็นดู พิมพวดี โสสกุล แต่แล้วเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้นเมื่อพิมพวดี โสสกุลป่วยเป็นไข้เลือดออก จนต้องเข้าไปรักษาตัวที่โรงพยาบาล ศิริราช และได้เสียชีวิตในวันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2502 ซึ่งสร้างความโศกเศร้าเสียใจให้แก่ครอบครัวโสสกุลเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะ นายเสียง และ นางสมพร เพราะถือเป็นลูกสาวคนเดียวในบ้าน และจากไปตั้งแต่อายุยังน้อย คืออายุได้เพียง 9 ปี 9 เดือน นายเสียงถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับ เห็นรูปของ พิมพวดี โสสกุล ลูกสาวสุดที่รักคราวใดเป็นต้องร้องไห้โฮ หรือถ้าหากใครเผลอเอ่ยถึง พิมพวดี โสสกุล ที่ไรก็เป็นต้องร้องไห้ทุกครั้งไป



พลับพลาพิมพวดี ที่คุณเสียง โสสกุล ผู้เป็นบิดา สร้างเป็นอนุสรณ์แห่งความรักอาลัย บุตรี

ด้วยความรักและอาลัยที่มีต่อ พิมพวดี โสสกุล ลูกสาวเพียงคนเดียว ทำให้ นายเสียง เกิดความคิดที่จะต้องสร้างถาวรวัตถุขึ้นเป็นอนุสรณ์ จึงได้ไปเข้าเฝ้าเจ้าประคุณสมเด็จพระสังฆราช (จวนอุภูธายี) เจ้าอาวาสวัดมกุฏกษัตริยาราม (ในขณะนั้น) กราบทูลว่ามีความประสงค์จะหาที่ในบริเวณ วัดที่เหมาะสม ๆ สร้างศาลาสักหลังหนึ่ง เพื่อเป็นอนุสรณ์ให้ พิมพวดี โสสกุล ลูกสาว และถวายวัดไว้สำหรับ ตั้งศพของบรรดาญาติโยมทั่วไป ซึ่งท่านก็ได้ให้การสนับสนุน โดยทรงอนุญาตให้รื้อกุฏิหลังหนึ่ง ที่ตั้งอยู่ข้าง อาคารสำนักงานผลประโยชน์ของวัด เป็นสถานที่ก่อสร้างศาลาแล้วเสร็จปี พ.ศ. 2504 โดยใช้ชื่อว่า “พลับพลาพิมพวดี” ซึ่งด้านในได้ตั้งรูปถ่ายของ พิมพวดี โสสกุล บุตรสาวสุดที่รัก พร้อมพานพุ่ม และเครื่องบูชา เอาไว้ด้วย และนับตั้งแต่นั้นมาบรรดาญาติ ๆ พี่น้องของตระกูล “โสสกุล” จะร่วมกันไปทำบุญให้ พิมพวดี โสสกุล น้องสาวคนสุดท้องเป็นประจำปีละ 2 ครั้ง คือ ทุกวันที่ 25 ตุลาคม ซึ่งเป็นวันคล้ายวันเกิด และทุก วันที่ 2 กรกฎาคม ซึ่งเป็นวันคล้ายวันที่เด็กหญิงพิมพวดีเสียชีวิต

สำหรับเรื่องราวที่ พิมพวดี โสสกุล เกี่ยวข้องกับนายแพทย์อาจินต์นั้น นายแพทย์อาจินต์ กล่าวว่า เรื่องดังกล่าวเกิดขึ้นกับตัวผมเอง โดยเมื่อราวปลายปี 2529 คาบเกี่ยวถึง วันขึ้นปีใหม่ พ.ศ. 2530 เมื่อครั้งที่ได้จัดคณะท่องเที่ยวผู้สูงอายุไปพักผ่อนทางเหนือ ผมก็ป่วยด้วยโรคปวดประสาทสมองเส้นที่ห้า (ประสาทสมองมี 12 คู่) เริ่มเป็นมาตั้งแต่วัยรุ่น โดยมีอาการปวดประสาทด้านขวาตั้งแต่เบ้าตาขึ้นไปถึง กลางกระหม่อม ปวดอยู่ซีกเดียว ตอนนั้นยังเป็นหนุ่มแน่นอายุยังน้อย อาการก็ไม่ค่อยทรมาณรุนแรงมากนัก กินยาแก้ปวดแรง ๆ ก็พอบรรเทาไปได้ แต่พอปี พ.ศ.2504 ผมเป็นเกิดปวดมากจนทนไม่ไหว ต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช แต่ก็ไม่หาย แพทย์จึงรับตัวไว้เพื่อตรวจละเอียด และรักษาที่ตักวิบูลลักษณ์ ชั้นล่าง (ห้องที่เท่าไรก็จำไม่ได้เสียแล้ว) โดยได้รับการดูแลเยียวยารักษาอย่างดี แต่อาการปวดประสาทก็ รุนแรงมาก แทบจะผูกคอตายไปหลายหน

คืนหนึ่งเวลาประมาณสองทุ่มเศษ ๆ โรคปวดประสาทอาการกำเริบอีก พยาบาลให้กินยา และฉีดยาตามแพทย์สั่งไว้ แต่อาการก็ไม่หายปวด ผมนอนหลับตา เอามือกุมขมับข้างที่ปวด แล้วก็ภาวนา บริกรรม พุทโธ ๆ ๆ ๆ ทำอาปานุสสติ ไปเรื่อย ๆ พอสงบ ประมาณสามทุ่มเศษ ๆ ก็หลับตาเห็นเด็กหญิง คนหนึ่งมายืนอยู่ข้างเตียง จึงลืมหูละลอมถามภรรยาและพยาบาลพิเศษที่เฝ้าอยู่สองคนนี้ว่า “ใครมา?” ได้รับคำตอบว่า “ตึกแล้ว...ไม่มีใครมาหรอก” จากนั้นผมก็หลับตาเข้าสมาธิต่อ พอสักครู่ก็เห็นชัดว่า มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งรูปร่างอ้วนมายืนอยู่ข้างเตียง ผมจึงเอ่ยปากออกถามว่า “หนูเป็นใครมาทำไมที่นี่” (พูดออกมาดัง ๆ เพื่อให้ภรรยาและพยาบาลได้ยิน) ภรรยาก็มาเขย่าแขนแล้วพูดว่า “เธอ นี้อยู่นี้ ๆ ก็คงคิดว่าผมคงป่วยมากจนเพ้อ แต่ผมก็บอกว่า “ไม่ได้เพ้อหรือเสียสติอะไรหรอก แต่ว่า...มีใครเห็นไหม?” มีเด็กมานั่งอยู่ข้างเตียงนี้ สองคนนั้นตอบว่า “ไม่มีใคร” แต่ผมก็ยังข้องใจ เพราะหนูคนนั้นยังนั่งอยู่อย่างสงบเสียง!

ก็เลยพูดออกมาดัง ๆ ว่า “จะคุยกับหนูคนนี้นะ ช่วยจด ๆ จำ ๆ ไว้ด้วย” แล้วผมก็ถามด้วยเสียงดัง ๆ ว่า “หนูเป็นใคร....มาทำไมในห้องนี้?” แม่หนูตอบว่า “หนูเคยป่วยในห้องนี้ และตายในห้องนี้เมื่อประมาณสองปีมาแล้ว” ผมก็ถามต่อว่า “เอ้อ! หนูเคยมาป่วยที่ห้องนี้ หนูเป็นอะไรตาย?” หนูน้อยตอบว่า “ป่วยด้วยโรคอ้วนตายค่ะ” ภรรยาและพยาบาลช่วยกันจذبใจ... “หนูเป็นลูกหลานใครกันจ๊ะ?” “ตาหนูเป็นหลานเจ้าคุณอัษฎราชทรงสิริค่ะ” ผมทบทวนคำพูดดัง ๆ ทุกคำ เพื่อให้ผู้ที่กำลังฟังได้ยินด้วย แล้วถามต่อว่า “หนูมานี้มีความประสงค์อะไรจ๊ะ” ..”หนูมีเพื่อนคนหนึ่ง เขาเสียชีวิตเมื่อปีหลายที่ตึกตึก เขาบอกว่าเขาเป็นลูกคุณอาเมื่อชาติที่แล้ว เขาอยากจะมาหา และมาช่วยคุณอาให้หายป่วยจากโรคนี้ เขาให้หนูมาบอกคุณอาก่อนค่ะ” จากนั้นผมก็ลุกขึ้นนั่ง เอาทุกสิ่งทุกอย่างให้ภรรยา กับพยาบาลฟัง...พยาบาลคนนั้นตื่นเต้นมาก พลาบบอกว่า ที่ตึกนี้และห้องนี้ เมื่อประมาณปี 2502 มีเด็กผู้หญิงถึงแก่กรรมที่ตึกนี้

จากนั้นผมก็เข้านอน โดยไม่ลืมหาวนาบริกรรม พุทโธ ๆ ๆ ไปด้วย ต่อมาประมาณห้าทุ่ม ผมก็ปวดประสาทอย่างรุนแรง จึงตื่นขึ้นมาและผมก็ได้ยินเสียงแว่ว ๆ ที่พูดว่า “เธอ! พ่อเธอนอนอยู่นี่ยังงี้....เข้ามาซิ” ผมลืมหูละลอมมองก็ไม่เห็นมีอะไร แต่พอหลับตาก็ได้ยินเสียงขึ้นมาอีกว่า “เข้ามาซิ เข้ามาเถอะ” ผมลืมหูละลอมอีกที ที่นี้เห็นเด็กสองคนเข้ามายืนข้างเตียงผม คนหนึ่งอ้วนคนเก่า อีกคนหนึ่งอยู่ในวัย 12 ขวบ หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู เธอเดินมาข้างเตียงผมแล้วพูดว่า “พ่อ! หนูมาช่วยพ่อ” ผมจึงเรียกภรรยาและนางพยาบาลให้ตื่น แล้วถามว่า “เห็นเด็กผู้หญิงสองคนตรงนี้ไหม เด็ก ๆ มายืนอยู่ที่นี้เนาะ!” พยาบาลเปิดไฟในห้องสว่างพริบ แล้วบอกว่า “ไม่เห็นมีใครมาซักคนนี่คะ?” ผมจึงตอบไปว่า “มีซิ มีแม่หนูสองคนมาเยี่ยม แล้วก็ยืนอยู่ตรงนี้ นี่ไงละ” และผมก็ยื่นมือออกไปชี้ที่ตัวเด็ก ขณะที่ภรรยาผมกับพยาบาลตื่นขึ้นนั่ง ขยับตัวเข้ามาชิดกัน (อาจจะเพราะความกลัว) จากนั้นหนูอ้วนยืนอยู่สักครู่แล้วก็ลาไป เหลือแต่แม่หนูตัวเล็กคนเดียว ตอนนี้อยู่บนเก้าอี้ข้างเตียงนอนผม ข้อศอกสองข้างเท้าที่นอนยันคางไว้ แล้วถามว่า...

พิมพ์ดี โสสกุล: คุณพ่อปวดศีรษะมากหรือคะ

นายแพทย์อาจินต์ : ตอนนี้ปวดมากจ๊ะ!

พิมพ์ดี โสสกุล: (ยื่นมือข้างหนึ่งมากุมหรือกดศีรษะ ด้านที่ปวดของผมไว้) สักครู่จะทุเลา

นายแพทย์อาจินต์ : (ต่อจากนั้นสักพักอาการปวดก็สงบ) หนูเป็นใคร แล้วทำไม มาเรียกว่าพ่อ

พิมพ์ดี โสสกุล: ชาติที่แล้วหนูเป็นลูกของพ่อ

นายแพทย์อาจินต์ : อ้อ ขาดที่ไปแล้วเป็นลูกของพ่อ ขาดก่อนนี้ หนูเป็นผู้ชาย หรือผู้หญิง
พิมพวดี โสกุล: เป็นผู้หญิงค่ะ

นายแพทย์อาจินต์ : หนูเป็นอะไรตายในขาดก่อน

พิมพวดี โสกุล: หนูไปเล่นน้ำแล้วไหลลื่น และตกน้ำตาย

นายแพทย์อาจินต์ : หนูตายที่ไหน

พิมพวดี โสกุล: ตกน้ำตายที่โรงโม่

นายแพทย์อาจินต์ : โรงโม่อยู่ที่ไหน

พิมพวดี โสกุล: ก็แถว ๆ ท่าเตียนนี่แหละ ไม่ไกลเท่าไร

นายแพทย์อาจินต์ : ตอนที่ตกน้ำตายหนูอายุเท่าไร

พิมพวดี โสกุล: ก็สิบกว่าขวบค่ะ

นายแพทย์อาจินต์ : ขาดก่อนนี้ พ่อเป็นอะไร

พิมพวดี โสกุล: ขาดก่อนนี้พ่อรับราชการในรัชกาลที่ 3 เป็นผู้คุมนักโทษและราชมัล

นายแพทย์อาจินต์ : ราชมัล เป็นอย่างไร พ่อไม่รู้จัก

พิมพวดี โสกุล: ราชมัล เป็นผู้คุม เป็นคนลงโทษนักโทษ ทรมานนักโทษ รวมทั้งประหาร

ชีวิตนักโทษด้วย

นายแพทย์อาจินต์ : ที่พ่อป่วยนี้ ป่วยมานานเป็นเพราะอะไร แล้วเมื่อไหร่จะหาย

พิมพวดี โสกุล: ป่วยเพราะกรรมเก่าที่ทำไว้แต่ขาดก่อน พ่อมีหน้าที่เกี่ยวกับนักโทษ ควบคุม
ลงโทษ ทรมานเขา กรรมก็ตามมาสนองในขาดนี้

นายแพทย์อาจินต์ : ก็ทำตามหน้าที่ หน้าที่ คือ ควบคุมทรมานเขา เราไม่ทำ เราก็ผิด

พิมพวดี โสกุล: ครั้งหนึ่งมีชายคนหนึ่งรูปร่างอ้วนใหญ่ สูงดำ ถูกคดีฆ่าชาวบ้านตาย ทำ
ทารุณต่าง ๆ แก่ราษฎร ความจริงนั้นเขาไม่ได้ทำ แต่ชาวบ้านมารวมหัวกันใส่ความเขา พระอัยการก็คุมตัว
มาลงโทษ สอบถามเขา เขาไม่ได้ทำ ก็ไม่รับ ราชมัลก็คือ พ่อ ได้ลงโทษเขา จับเขาเข้าขื่อเข้าคอตอกเล็บ แล้ว
เอาเครื่องมือมาบีบขมับเขา บีบขมับจนเขาสลบ เพราะความเจ็บปวด เขาก็ไม่รับว่าเป็นผู้ร้าย พ่อก็ลงโทษ
บีบขมับเขาอีก เพื่อให้เขารับสัจย์ว่าเป็น เขาก็ไม่รับ ในที่สุดก็ทรมานไม่ไหว ก็ขาดใจตาย ก่อนตายเขา
ผูกใจอาฆาตพยาบาทไว้ว่า จะจองเวรไปทุกชาติจนกว่าจะหมดเวร ตอนนี้กรรมมาตามทันอย่างเต็มที่แล้ว
จึงได้ป่วยเช่นนี้

นายแพทย์อาจินต์ : เมื่อไหร่จะชดใช้กรรมนี้หมดเสียที

พิมพวดี โสกุล: พ่อทำไว้มาก ทั้งกรรมดี และกรรมชั่ว กรรมก็สลับกันไป กรรมดีทำให้พ่อ
เกิดมาอย่างนี้ กรรมชั่วก็ตามมาสนองอย่างนี้ เวลาพ่อปวดประสาทมาก ๆ ให้นึกถึงหนู หนูจะมาช่วยให้
บรรเทาเบาบางลง พรุ่งนี้แปดนาฬิกา หมอจะเอาพ่อไปผ่ากระโหลกศีรษะ

นายแพทย์อาจินต์ : พรุ่งนี้เช้าหรือ จะผ่ากระโหลกศีรษะพ่อหรือ

พิมพวดี โสกุล: (เธอก็พยักหน้ารับคำ) หนูจะไปก่อนละ

จากนั้นหนูน้อยคนนั้นก็หายตัวไป รุ่งขึ้นเวลา 8 นาฬิกา อาจารย์หมออดม มาตรวจเยี่ยม ได้รับรายงานว่า เมื่อคืนนี้ปวดประสาทมาก ปวดจนถึงสองครั้ง ท่านยินดีสักครู่หนึ่ง แล้วจึงพูดว่า “แปดโมงเช้านี้ จะเอาตัวไปผ่าตัด ผ่าเอาปมประสาทที่ปวดออก” แล้วหันมาสั่งพยาบาลให้ไปบอกหัวหน้าตึกให้เตรียมนำคนไข้รายนี้ไปผ่าตัด ภรรยาและพยาบาลมองหน้ากันด้วยความงุนงงเต็มที่ เพราะไม่มีใครเชื่อว่า จะนำผมไปผ่าตัด ทั้งๆ เพราะเมื่อคืนนี้ได้ยินผมพูดคนเดียว คือทวนคำพูดของแม่หนูว่า พรุ่งนี้ 8 นาฬิกา หมอจะเอาไปผ่าตัด ตอนนั้นเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง...มาตอนนี้เชื่อแล้ว เชื่อไม่มีความสงสัย! และการผ่าตัดประสาทสมองนี้กินเวลาราว ๆ สี่ชั่วโมง พอราว ๆ เทียงเขาก็ก็นั่งรถกลับมาที่เดิม ที่ในห้องมีแม่ผม ภรรยา พ่อตา แม่ยาย คำวันนั้นก็เกิดอาการปวดขึ้นมาอีก ที่นี้ปวดสองอย่างคือ ปวดเจ็บในสมองที่ผ่า ปวดแผล มีหน้าซำ โรคปวดเดิมก็ไม่ทุเลา ทำให้เกิดทุกข์ทรมานมากกว่าเก่า และแล้วก็นึกขึ้นได้ จึงพูดออกมาว่า “หนู! ช่วยพ่อด้วย” ผมตะโกนออกมาดัง ๆ ชั่วจิตใจเดียวก็ปรากฏร่างของเด็กหญิงคนเดิมมานั่งอยู่ข้างเตียง ผมจึงถามว่า

นายแพทย์อาจินต์ : มาแล้วหรือลูก ช่วยพ่อที่ ตอนนี้ปวดเหลือจะทนแล้ว

พิมพวดี โสสกุล: แม่หนูก็เอามือมาวางที่ศีรษะ) เดียวจะทุเลา

นายแพทย์อาจินต์ : (ก็เป็นจริงดังว่า อาการปวดก็ทุเลา) หนูชื่ออะไรจ๊ะ

พิมพวดี โสสกุล: ก่อนที่จะตายนี้หนูชื่อพิมพวดี

นายแพทย์อาจินต์ : หนูเป็นอะไรตาย

พิมพวดี โสสกุล: หนูเป็นไข้เลือดออกตายค่ะ

นายแพทย์อาจินต์ : ตายที่นี่หรือ

พิมพวดี โสสกุล: ตายที่ตึกเด็กค่ะ

นายแพทย์อาจินต์ : ตายเมื่อไหร่จ๊ะ

พิมพวดี โสสกุล: เมื่อปี 2502 ค่ะ

นายแพทย์อาจินต์ : หนูมีพี่น้องกี่คนจ๊ะ

พิมพวดี โสสกุล: มี 5 คนค่ะ

นายแพทย์อาจินต์ : ผู้หญิง ผู้ชาย กี่คน

พิมพวดี โสสกุล: หนูเป็นผู้หญิงคนเดียว

นายแพทย์อาจินต์ : พ่อแม่คงจะเสียใจมากที่หนูตายไป

พิมพวดี โสสกุล: พ่อแม่เสียใจมาก เพราะหนูเป็นลูกผู้หญิงคนเดียว พ่อสร้างศาลาอุทิศส่วนกุศลให้หนูที่วัดมกุฏฯ เอาชื่อหนูไปตั้งศาลานี้ มีรูปหนูและมีคำจารึก มีกระดูกที่เผาแล้วของหนู ฝังอยู่ในนี้ด้วยค่ะ พ่อติขึ้นแล้ว หนูลาไปก่อน แล้วจะมาหาพ่ออีกค่ะ

พอรุ่งขึ้นเข้าอาการปวดก็กำเริบ ปวดทุรนทุรายร้องครวญครางอีก และทุกครั้งที่ปวดผมก็จะนึกถึง พิมพวดี ทันที ไม่ว่าจะเป็นกลางวันหรือกลางคืน ถ้าเป็นกลางวัน ก็จะได้ยินเสียงพูดว่า “พ่อ หนูมาแล้ว.” แล้วเธอก็เอามือมาช่วยกุมที่ปวดจนผมทุเลา ต่อมาในเย็นวันหนึ่ง ๆ พณฯ ทวี บุญยเกตุ ซึ่งเป็นพี่ชายของผม

ท่านได้ไปเยี่ยมพร้อมบุตรคือ บู่-วิระวัฒน์ บุญยเกตุ ในนั้นอาการปวดของผมกำเริบปวดขึ้นมาก ๆ ผมนอนร้องเรียก พิมพวดี ให้มาช่วย คุณทวี ก็พอทราบเรื่องอยู่บ้าง แล้วจากคำบอกเล่าของญาติ ๆ ท่านก็เลยนั่งอยู่ ซึ่งปกติท่านไปเยี่ยมบ่อยมาก แต่ไปนั่งไม่นาน เพราะท่านทนความสงสารในความทุกข์ทรมานของผมไม่ไหว เย็นนั้น ท่านนั่งอยู่นานหน่อย พอตีผมปวดมาก และร้องเรียกหนูพิมพ์ ว่า “ลูกมาช่วยพ่อที” จากนั้น พิมพวดี ก็ปรากฏตัวให้ผมเห็น ผมก็ถามว่า ...

นายแพทย์อาจินต์ : ผ่าตัดแล้วทำไมยังไม่หายอีก

พิมพวดี โสสกุล: ยังไม่หาย ยังไม่หมดเวรหมดกรรมที่ทำไว้

นายแพทย์อาจินต์ : แล้วเมื่อไหร่จะหาย

พิมพวดี โสสกุล: ก็ราว ๆ อีกสี่ปี พ.ศ.2508 นั้นแหละ

นายแพทย์อาจินต์ : แล้วจะทำอย่างไรต่อไป

พิมพวดี โสสกุล: พรุ่งนี้แปดโมงเช้า หมอจะเอาตัวไปผ่าตัดอีก จะต้องผ่าอีกสองครั้ง รวมเป็นสี่ครั้งในคราวนี้

นายแพทย์อาจินต์ : ต้องผ่าถึงสี่ครั้งเชียวหรือ

พิมพวดี โสสกุล: หนูจะลาไปก่อน วันนี้รับหน่อย เพราะจะไปรับส่วนกุศลที่เขาอุทิศให้ที่ศาลาพิมพวดี

นายแพทย์อาจินต์ : เขาอุทิศกุศลให้เรื่องอะไร

พิมพวดี โสสกุล: เขาบำเพ็ญกุศลศพใครก็ไม่รู้ที่ศาลา คนตายมีเหรียญตรา มีสายสะพาย

คุณทวีนั่งฟังอย่างสงบก็อยากจะพิสูจน์ จึงให้คุณวิระวัฒน์ขับรถออกไปดูว่าที่ศาลาพิมพวดี วัดมกุฏฯ มีการบำเพ็ญกุศลศพใคร คุณวิระวัฒน์ จึงรีบขับรถไปที่วัดมกุฏฯ ททันที และปรากฏว่าคืนนั้นมีการนำศพออกมาจากสุสาน นำมาบำเพ็ญกุศล เป็นศพของรองอธิบดีกรมเจ้าท่า รูปถ่ายหน้าโกศเป็นรูปเต็มยศ มีเหรียญตรา มีสายสะพายจริง ๆ คุณวิระวัฒน์ จึงรีบขับรถมาเรียนคุณทวีว่า เป็นจริงอย่างที่ผมทวนคำพูดทุกประการ



นายเสียง โสสกุล

คืนนั้น ผมปวดอีกครั้งหนึ่ง พอเช้า อาจารย์ หมออุดม ก็มาเยี่ยมอย่างเช่นเคย พอทราบว่ายังปวดอีก ท่านก็ยื่นครุฑคิโดอยู่ครู่ใหญ่ แล้วหันมาสั่งพยาบาลว่าไป บอกหัวหน้าตึกให้เตรียมคนไข้นี้ไปห้องผ่าตัดอีกที เช้าวันนี้ก่อนแปดนาฬิกา ผมตะลึง ภรรยา และพยาบาล งง ทุกคนในตึกนั้น เมื่อได้ทราบคำสั่งก็ประหลาดใจ เพราะพยาบาลที่เฝ้าเธอเอาไว้เพื่อน ๆ เธอฟังตั้งแต่เมื่อคืนแล้วว่า เข้านี้ผมจะต้องถูกผ่าตัดอีก เพราะพิมพวดีบอกไว้

ข้าวลือ ข้าวจากปากต่อปาก ไปไกลกว่าประชาสัมพันธ์ทางสื่อมวลชน จากนั้นก็มีชายหญิงคู่หนึ่ง ซึ่งผมไม่รู้ จักมาก่อนมาขอเยี่ยม สองท่านนี้อาพวงมาลัยพวงใหญ่มาแขวนให้ผมที่หัวเตียงนอน สักครูใหญ่ผู้ชายที่มา ด้วยก็ขออนุญาตเอารูปถ่ายเด็กผู้หญิงราว ๆ สามสิบใบ มาวางเรียงบนที่นอนผม และท่านก็ถามว่า “คุณหมอ ช่วยชี้ชี้ครับว่า คนที่มาหาคุณหมอ มาคุยกับคุณหมอ แล้วบอกว่าชาติก่อนเป็นลูกสาวคุณหมอ และชาตินี้เกิดมาเป็นลูกสาวผมนะ คนไหนในรูปถ่ายที่นำมาเรียงอยู่นี้” ผมลุกขึ้นนั่ง แล้วหยิบแว่นตามาสวม ดูไปที่ละรูป ดูไม่นานนัก ผมก็หยิบเอารูปหนึ่งขึ้นมา และบอกว่า “หนูคนนี้แหละครับ ที่มาหาผมทุกวัน” ทั้งสองท่านหุบรอยยิ้มที่มุมปาก คุณผู้หญิงร้องไห้ใหญ่ คุณผู้ชายก็เช็ดน้ำตา แล้วกล่าวว่า “ใช่แล้วครับ รูปนี้คือรูปถ่ายหนูพิมพ์ พิมพ์ดี โหสกุล ลูกสาวผม ถ่ายในเครื่องแบบนักเรียน ส่วนนอกนั้นเป็นรูปเพื่อน ๆ ของหนูพิมพ์”

นายเสียง : ผมทราบข่าวก็เลยถือโอกาสมาเยี่ยม และสอบถามถึงลูกสาวผม เพราะทุกวันนี้ ก็ยังระลึกถึงหนูพิมพ์อยู่เสมอ แกเป็นเด็กที่น่ารักน่าเอ็นดูมาก ท่านั่งประจำของแก ก็คือท่านั่งเท้าคาง เอาข้อศอกยันพื้นไว้ อย่างที่คุณหมอพูดจริง ๆ ผมชื่อ เสียง โหสกุล ครับ ตอนนี้หนูพิมพ์อยู่ที่ไหน

นายแพทย์อาจินต์ จึงพูดขึ้นว่า หนูพิมพ์ยังอยู่แถว ๆ นี้ และมาเยี่ยมผมเกือบทุกคืน โดยมาก ก็ไม่เว้น แต่บางทีก็มาตอนกลางวัน หนูพิมพ์บ่นว่า คนถือขาหยั่งที่วางพวงหรีด เอาขาหยั่งไปเกี่ยวกับระย้า โคมไฟกลางศาลาพิมพ์ดี ตกลงมาแตกหลายอัน พ่อเธอไม่รู้เลยไม่มีใครไปทำให้ดีเหมือนเก่า เธอเสียดายมาก ผมก็นอนอยู่ที่เตียงนี้มากกว่าสิบวันแล้ว ไม่เคยไปนั่งในศาลาที่ว๊านี้ แล้วผมจะรู้ว่าที่กลางศาลาพิมพ์ดี มีโคมไฟระย้าห้อยอยู่ได้อย่างไร แล้วเดี๋ยวนี้ตกลงมาแตกหลายอัน

นายเสียง จึงให้คนขับรถขับไปดูโคมไฟ ว่าเป็นจริงตามที่ผมพูดหรือไม่ พอคนขับรถกลับมา ก็บอกว่า “ระย้าที่ห้อยโคมไฟขาดไปหลายอัน สงสัยว่าจะตกลงมาแตก” ท่านจึงสั่งว่า “พรงี้ให้ช่างไฟไปดู แล้วไปจัดการเปลี่ยนใหม่ให้เรียบร้อย”

คุณเสียง และภรรยา นั่งอยู่อีกสักพักก็กลับ ก่อนกลับได้ถามผมว่า หนูพิมพ์พูดหรือเปล่าว่า วิญญาณของเธอจะไปไหนต่อ ผมก็ตอบว่า “อีกไม่ช้าหนูพิมพ์จะไปเกิด และที่นี้จะไปเกิดเป็นผู้ชาย เธอคุยกับผมว่าอย่างนั้น” พอได้ยินคำนี้ ภรรยาคุณเสียงก็ยกมือไหว้พิมพ์ว่า “เกิดชาติใดฉันใด ขอให้มาเป็นแม่ลูกกันอีก” ก่อนจากกัน ทั้งสองท่านได้ออกปากเชิญผมว่า ถ้าผมหายป่วยเมื่อไหร่จะเชิญผมและภรรยาไปรับประทานอาหารที่บ้านสักครั้ง ผมจึงออกปากขอรูปถ่ายของหนูพิมพ์ไว้ เพื่อจะได้ดู และอุทิศกุศลให้เธอ เวลาสวดมนต์และทำบุญกุศล

พอคำอาการปวดก็มาเยือน ผมนึกไปถึงหนูพิมพ์พยายามเข้าสมาธิไปมันก็ไม่ทุเลา หนูพิมพ์มาเมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ พอรู้ว่าเธอมาผมก็พูดว่า “มาแล้วหรือลูก” แล้วผมก็ถามว่า “เมื่อไหร่จะหาย หรือหมดเวรกรรมเสียที่มันทรมานจริง ๆ” หนูพิมพ์ก็ตอบว่า “อีกสี่ปีถึงจะพบหมอที่จะรักษาให้หายขาดได้ เมื่อนั้นก็หมดเวร แล้วก็จะมีความสุขตลอดไป” ผมก็ถามต่อไปว่า “แล้วจะมีอะไรเกิดขึ้นหรือไม่ในตอนี้ เพราะตอนนี้ปวดมาก” เธอตอบว่า “พรงี้ พ่อจะต้องถูกผ่าตัดอีก คราวนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายสำหรับงวดนี้ และจะเป็นการผ่าตัดที่ทารุณที่สุดในชีวิตพ่อ”

รุ่งเช้า 7 นาฬิกา อาจารย์ท่านก็มาเยี่ยมตามเคย พอได้รับรายงานจากพยาบาล ท่านก็ยื่น
นิงค์หนึ่ง แล้วก็หันมาพูดกับผมว่า “เดี๋ยวแปดโมงเช้าเอาไปผ่าอีกที ที่นี้จะเลาะประสาทฝอยออกหมดทั้ง
แถบ มันคงจะไม่มีอะไรมาปวดอีกแล้ว” พอราว ๆ 8 นาฬิกา รถเข็นคันนั้นก็มาอีก คราวนี้พยาบาลไม่ฉีดยา
ให้ก่อนผ่าตัด ผมจึงถามพยาบาลว่าทำไมไม่ฉีดยาสลบ ก็ได้รับคำตอบว่า คราวนี้อาจารย์จะผ่าสด ๆ ไม่ใช่ยา
ฉีดยา ไม่ใช่ยาชาใด ๆ ทั้งสิ้น จะได้ว่าประสาทฝอยเส้นไหนมันเสีย มันถึงปวด ผมก็นึกว่ากรรม กรรมแน่แท้

เวลาผ่าตัด ผมร้องออกมาดังกว่าว้าว กว่าควาย ที่กำลังถูกเชือดอีก เพราะการผ่าตัดแบบนี้
เวลาตึงเส้นประสาทที่ไรก็สะดุ้งจนตัวลอย พยาบาลห้องผ่าตัดก็กดหัวไว้ ทั้ง ๆ ที่พันธนาการไว้อย่างเหนียว
แน่น ผมร้องโอดโอย ดังที่สุดในชีวิต เจ็บที่สุดในชีวิตปวดที่สุดในชีวิต และทรมานที่สุดในชีวิต เหมือนกับที่
หนูพิม บอกไว้ไม่มีผิด และสุดท้ายผมก็สลบไปเอง เพราะความเจ็บปวด มารู้สึกตัวอีกทีเมื่อพบว่าตัวเอง
มาอยู่ในห้องนอนที่สายน้ำเกลือรุกรัง มีสายยางอยู่ที่จมูกที่ปาก ก็พบภรรยาและพยาบาลที่นั่งเฝ้าอยู่ พอ
หลับตาสักครู่ หนูพิม ก็เอามือมากุมตรงที่แผลผ่าตัด และที่ปวดอยู่ ผมก็ถามเธอว่า

นายแพทย์อาจินต์ : พ่อหมดเวร หรือยัง

พิมพวดี ไสกุล: พ่อขอใช้กรรมตามที่เขาอาฆาตไว้มากแล้ว ต่อไปนี้จะดีขึ้น ๆ

นายแพทย์อาจินต์ : พ่อจะถูกผ่าตัดอีกไหม

พิมพวดี ไสกุล: ไม่มีอีกแล้ว

นายแพทย์อาจินต์ : แล้วจะปวดโรคประสาทนี้อีกไหม

พิมพวดี ไสกุล: ยังมี แต่ไม่ทรมานมากนัก จะมีอีกสี่ปี

นายแพทย์อาจินต์ : แล้วจะให้พ่อทำอะไรต่อไป

พิมพวดี ไสกุล: ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขาไปเรื่อย ๆ ขอโหสิเขาเสียภาวนา แล้วส่งใน
ไปแผ่ส่วนกุศลให้เขาเสมอ ๆ นะพ่อนะ

นายแพทย์อาจินต์ : พ่อจะกลับบ้านได้เมื่อไหร่

พิมพวดี ไสกุล: วันอาทิตย์นี้แหละจะพ่อ

นายแพทย์อาจินต์ : ถ้ามันยังไม่หาย จะกลับไปได้อย่างไร

พิมพวดี ไสกุล: ก็ยังมีกรรมเบา ๆ หลงเหลืออยู่อีก ถึงจะเป็นก็ไม่รุนแรงเท่าคราวนี้จะ

นายแพทย์อาจินต์ : เวลาพ่อกลับบ้านแล้ว พ่อจะเรียกให้ลูกไปหาจะได้ไหม

พิมพวดี ไสกุล: หนูจำต้องลาไปเกิดแล้ว และเป็นผู้ชายจ๊ะ..แล้วลูกเข้าบ้านพ่อไม่ได้ เจ้าที่
เจ้าทาง เขาห้ามจ๊ะ หนูลาพ่อเลยนะ และที่นี้จะไม่มีมาอีกแล้วจ๊ะพ่อ พ่ออย่าลืมทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขา
และเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย นะพ่อนะ

เสียงหนูพิมแว่ว ๆ แต่ชัดเจนติดมาจนบัดนี้แล้ว หนูพิม ไม่ปรากฏกายให้เห็นอีกเลย อาการ
ปวดผมก็บรรเทาเบาบางลง ๆ ซึ่งตอนที่ออกจากโรงพยาบาล ก่อนกลับบ้านผมถือรูปหนู พิมพวดี ไว้ในมือ
แล้วส่งให้รถแวนไปที่วัดมกุฏกษัตริยารามก่อน เพื่อไปอุศาลาพิมพวดี ไปดูรูปหนูพิมผู้มีพระคุณ ผมยกมือ
ขึ้นอุทิศส่วนกุศลให้เธอ และบอกเธอว่า จะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ เมื่อสวดมนต์ก็จะอุทิศส่วนกุศลให้
เธอทุกวัน จนกว่าผมจะตายไป และขอให้ได้พบกันเป็นพ่อลูกทุก ๆชาติ

และนี่คือเรื่องราวเหนือธรรมชาติ เกี่ยวกับ “พิมพ์ดีดโศก” หนูน้อยระลึกลาติ ซึ่งขึ้นอยู่
ที่วิจารณ์ญาณส่วนบุคคล ในการตัดสินใจที่เชื่อว่าญาณมีจริงหรือไม่

ส่วนคนส่วนใหญ่ที่ระลึกลาติไม่ได้ เป็นพวกรอยต่อภพยาว คือ ในอดีตชาติ เคยเกิดเป็น
มนุษย์ ตายแล้วไปเกิดเป็นเทพบุตร เทพธิดา สัตว์นรก เปเรต หรือสัตว์เดรัจฉาน ยาวนาน แล้วจึงกลับมา
เกิดเป็นมนุษย์ พวกนี้จะจำเรื่องราวในอดีตชาติไม่ได้

การระลึกลาติของพระเตมีย์

พระเจ้ากาสิกราชและพระนางจันทาเทวี แห่งเมืองพาราณสีไม่มีพระโอรสพระธิดา
พระนางจันทาเทวีทรงตั้งสัตยาธิษฐานให้พระอุบาสกศีลที่พระนางรักษาส่งผลให้ได้พระโอรส แร่งอธิษฐาน
ของพระนางทำให้ท้าวสักกเทวราช ต้องเสด็จไปอ้อนวอนให้เทพบุตรโพธิสัตว์ซึ่งกำลังจะจุติ (ตาย) มา
เกิดเป็นพระโอรสของพระนางไม่นาน พระนางก็ทรงครรภ์ยังความปลื้มปิติแก่พระเจ้ากาสิกราช ข้าราชการ
บริพารและชาวเมืองเป็นอย่างยิ่ง วันที่พระโอรสประสูตินั้นเกิดฝนตกตลอดทั้งแคว้น ความแห้งแล้งหายไป
หมู่ไม้นานาพันธุ์สดชื่นเขียวขจี

พระกุมารเตมีย์ทรงน่ารัก มีพระฉวีวรรณผุดผ่อง ทรงเลี้ยงง่าย พระบิดาทรงคัดเลือก
แม่นมที่มีลักษณะดี ให้เลี้ยงดูพระกุมารถึง 64 คน เมื่อพระเตมีย์มีพระชนมายุเพียง 1 เดือน บรรทมอยู่
บนพระเพลาของพระบิดา ซึ่งกำลังพิพากษาความผิดของโจร ทำให้พระองค์ทรงระลึกลาติได้ว่าเคยเกิด
เป็นกษัตริย์ครองเมืองนี้อยู่ 20 ปี ตัดสินประหารชีวิตผู้คนมาไม่น้อยตายแล้วส่งผลให้ตนรกรเป็นเวลานาน
พระองค์ร้อนพระทัยหาทางพ้นจากตำแหน่งกษัตริย์ เทพธิดานางนิงเคยเป็นพระมารดาของ พระเตมีย์
ในอดีตชาติ ยังคงติดตามรักษาพระองค์อยู่ ได้บอกอุบายให้พระองค์ทำเป็นเด็กพิการง่อยเปลี้ยเสียขา
หุนหวนก เป็นใบ้ พระองค์กระทำตามตั้งแต่นั้นมา พระเจ้ากาสิกราชทรงพยายามทดลองพระโอรสด้วยวิธี
การต่าง ๆ เช่น ให้อุดอาหาร เฝ้าที่ประทับ ปล่อยช้าง และงูให้มาจะทำร้าย ให้บรรทมอยู่กับอุจจาระ
บรรทมบนความร้อน ให้อหิว รุ่งสาวมาเล่าโลม เป็นต้น แต่พระโอรสก็ไม่มีปฏิกิริยาอะไร

จนพระเตมีย์มีพระชนมายุ 16 พรรษา โหรทำนายทายทักว่า พระเตมีย์เป็นตัวเสนียด
จัญไร ให้ฝังทั้งเป็น พระเจ้ากาสิกราชทรงจำยอมให้ทำตามโหรหลวง พระนางจันทาเทวี ทรงขอเวลา
7 วัน พระนางพร้าอ้อนวอนให้พระเตมีย์เลิกทำตัวพิการ แต่ก็ไร้ผลพระเตมีย์สุดแสนสงสาร และสะเทือน
พระทัยยิ่งนัก แต่ก็อดกลั้นเอาไว้จนนายสุนันทสารเถรีรับพระองค์ไปฝังนอกเมือง นายสารเถรีตั้งใจจะขบถ
ฆ่ามุ่งหน้าออกประตูเมืองทางทิศตะวันตก แต่กลับไปออกประตูเมืองทางทิศตะวันออกหยุดรถที่ป่าใหญ่
ด้วยเข้าใจว่าเป็นป่าช้าผีดิบ เขาเปลื้องเครื่องทรงพระเตมีย์ออกแล้วลงไปขุดหลุม พระเตมีย์เสด็จลงจาก
รถลงพระกำลังโดยยกรถม้าขึ้นเหยียงเหนือพระเศียร แล้วเสด็จไปหาสารเถรีร่ำสั่งให้กลับไปกราบทูล
พระเจ้ากาสิกราช และพระนางจันทาเทวีทรงทราบเรื่องราวสำหรับพระองค์จะออกบวช เมื่อพระเจ้า
กาสิกราช และพระนางจันทาเทวีทรงทราบ รับสั่งให้จัดขบวนพร้อมเชิญชวนชาวเมืองไปเข้าเฝ้าพระเตมีย์
พระดาบสเตมีย์แสดงธรรมให้ทุกคนฟัง พระบิดาพระมารดาและทุกคนเลื่อมใสขอบวชอยู่ด้วย ไม่นานนัก
ก็บรรลุฌานสมาบัติ เมื่อหมดอายุขัยแล้วไปเกิดบนพรหมโลก (ขุ.ชา.อ. 63/18-74 แปล.มมร.)

การระลึกชาติของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

ปี พ.ศ. 2518 เมื่อการก่อสร้างศาลาปฏิบัติธรรมและกุฏิเสร็จ หลวงพ่อธัมมชโย, คุณยายอาจารย์ และหมู่คณะรุ่นบุกเบิกจึงได้ย้ายจากบ้านธรรมประสิทธิ์ในวัดปากน้ำ มาอยู่ที่ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม โดยคุณยายอาจารย์ฯ ท่านได้ตั้งกฎระเบียบภายในวัดด้วยตนเองทั้งหมดโดยเฉพาะอย่างยิ่งความเป็นระเบียบ และความสะอาด ซึ่งได้นำประสบการณ์เมื่อครั้งที่อยู่วัดปากน้ำภาษีเจริญมาใช้ โดยท่านสอนตั้งแต่เรื่องพื้นฐานตั้งแต่การวางรองเท้า ไม่กวาด ผ้าขี้ริ้ว ถังขยะ เพื่อให้ใจของผู้ที่มาปฏิบัติธรรมนั้นใส สะอาด สว่าง สงบ โดยท่านใช้คำว่า “ถ้าเรื่องหยาบ ๆ ยังทำไม่ละเอียด แล้วเรื่องละเอียดจะทำให้ละเอียดได้อย่างไร”

เมื่อลูกศิษย์ได้บวชแล้ว ท่านก็ขออยู่วัดในฐานะศิษย์วัดคนหนึ่งโดยช่วยงานวัดทุกอย่าง โดยเฉพาะงานครัวหอนั้น ควบคู่ไปกับการนั่งธรรมะละเอียดอย่างต่อเนื่อง ครั้งหนึ่งท่านกำลังพรวนดิน ต้นไม้อยู่หลวงพ่อหัดตะชีโว รองเจ้าอาวาสได้เข้าไปถามท่านว่าท่านเหนื่อยไหม ท่านก็ตอบว่าไม่เหนื่อย เพราะตรีกธรรมะไปด้วย เมื่อถามว่าท่านตรีกเรื่องอะไร คุณยายท่านก็ตอบว่า

“ยายพรวนดินไปก็มองเข้าสู่ศูนย์กลางกายไป เข้ากลางพระธรรมกาย ระลึกชาติไปดูว่าพระพุทธรูปเจ้าในอดีตแต่ละพระองค์ที่ผ่านมา ท่านสร้างบารมีของท่านอย่างไร แล้วยายก็เอาการสร้างบารมีของยายไปเทียบดูว่าเรายังมีข้อบกพร่อง ยังมีความทุ่มเทในการปฏิบัติธรรมที่ห่างจากพระพุทธรูปเจ้าอย่างไรบ้าง ยังย่อหย่อนอีกมากน้อยแค่ไหน จะได้ปรับปรุงตัวให้เข้มงวดยิ่งขึ้นไป” นี่แสดงให้เห็นว่า คุณยายอาจารย์ฯ ท่านเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีทั้งเรื่องช่วยงานวัดและการปฏิบัติธรรม

อีกประการหนึ่งคุณยายระลึกชาติสอนตัวเองได้ว่า เราเกิดมาแล้ว ควรรู้จักสอนตัวเอง ยายเองไม่เห็นต้องมีคนสอนเลย ยายทำทุกสิ่งทุกอย่างได้ทั้ง ๆ ที่ยายไม่รู้หนังสือสักตัวทุกสิ่งทุกอย่างคอยสังเกต เอาก็สามารถสอนตัวเองได้อย่างกับเรื่องทำความสะอาดก็ไม่น่าเห็นมีใครมาสอนพ่อยายก็ไม่ได้สอนแม่ก็ไม่ได้สอน

ยายสอนตัวเองตั้งแต่สมัยยายเป็นเด็กอยู่นครชัยศรี เวลากินข้าวแล้วเก็บหม้อข้าวถ้วยชาม ยายจะล้างทั้งข้างนอกทั้งข้างในล้างจนเกลี้ยงทั้งหมด เวลาถูบ้านยายก็ถูให้สะอาดทั้งบนบันไดและใต้บันไดพวกพี่ ๆ เขาก็บอกว่าทำไมไม่ล้างเฉพาะด้านที่ใช้เท่านั้นหรือทำไมไม่ถูเฉพาะบนบันได ก็บอกว่า “ไม่รู้เหมือนกันยายก็อยากถูของยายอย่างนี้ อยากถูให้มันสะอาดให้หมด” มันสอนตัวเองให้ล้างให้สะอาดทั้งข้างนอกทั้งข้างใน

สมัยอยู่บ้านคุณนายเลียบก็เหมือนกัน เวลาเช็ดโต๊ะเก้าอี้ยายเช็ดทั้งข้างบนข้างล่างให้สะอาดไม่ให้มีฝุ่นเหลือเลย ใจยายจดจ่อรักความสะอาด ทำทุกอย่างให้สะอาดเห็นอะไรสกปรกเป็นไม่ได้เล็งไว้เชียว ว่างเมื่อไหร่ก็ทำทันที อย่างกับวันหนึ่งยายมองเห็นตะไคร่น้ำขึ้นที่มุมบันได ยายเห็นแล้วเล็งเอาไว้พอว่างปุ๊บยายก็จัดการขัดเสียสะอาดเรียบไปเลยทำอย่างนี้จนไม่มีที่จะทำเขาจึงไว้ใจยายมาก

ตอนที่ยายมาอยู่กับคุณยายทองสุขที่วัดปากน้ำก็เหมือนกัน ยายจัดข้างของตู้ เตียง สะอาดเรียบร้อยไปทุกอย่าง เมื่อเข้าไปในโรงงานทำวิชา เขาเลือกเตียงเก่าที่สุด เต็มไปด้วยตัวเรือด มุ้งก็เก่า ๆ ขาด ๆ สกปรกให้ยายก็ไม่ว่าอะไรให้ได้มานั่งธรรมะยายก็พอใจแล้ว เวลาถูตัวเรือดก็รู้สึกเจ็บแปล็บ ก็จับ

ใส่กระโถนเอากระดาดปิดไว้ พอรุ่งเช้ายายก็เอาไปปล่อยเก็บทำความสะอาดอย่างนี้ จนกระทั่งทุกอย่างรอบตัวสะอาดเตี๋ยก็สะอาดมั่งเถ้าก็สะอาดที่สุด

ตั้งแต่เล็ก ๆ มายายก็เป็นอย่างนี้ รักความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อย อะไรควร อะไรไม่ควร อะไรอยู่ตรงไหน ควรตั้งตรงไหน ยายสอนตัวเองเป็นหมดกระทั่งเวลาไหนควรทำอะไร ถึงเวลายายจะทำ เป็นอย่าง ๆ ไปอย่างมีระเบียบ ยายแบ่งเวลาของยายเป็นตอนยายอยู่วัดปากน้ำก็สอนตัวเองเรื่องระเบียบวินัยทุกอย่างได้เป็นอย่างดีตอนหลังพอยายนั่งธรรมะระลึกชาติได้ยายนั่งเข้าที่ไปดูว่าทำไมยายจึงเป็นอย่างนี้ก็รู้ว่าที่สอนตัวเองได้ เพราะนั่งธรรมะมามากในชาติที่แล้ว ๆ มาบุญจากการนั่งธรรมะนี้เองทำให้เกิดปัญญาที่จะสอนตัวเอง เพราะฉะนั้น พวกเราต้องขยันนั่งธรรมะมาก ๆ จะได้สอนตัวเองได้ (พระมหาสุวิทย์ วิชเชสโก ปธ.9, 2545: 57-52)